Norsko 2004

Díl II: Daleký sever

Místo děje: *Norsko kus za polárním kruhem, Trondheim, Oslo*
Časové období: *20. 7. 2004 – 20. 8. 2004*

Zapsal: *Strašlivý Uragán*
Osoby a obsazení: *Mirka, Katka, Zuzu, Peťo, Frso, David, ?Neurčitá?Kulička a autor*

Úvod

V předešlém dílu jste se dozvěděli o našich příhodách v nejvyšších horách Skandinávie a poblíž nich. Naše vyprávění jsme přerušili ve chvíli, kdy jsme usnuli na nástupišti nádraží v Ottě, čekajíce na vlak, ve kterém bychom se setkali s Katkou a Peťom a odjeli s nimi daleko na sever. Vraťme se tedy do onoho okamžiku a pokračujme...

Úterý 3. srpna

Asi v jednu ráno se k nám přiblížil invalida na vozíčku a z neznámých příčin nás začal budit, nebo spíš prudit. Ptal se, proč nejsme v čekárně, diví se přitom, že je zamčená, protože před chvílí viděl přijet výpravčího, který tu bude čekat na přítele. Vypadá to jinak, že výpravčí tu venku vlaky nevypravují máváním plácačky, otázkou je, jestli vůbec něco řídí uvnitř. Pak se nás ptá, jestli kouříme, na což mu odpovídám, že nikoli, že spíme. On na to, že bychom možná rádi, kdyby „vyfakoval“ z nástupiště, ale to prý je nám k ničemu, protože ve tři přijede vlak do Osla a po třetí vlak od Osla, to tu pak bude spousta lidí. Pak ještě dodává dosti pohrdavě něco v tom smyslu, že sice také byl v Evropě, ale nikdy nenocoval na nástupišti, pak už konečně „vyfakuje“ pryč.

Dvanáct minut před třetí projede vlak směrem do Osla, asi pět minut před třetí mi zazvoní budík, dvě a půl minuty před třetí řeknu ostatním, že už budou tři, na což Mirka opáčí, že až za pět minut a otočí se na druhý bok. Nakonec se přece jen vykopeme ze spacáků a sbalivše se, nastupujeme ve 3:25 do vlaku. Katka s Peťom včera přece jen odepsali, že budou ve voze 445, místenky mají do Mo i Rany, fotopotřeby mají a jídlo pro sebe taky. David jim totiž posílal zprávu, že by potřeboval něco k foťáku. Do té doby to vypadalo, že snad neměli ani zapnutý mobil, protože Zuzu dlouho nedošla návratka. Ve vlaku nacházíme za pomoci průvodčího místa. Poznamenává si, která místa jsme obsadili, ale místenky nevyžaduje, tak je to v pohodě. Potom až do Trondheimu v podstatě spíme, ačkoli jak slyším, Mirka ještě dlouho mluví na Davida.

Ráno se teprve zdravíme s Katkou a Peťom. V Trondheimu vystupujeme a už při dojezdu nám ve vlaku hlásí, že vlak do Bodø pojede ze stejného nástupiště, místenky si kupovat nebudeme ani dál, ačkoli chvilku váháme, protože by ten vlak mohl být plný. Vybíháme ještě do ulic shánět mapu a chleba, protože toho už jsme v Ottě moc nesehnali. V informacích se dozvím, že mám jít na další světelnou křižovatku, kde najdu na rohu knihkupectví, to tam však najít nemohu. Navíc musím přecházet na červenou, protože zelená skoro nesvítí, navzdory usilovnému mačkání tlačítka pro chodce. Po chvíli se poblíž objevují Frso, ¿Neurčitá? Kulička, David a Mirka shánějící zmíněný chleba. Je tu sice nedaleko Rema, má však až od osmi, zatímco my jsme přijeli v sedm a v 7:42 opět odjedeme. Jdeme tedy opět k nádraží, protože asi nemá cenu pokoušet se dál něco shánět.

Asi čtvrt hodiny před odjezdem nastupujeme do vlaku. Nacházíme si na začátku vagónu čtyřsedačky, u kterých se dají složit batohy. Vlak je celkem volný. Po rozjezdu začínáme snídat. I když tu padají i návrhy, že dokud to nevyřídíme s průvodčím, měli bychom počkat, kdybychom se snad museli ještě přesouvat. Na to však nečekám a dojídám nutellu se zbytkem bagety. Zatím není otevřený záchod, protože jej průvodčí odemyká teprve, jak prochází vlakem, což je trochu nepříjemné, poněvadž mám poněkud zapatlané ruce. Místo košů jsou tu igelitové pytlíky, není však zřejmé, co s nimi má člověk po naplnění udělat. Průvodčí si pouze zapíše, na kterých místech sedíme a kam jedeme, tak jsme i v tomto případě na místenkách ušetřili celkem úspěšně. Katka s Peťom místenky sice mají, ale stejně jsou tu s námi, protože v místenkovém voze by mohlo být omístenkováno všechno a my bychom se tam nemuseli vejít.

V Ottě jsme nakoupili mimo jiné nejlevnější „cosi“ připomínající nutellu, tohle se jmenuje sjoakáda. Teď to ochutnávám, protože to přehazuji do skleničky od té, kterou jsem dojedl. Chutná spíš jako hustý přeslazený čokoládový pudink, ale do ovesné kaše bude dobrá a stála pouhých jedenáct norských korun. Také jsme se byli podívat do jídelního vozu, na místní poměry tu ani nemají tak draho, čaj tu stojí 16Kr, pivo 58Kr. Přiznávám se, že jsem neodolal a když si šel ¿Neurčitá? Kulička pro čaj, došel jsem si potom také. Nechal jsem si jej udělat do plecháčku, který se paní za pultem nezdál docela čistý, a tak jej raději vypláchla. Teď nás čeká osmihodinová cesta do Fauske, asi tam dojedeme všichni, zkusíme koupit mapu a pojedeme zpět. Měli bychom tam na nákup mít asi jednu a půl hodiny, potom pojede vlak do Mo i Rany, který staví ve všech zastávkách, a tak si budeme moci podle mapy vybrat. Chtěli jsme původně vyrazit z Lønsdalu, ale odtud je to do cíle vzdušnou čarou asi 80km, což by mohl být za deset dní trochu problém.

Ve 12:26 projíždíme Majavatnem, který je podle cedulky na nádraží 319 metrů nad mořem. Les okolo mizí blízko nad námi na horách. Stanice není vybavena žádnými návěstidly, je tu jen výpravčí v modré čepici se zelenou výpravkou a zeleným praporkem. Na trati tu vůbec žádná návěstidla nevidíme, zdá se, že přesto, že jde o jedinou trať na sever, není využívána natolik, aby se jim vyplatilo je zde stavět. Tajga se kolem nás postupně mění v lesotundru. Doteď jsme střídavě četli a spali, ¿Neurčitá? Kulička si vytáhl učení, Mirka s Davidem někam zmizeli, protože jsme zavřeli okno, od nějž šel hrozný hluk.

Ve 14:55 jsme v Mo i Raně začínáme se těšit na překročení polárního kruhu. Už odtud byl vidět Svartisen a projíždíme tu kolem krásného fjordu. Zbývá mi jen čtyřicet stran a vrátím půlkilovou knížku o lavinách ¿Neurčitému? Kuličkovi do batohu. Jen kousek dál na sever překračuji svůj dosavadní nejsevernější bod, který byl dosud na jižním konci Soloveckých ostrovů. V 16:01 bychom měli slavnostně překročit polární kruh. Už se těším, připiji si sivovicí, pivo si schovám, abych se s ním mohl nechat vyfotit. Ještě se třeba dostaneme přesně k polárnímu kruhu.

16:01 Slavnostní překročení polárního kruhu!

Připravil jsem si foťák, abych si vyfotil baráček, který stojí u nedaleké silnice. Vlak na chvilku zastavuje na zastávce, která se jmenuje příznačně: *Polární kruh*. Směrem k silnici jsou také vidět ty železné glóby na podstavcích, které jsou spolu s domkem na spoustě pohledů. Na slavnostní přípitek slivovicí nikoho nenalákám, snad jediná Zuzu tu není abstinentka, ale tvrdý alkohol nepije, prý si se mnou dá při dalším slavnostním překročení to pivo. Zato telku, kterou otevírám vzápětí, neodmítne nikdo, tím příznačně začínám zásoby, určené na druhou polovinu cesty.

Kolem je pustina, jen tundra a holá skála, úroveň lesa je asi v pěti, šesti stech metrech nad mořem. Vegetační stupně jsou navíc mnohem nahuštěnější než u nás. U Lønsdalu jsme asi v pěti stech a kolem je jen řídký lesík. Mají tu nádraží, ale jinak je to pěkná díra, kdesi dole je snad vesnice, ale i tak nevím, jak bychom tu sháněli mapu. Za tři čtvrtě hodiny bychom měli být ve Fauske, a tam bychom ji snad sehnat mohli. Už teď se ale všichni pouští do balení, jakoby se nemohli dočkat, až vystoupí. Jak klesáme, polární kruh jsme překročili ve výšce sedmi set metrů nad mořem, zatímco Fauske je u moře, objevují se okolo nás opět stromy a spousta zeleně, ani se nezdá, že jedeme na sever.

V 17:17 jsme ve Fauske, vypadá na první pohled také jako pěkná díra. Na nádraží skládáme batohy a běžíme s ¿Neurčitým? Kuličkou dolů do města shánět mapu. Stále je docela horko a od nádraží musíme běžet docela daleko, protože centrum je až daleko dole u moře. Na nádraží ani kolem něj nic není, nepočítám-li bufet. Dole dobíháme k informacím, kde však mají jen mapu, která zabírá úsek kolem železnice a kus na západ. Měřítko má 1:100 000, ale nedosahuje zdaleka až k moři nebo do krajů, jež bychom také chtěli navštívit. Slečna nás odkazuje na nedaleké knihkupectví, běžíme tedy k němu, přičemž se ¿Neurčitému? Kuličkovi nějak ztratím, protože nezvolím úplně správnou cestu, když se opět najdeme, hlásí mi již, že knihkupectví je zavřené. Nezbývá nám tedy, než se vrátit do informací a koupit mapu, kterou tam mají. Krom toho si bereme orientační plánek celého zájmového prostoru s umístěním chat a značených cest. Ještě si tu vybírám čtyři pohledy a ¿Neurčitá? Kulička jde zatím do krámu.

I já potom běžím do Remy pro chleba, ale mají tu docela chudý výběr, podobné je to asi i v Rimi, jak mi u vchodu oznamuje ¿Neurčitá? Kulička, jehož jsem tu potkal. Přesto jdu dovnitř, ale fakt tu nic nemají. Nazpět v Remě se potkávám s ¿Neurčitým? Kuličkou, kupuji ještě troje placky po 8Kr za 250g, vita chléb za 13Kr a dva *muffiny* po 9Kr, sice jsou docela drahé, ale jinak fakt dobré, na něco takového jsem měl zrovna chuť. ¿Neurčitá? Kulička mi říká, že v půl sedmé koupí Mirka s Davidem zmrzlinu a nahoře u nádraží ji hromadně sníme. ¿Neurčitá? Kulička koupil chleba asi za dvacet korun. Na cenu se předtím ptal u regálů nějaké paní, popisek u toho nebyl, to je tu vůbec poněkud zmatené.

Jdeme nahoru, přičemž se trochu zamotáme mezi domky. Fauske opravdu není příliš velké centrum, příště, kdybychom něco sháněli, pojedeme raději do Bodø. Nahoře u nádraží jsou u batohů Zuzu s Frsem. Jdu si za 1Kr na záchod naplnit láhev vodou. Potom diskutujeme o našich dnešních plánech, zatím to vypadá, že dojedeme do Lønsdalu a odtud půjdeme na západ, kde jsou nějaké chaty. Buď tam budou mít mapy, nebo ne. Druhá možnost je bohužel pravděpodobnější, protože podle slečny v informacích jde o chaty, od nichž bychom si sice zde mohli půjčit klíče, ale jinak na místě obsluhované nejsou. Problém je, že naše původně naplánovaná cesta vede údolím mezi dvěma kusy Svartisenu. Do toho se nám samozřejmě bez mapy moc nechce a plánek tomu příliš nepomáhá. Pokud tu mapu už opravdu neseženeme, budeme muset přehodnotit plány a jít buď na sever, nebo na jih, nebo přímo na západ, to se ještě uvidí. U Lønsdalu je taky kreslená chata, tam bychom se také mohli mrknout.

Mirka s Davidem přinášejí zmrzlinu, to už jsme tu všichni. I David koupil chleba za 20Kr, ale jemu nějaká paní poradila 5Kr, což ho spletlo. Zmrzliny je skoro moc, 3Kg v docela pěkné praktické krabici. Nedlouho po dojedení přijel vlak, motoráček, protože elektrické troleje tu nejsou. Je docela pěkný a pohodlný, jednotlivé oddíly jsou spojeny kloubem jako u autobusu, uvnitř jsou měkké sedačky, stolečky, automat na kávu a sušenky. Cesta do Lønsdalu není dlouhá, vše potvrzuje můj skeptický názor na možnost koupě mapy na tomto místě. Opravdu je to tak velká díra, jak jsem tušil. Ptáme se přesto výpravčího, jestli by se tu nedala sehnat mapa, kterou chceme. Zjevně nikoli, ani výpravčí ji nemá, všude je ledovec a projít se podle něj nedá nikudy. Na stěně nádražní budovy visí plánek asi stejné kvality jako náš orientační plánek, což je všechno.

Po chvíli dohadování s výpravčím přejdeme železnici, chtějíce vyrazit v plánovaném směru k jezeru jménem Kjemåvatnet. ¿Neurčitá? Kulička nás ještě zarazí a navrhne, že bychom ještě někoho mohli vyslat do Mo i Rany pro mapu, sám se k tomu i nabízí. Mohl by vyrazit zanedlouho a vrátit se sem zítra ráno, nebo spíš odpoledne, na ten jeden lístek bychom se složili, cesta by prý stála vlakem asi 150 až 200Kr. Další půl hodinu tedy strávíme dohadováním, jestli to vůbec stojí zato. To, kvůli čemu bychom tu mapu určitě potřebovali, by byla cesta mezi zmíněnými dvěma částmi svartisenského ledovce, jinak by se všechno dalo obejít víceméně po značených cestách, které jinak slouží pouze k propojení turistických chat. Nakonec pro tu cestu mezi ledovci tolik lidí není, i tak máme několik variant, cesta k severu k Bodø, do Glomfjordu a pak autobusem, což Mirka zásadně odmítá, protože ten autobus by měl stát asi 200Kr, mě to ale přijde nejlepší, stejně tak i ¿Neurčitému? Kuličkovi, Frsovi a Zuzu. Také můžeme jít na jih kolem těch ledovců, to všechno je nicméně stále otevřené.

Teď nám nezbývá než vyrazit do kopce k jezeru. Nádraží je ve výšce asi 500 metrů, hladina jezera, k němuž míříme, pak ve výšce 626 metrů. Kolem nás je krásná lesotundra, velmi promáčená až bažinatá. Ze stromů tu rostou jen zakrslé břízky. David se zastavuje na focení a přendává si věci z igelitek, které nesl v ruce, do batohu. Potom jdeme ještě do kopce, Zuzu a Frso se drží vzadu, protože Zuzu bolí rameno. Nad velkým jezerem vede značka kolem menšího jezírka, u nějž je docela dobré místo na stany. Celou cestu jsem dnes šel v sandálech, což bylo dosti zajímavé, zvlášť při přeskakování bažinek. Nevýhodou tohoto kraje je, že je tu nesmírné množství komárů.

Stavíme stany a jdu se dolů do jezera vykoupat. Je tu krásná kamenitá pláž, nebe na západě mění zvolna svou barvu ze žluté v rudou, fantasticky čistá voda, která je i přesto dosti teplá i na plavání. Je skrz ní vidět úplně všechno a navíc z ní člověk během plavání může upíjet. Cestou k vodě jsem minul tři loďky otočené dnem vzhůru a ohniště u pláže. Západ slunce opravdu patří k těm nejsladším, jaké jsem kdy viděl.

Nahoře si vaříme jídlo. Frso dnes vaří brambory, které trochu opeče, přidá tvaroh, bude to prostě bašta. To by mě věru nenapadlo, že si tu budeme takhle vyvářet, na brambory se obvykle těším cestou domů. Zuzu už ze stanu nevylézá, tentokrát kvůli komárům, a tak musíme jíst u nich. ¿Neurčitá? Kulička potom ještě dělá masalu z pravého mléka a sedíme u ohně. Spát jdeme asi o půl jedné, světla je stále dost, třebaže slunce zapadlo asi ve 22:30, je asi jen nízko obzorem, a navíc svítí měsíc. Na polární den bychom přece jen museli být o něco více na severu.

Středa 4. srpna

Ráno je neskutečné vedro, když jsem jel na sever, nemyslel jsem si, že to tu bude jako u Středozemního moře. Frso říká, že komáři někam zmizeli, ale ve skutečnosti se jen zredukoval jejich počet na rozumné minimum. Vstávám před osmou a mířím dolů k jezeru, kam už zamířil Frso. Je tu fakt pěkně. Frso říká, že ¿Neurčitá? Kulička tentokrát místo na spaní nevychytal, neboť tady dole je to lepší. Krom mytí a koupání si nabíráme vodu, protože nahoře není tak dobrá. Přichází sem i David s Mirkou. Mlsně potom pohlížíme po loďkách, u jedné z nich je dokonce uložené i veslo, tak nás samozřejmě napadlo, že bychom si je mohli půjčit a projet se po jezeře.

K snídani mám jogurt, trochu placek a vločky. Před odchodem se snažíme nějak zjistit, jaký by byl názor většiny na lodičkování. Katka s Peťom nechtějí čekat, až se dohodneme, a místo toho chtějí vyrazit dolů k jezeru s tím, že se tam ještě vykoupou. Jenže kdybychom šli dál, tak bychom šli po značce, která nejde přímo kolem jezera, takže je třeba to rozhodnout ještě před tím, než odejdou. Ptáme se Mirky a Davida na preference, Mirka prohlásí, že by raději šla dál a občas se zastavila. Nakonec tedy z loděk nic nebude a Katka s Peťom mohou vyrazit dál po značce, u jezera na nás počkají. Ještě před odchodem přece David prohlásí, že těch loděk je trochu škoda, protože by to byla skvělá příležitost.

Katka s Peťom se také koupají poblíž loděk, ještě na ně chvilku čekáme. Potom jdeme kolem jezera bažinami mezi pokroucenými břízkami. Pomalu stoupáme nad jezero, na které se nám otvírá opravdu pěkný rozhled. Břízky mizí, ale bažiny sem tam ještě potkáváme. Rostou tu takové byliny se žlytými plody, které tvarem nejspíš připomínají maliny, i když na každé rostlině je jen jeden plod. Na mapě je obrázek, na němž jsou tyto plody na chlebu, zdá se tedy, že budou jedlé. ¿Neurčitá? Kulička je ochutnal a prý neměly žádnou chuť. Později jsem je také ochutnal, připadalo mi, že ještě nejsou zralé. Nad stoupáním se na chvilku zastavujeme, jezero Kjemåvatnet, od něhož jsme ráno vyšli, má hladinu ve výšce 626m, nyní jsme poblíž kóty 748m.

Frso a Zuzu odcházejí napřed, David na ně ještě volá, aby někde počkali na vhodném místě na oběd. Zanedlouho se však stejně všichni potkáváme při brodění potoka. Nejde vlastně o brodění, protože potok jde přeskákat po kamenech, což holky raději provádějí bez batohů, ale jinak to jde celkem bez problémů. Mirka se však postará o zpestření tím, že položí hůlku na kámen, z nějž tato sklouzne do vody a zmizí kdesi ve vlnách. David se vzápětí svlékne do půli těla a začne hledat rukou pod kameny. Po chvíli se svlékne docela a noří se do vody celý. Posléze se přidává i ¿Neurčitá? Kulička s tím, že stejně měl dnes v úmyslu se vykoupat. I Mirka odloží svrchní oděv a, zůstavši tak jen v nedbalkách, též nesměle hledá pod kameny. Frso jde potom vodou dolů, protože jej napadlo, že hůlka mohla odplavat. ¿Neurčitá? Kulička se k němu přidává. Ověřili si totiž podle druhé hůlky, že plave. Nakonec jde dolů i David, hůlku kdesi dole skutečně nachází a mává s ní vítězně nad hlavou. Frso a ¿Neurčitá? Kulička mezitím sešli ještě dál, a teď se vrací za námi. Mezitím vyndávám medvídky a když jsou opět všichni obuti, můžeme vyrazit dál.

Míříme do kopce, stále k západu. Poblíž místa, kde cesta překračuje říčku, proti jejímuž proudu jsme dosud šli, se chystáme dát si oběd. ¿Neurčitá? Kulička s Davidem zahýbají vlevo dolů, a když se jich ptám proč, odpovídají, že chtějí místo, kde by se dalo lépe koupat, než jak tuší u brodu. Nakonec se však stejně koupu jen já, ¿Neurčitá? Kulička se ještě namočí, je tu totiž poněkud studenější voda, zatímco při hledání hůlky si ¿Neurčitá? Kulička pochvaloval, že tam byla spousta mechu a voda byla krásně teplá. K obědu dojídám sýr, sto gramů zataveného třicetiprocentního eidamu, ještě stále je dobře jedlý, a chleba. Chvilku se po jídle opalujeme, protože dnes je krásně jasno a slunce docela pálí. Asi po hodině se vydáváme dál, třebaže se všichni diví, že jdeme tak brzy.

Říčku přeskáčeme po kamenech, z nichž některé jsou trochu pod vodou a kloužou. Vezmu Zuzu batoh, ale ona i tak uklouzne a má obě boty plné vody. Bere si proto druhé, tedy tenisky. Po kamení stoupáme nyní do sedla, za nímž následuje kamenitá pláň v níž je několik ples. Kolem jsou hory, prostě nádhera. Jsme teď ve výšce asi 1100 metrů a kolem nás jsou sněhové fleky. Scházíme se pak všichni opět u kamene a trochu se bavíme o tom, co dál a kam dnes chceme dojít. Jestli chceme dojít až dolů k chatám a jezeru söre Bjöllåvatnet, nebo zůstaneme zde nedaleko, u velkého plesa nad klesáním. Teď jsme totiž u prvního plesa a je 16:15. Nakonec se dohodneme, že dojdeme k tomu většímu plesu a tam se dohodneme, co budeme dělat v dalších dnech a podle toho přizpůsobíme i dnešní program.

Jdeme tedy ještě dál, Mirka s Davidem vyrazili a brzy mizí mimo náš doslech, za nimi vyrazil ¿Neurčitá? Kulička a já jsem šel poslední. Náš první odhad byl, že na konec toho většího plesa budeme muset ujít dva až tři kilometry, ale spletli jsme se, protože pleso je hned vidět. Mám trochu obavu, aby čelní část neutekla dál v domnění, že jde o jiné pleso, i když podle mapy se zdá, že to musí být ono. Mé obavy se však ukázaly jako liché ve chvíli, kdy vidím, že se David, Mirka i ¿Neurčitá? Kulička zastavili správně na konci tohoto plesa. ¿Neurčitá? Kulička tu pak vznese různé alternativy našeho dalšího postupu. První možností je jít na sever do Bodø, viděli bychom Saltstraumen, který je na naší straně fjordu u Bodø. Druhou možností je zamířit na jih, obejít svartisenský ledovec a podle jezera, kolem nějž je však prý spousta bažin, ale jezdí po něm lodičky, pokračovat k západu. Nejprve se zdá, že bychom při jižní cestě mohli vidět splazy ledovce do moře, ale při podrobnějším pohledu se ukazuje, že k němu se dá dostat snad jen lodí a k té zase jen autem. Třetí možností je zamířit na západ a dojít ke Glomfjordu, odtud pak stopem nebo autobusem na sever do Bodø, s případnou zastávkou u Saltstraumenu, což je mimochodem největší malström na světě.

Postupně se vše kloní k cestě do Glomfjordu, nicméně diskuze ještě neskončila. Mirka chce rozhodně na sever jet stopem bez toho, aby se nechala pojistit autobusem. Napadlo nás totiž, že bychom si na stopování na sever mohli zařídit cosi jako pojištění, totiž že bychom se zavázali složit se na autobus těm, kdo by nedostopovali. Nicméně Mirce se to nelíbí, protože na autobus nemá v žádném případě. Podle jízdního řádu, který jsme vyzískali v Ottě, by totiž ten autobus měl stát 223Kr bez studentské slevy. Ale s těmi slevami je to, zdá se, poněkud nejednoznačné, protože podle některých výkladů o prázdninách slevy neplatí. Cestu do Glomfjordu odhadujeme na pět šest dní. Potom je tu ještě možná modifikace, že bychom nedošli do Glomfjordu, ale už dřív bychom se odpojili k severu a došli bychom do Sundsfjordu, který je k Bodø výrazně blíž a případný autobus by byl levnější. Připočítáme-li jeden den u jezera na obhlídku ledovce a splazů a tak dva dny na cestu na sever, vychází to na osm dní. Takhle je to už pro Mirku snesitelné. Je tu sice ještě možnost, že bychom se vykašlali na značky a šli bychom na západ přímo terénem, ale to se většině nelíbí, krom toho by to mělo význam jen pro cestu k jihu, ne pro námi vybranou cestu ke Glomfjordu. I když mě a ¿Neurčitému? Kuličkovi to přijde trochu líto, protože jít divočinou jen tak podle buzoly považujeme za skvělý nápad. Hlasování je nicméně již jen nutnou formalitou, protože ve skutečnosti jsme našli řešení dohodou.

Poté zbývá ještě rozhodnout, zda půjdeme dál, do čehož se nikomu moc nechce, a tak dnes zůstaneme zde, zítra vstaneme v sedm, odejdeme v devět, pár hodin půjdeme, dáme si na dvě až tři hodiny oběd a budeme pokračovat dál. Kus dole je krásná pláž z jemného písečku. Stany jsme chtěli postavit do půlkruhu, ale moc to nevyšlo. Hned potom se jdu vykoupat a přitom neodolám a postavím si hrad, ten písek je na to fakt skvělý a kdo z vás může říct, že si postavil hrad z písku za polárním kruhem? Voda je docela studená, čemuž se není co divit, protože hned vedle pláže je velké sněhové pole, které spadá přímo do vody. Napadlo nás, že bychom mohli udělat fotku, jak stojíme všichni na tom sněhu nad vodou v plavkách, myslím, že by to byla správná fotka spoza polárního kruhu. Teď se do toho nikomu nechce, tak snad ráno. Ještě lepší je malá tůň opodál, která je celá ohraničená sněhem.

K večeři máme špagety s červenou omáčkou, kečupem a olivovým olejem. Hlavně k nim přidává Zuzu žampióny. Včera jsme totiž vedli diplomatická jednání, abychom dnes vařili já s ¿Neurčitým? Kuličkou a ne Frso se Zuzu, nakonec jsme dospěli ke kompromisu, kdy nám Zuzu do jídla přidala žapmióny, jichž se chtěla zbavit, protože jsou čerstvé a mohly by se zkazit. Slunce se pomalu chýlí nad obzor, stále je jasno. Děláme si čaj, dojídáme se telkou od Peťa, ještě chlebem vytřu ešus a zbytek oleje. Mám od něj vratnou láhev, a tak ji vrátím špinavou. Ještě vedeme řeči. David s Mirkou se byli projít, Mirka se vrátila trochu dřív s tím, že byla několikrát nedobrovolně vyfocena. Prostě opět máme tak krásné místo na spaní, že se tomu nechce věřit.

Mirka s Davidem si pořídili místní specialitu, sladký ovčí sýr. Jmenuje se brunost a Mirka jej prý už kdysi jedla, když byla v nějaké rodině v Norsku. Jsou asi jediní, komu chutná, a i oni si na něj musí zvyknout. Krom této speciality stále Mirka mluví o kyselých sledích, což je podle ní také místní zvláštnost, přestože jde o nejlevnější věc na regálu. Poblíž stanu jsem našel krásný křemen, čistý skoro jako sklo, lepší kamínek spoza polárního kruhu bych těžko hledal. Frsovi ve Fauske spadla miska na čaj a praskla na dvě části. Zuzu je vzala s sebou do batohu, majíc v úmyslu ji opět slepit. Dnes večer jsme se to však teprve dozvěděli a Zuzu nám tyto dvě části opravdu ukázala, vystrčivši kvůli tomu dokonce hlavu ze stanu. Pro Zuzu je dnes vůbec společenský život veden zcela ideálně, neboť se odehrává poblíž jejich stanu, a tak jí stačí vystrčit hlavu ven a být tak vlastně s námi. Je to trochu tím, že nám dala v plen sušenky.

Čtvrtek 5. srpna

Ráno musím v šest na chvíli vylézt a vidím, že slunce právě překračuje hory na obzoru. Zapadlo asi tak v jedenáct. V sedm se dívám na budík, zrovna když začne zvonit. Jdu tedy vzbudit ostatní. K snídani mám jogurt s BeBe s cereáliemi a pytlíkový čaj. ¿Neurčitá? Kulička si dělá ovesnou kaši, neboť na ni měl neodolatelnou chuť. Zkouší ji se sjoakádou, prý je to docela dobré, i když David je sjoakádou dosti znechucen. Odcházíme asi v 8:45, snažím se sice ostatní přesvědčit, že bychom měli udělat tu fotku, jak stojíme v plavkách na sněhu, David navrhuje, že by bylo lepší vyfotit se nad tou tůňkou mezi sněhem opodál, navíc opodál je pleso a v něm plavou kry, což by bylo taky hezké, ale nikomu se do toho moc nechce. Prý je už zima, jsou mraky a tak moc nesvítí slunce, je fakt, že mi ani od včerejška neuschnuly vyprané ponožky. Holky se navíc vymlouvají, že mají plavky až dole v batozích, ale podle mě si je tam daly schválně, poněvadž se bály, že by k tomu focení opravdu došlo.

Jdeme tedy dolů z kopce až k rozcestí, kde si můžeme vybrat cestu k severnímu či jižnímu konci jezera söre Bjöllåvatnet. Jdeme ke konci severnímu, i když chvíli to bylo trochu sporné, neboť takhle to vypadá, že i když to bude kratší, budeme muset možná jít chvilku mimo značku, proti čemuž Mirka s Davidem zásadně oponují, majíce strach z bažin, ale třeba mě a ¿Neurčitému? Kuličkovi to přijde v pohodě, navíc si myslíme, že v té výšce, kterou půjdeme, ani bažiny nebudou, stejně jako teď kolem nás. Ty značky tu jsou fakt jen jako spojnice mezi chatami, a tak podle mne nemá moc smysl se na ně vázat. Ať tak či onak, hlasování vyplývá souhlasně spíš pro severní cestu.

Zuzu a Frso se opět drží dost vzadu, na jednom místě čekám, abych viděl, jestli stále jdou za námi. Pak to nechám na Katce a Peťovi. Po chvíli potkávám u potoka ¿Neurčitého? Kuličku, jak čeká na nás. Mirka s Davidem jsou daleko vepředu. Těsně předtím jdu kolem takových okrouhlých děr, nebo dolíků v zemi, myslím si, že by to mohly být závrty, ale je fakt, že, jak ¿Neurčitá? Kulička podotkne, je tu kolem nás spíš písek, navíc je zvláštní, že jsou ty díry na kopci a okraje od srázu nejsou široké. Čekáme u toho potůčku ještě na ostatní. Je fakt dobré, že tu s sebou člověk nemusí tahat vodu, protože potoky jsou tu opravdu na každém kroku. Fotím si tu mezitím kytičky.

Všichni spolu pak pokračujeme dál, musíme překonat ještě několik potoků přeskákáním po kamenech. Potom se blížíme k říčce vtékající do jezera mohutným vodopádem, který jsem zdálky považoval za sněhové pole, tak byl bílý. Chaty Midtistua, kolem kterých půjdeme, jsou už na dohled, ale cesta jde k vodopádu, protože u něj je jediný most přes tu říčku. Tak nějak si myslím, že by tu mohli být David s Mirkou, ale nic. Mosty jsou lanové a pěkně houpou, jsou dva, protože se tu říčka rozděluje na dvě ramena. Jdeme se podívat na vodopád, jen Zuzu si místo toho raději lehá na trávu, ale to dělá chybu, protože vodopád opravdu stojí zato. Bílá pěna bouří po vápencové desce dolů, což vypadá opravdu fantasticky. I jezero odtud vypadá krásně, fascinují mne ty písečné pláže, chybí tu už jen slunečníky, aby si člověk připadal jako o několik tisíc kilometrů jižněji u moře.

Rozhodujeme se, co dál. Bylo by tu pěkné místo na oběd a je právě poledne. Nicméně se zdá, že Mirka s Davidem šli k těm chatám, a tak nám nezbyde nic jiného, než se vydat za nimi. U chat opravdu jsou, my jsme tu asi v půl jedné. U vodopádu prý čekali, ale zdálo se jim to už moc dlouhé, a tak se vydali sem v obavě, že jsme se rozhodli říčku břebrodit někde jinde a zkrátit si tak cestu. Chaty jsou fakt pěkné, obě jsou otevřené, ačkoli podle mapy by měla být odemčená jen jedna, od druhé by mělo být lze půjčit si klíč ve Fauske nebo Bodø v informacích. Je tu perfektní dřevěná podlaha, v jedné z chat ji trochu kazí cosi, co je nejspíš psím hovínkem. Mají tu plynový vařič, do nějž vede hadička z bomby ve vedlejší místnosti. Je tu čisto, bohatá knižnica a v jedné z chat dokonce kytara, obojí Mirka uvítala a hlásila nám to hned, jak jsme sem přišli. Potom trávila v podstatě celou obědovou pauzu uvnitř, protože jak se zdá, patří chaty k jejím oblíbeným místům v horách. Také je tu mapa celého našeho zájmového prostoru v měřítku jedna ku dvěma stům padesáti tisícům. Podle ní to vypadá, že by to mezi těmi ledovci mohlo jít, ale plány přesto neměníme, den však poblíž asi strávíme, abychom se k ledovci podívali blíž. Jedna z chatiček má i půdičku vybavenou matracemi a dole dvě místnosti na spaní, kde byly palandy. Na půdě je spousta toaletního papíru, upozorňuji na to Mirku a Davida, protože mi to připomnělo, jak jej v Ottě sháněli. Moc je to nezajímá, buď už si vzali, nebo spíš mají morální zábrany. U jedné z chat je kůlnička, kde se ukrývá spousta plynových bomb a dříví obaleného umělou síťovinou. Zřejmě je sem musí vozit, neboť kolem žádné stromy nerostou.

Málem bych zapomněl zmínit, že v chatkách jsou kasičky a u nich ceník. Za osobu a noc by se mělo platit 150Kr, pro členy klubu turistů v Bodø jen 50Kr. Kromě kasičky jsou tu i formuláře, pomocí nichž může člověk platit offline kreditkartou. Pokud tu člověk zůstává jen přes den a využívá místního vybavení, měl by zaplatit 20Kr.

Vaříme si polévku, průhlednou s přidanými nudlemi a těstovinami. Dnes je trochu slavnostní okamžik, neboť načínám svůj dlouho a poctivě sušený salám, dovezený z Prahy. Mimoto dojídám jeden obdélníček maratonce a také chleba s marmeládou, ta borůvková je fakt skvělá. Potom se ještě válíme a bavíme se o tom, že takové dvě chatky jsou bezva, že by bylo hezké v nich být v zimě, třeba na Silvestra, kdy je kolem tma, občas rušená jen polární září. I když ¿Neurčitá? Kulička neopomene zdůraznit, že se mu nejvíc stejně líbil Jotunheimen.

Fouká pořádný vítr, je polojasno, ale na focení to není nic moc. Asi čtyřicet minut po druhé se sbalíme a vyrážíme na další cestu. Jdeme teď na sever k jezeru nordre Bjöllåvatnet, které má hladinu ve výšce asi 706m. Podle toho, že jezero poblíž má hladinu ve výšce 632m a my jdeme podle říčky, která obě jezera spojuje, si bystrý čtenář sám odvodí, že jdeme v podstatě po rovině. Přesto jdeme i do kopce, přičemž i při stoupání si Mirka zpívá, převzala tím Matúšovu úlohu, která mě sice není dobře známá, ale ostatním, zdá se, ano. Cestou vidím cosi, co mi nápadně připomíná škrapy, to si samozřejmě musím hned vyfotit. Podle mě je tu navíc vápenec, i když Radim to pak podle fotek ohodnotil spíš na nějaký mramor. Pod jezerem na sebe čekáme, to je asi v 15:40. ¿Neurčitá? Kulička, David a Peťo se jdou zatím podívat na vodopád, jímž říčka z jezera vytéká. Prý je tam úžasně modrá voda. Stoupáme potom k jezeru, je fakt krásné, opět lemované nádhernými písečnými pláže. A je taky dost velké, a to jsme ještě neviděli to, do kterého stéká Svartisen, na to už se těším, protože to má být ještě mnohem větší.

Nejdeme podle jezera moc dlouho, když dojdeme k místu, kde jsme se rozhodli střihnout to horem přes kopec do dalšího údolí, kde se napojíme na další značku. Tady se opět všichni potkáme, ¿Neurčitá? Kulička říká, že je to poslední možnost k hezkému koupání v jezeře. Dnes je opravdu krásně slunečné počasí, ačkoli fouká vítr. Dolů k vodě jdeme čtyři, krom mne ještě ¿Neurčitá? Kulička, Katka a Peťo. Nakonec však do vody vlezu jen já, protože ostatní se ani nezují a jdou zase nahoru, protože se jim zdá voda poněkud studená. Přitom je stále tekutá, tak jak může být studená. Nahoře k tomu ¿Neurčitá? Kulička dodává, že prasata se přece bahní, aby se zbavila komárů, jenže u nich jde o mechanickou ochranu, jejíž míry nelze u člověka dosáhnout, protože se z něj bahno zase sloupe.

Odtud, tedy z nejzápadnějšího rohu jezera, jdeme na západ nahoru podle vodopádku, který je mimochodem velice pěkný, jenže je proti slunci, a tak jej nelze dobře vyfotit. Prudký svah brzy končí a potom stoupáme již jen mírně. Brzy se opět naše výprava roztáhne natolik, že z jednoho konce nedohlédneme na druhý. Nejdeme dlouho, než najdu chvilku po sobě dva krásné sobí parohy, nejdřív malý, potom velký a pěkně zachovalý. Zuzu, kterou mám na dohled, drže se vzadu, už žádný paroh nechce, tak si jej nechám sám.

Zuzu a Frso chvilku odpočívají, Zuzu mne při tom požádá, abych požádal čelo skupiny, aby trochu přibrzdilo, doženu-li jej. Vyběhnu tedy na kopec a vidím v dálce Katku s Peťom, mávám tedy na ně, což, zdá se, splnilo účel, jelikož se opravdu zastavili. Když se Frso se Zuzu opět rozejdou, jdu také dál. Zanedlouho dojdeme nad rovinu, na níž už čekají všichni ostatní. Zdá se, že toto místo vybrali jako vhodné k táboření. ¿Neurčitému? Kuličkovi trochu vytknu, že se mohl trochu otáčet a přizpůsobit tempo. Vypadá to, že dnes si našel každý svůj sobí paroh. Nejhezčí našel zřejmě David. Zuzu při pohledu na ně odhodí ten paroh, který s sebou přitáhla z Jotunheimenu a už jej tu i nechá. Žádný další si však potom nenajde. Na místě jsme slabě před pátou.

Stavíme stany tak, aby tři stany od Jurka, stály při sobě, mohli bychom je pak vyfotit a poslat fotku výrobci, třeba nám dodatečně přispěje na cestu. Kompozici nám však kazí Davidův stan, protože fotka s horami v pozadí by nutně zahrnula i ten. Opodál je malé pleso a vodopádek. Krom umytí rukou, si v něm vyperu i ponožky. K jídlu vaří ¿Neurčitá? Kulička zelňačku, ukazuje se, že zelí, které jsme tu koupili je spíš sladké, jakoby dušené, což bude dobré ke knedlíkům. Krom toho tam dává trochu čabajky, cibule, krupice, papriky a sušeného mléka. Zuzu a Frso vaří rýži se sýrovou omáčkou. Tu rýži dali vařit v 18:00, pro představu o čase. Obojí se opět vydařilo. Potom už Zuzu zalézá do stanu, Katka s Peťom se vydali na nějaký kopec, ostatní se baví opodál a já zatím píši deníček.

Při návratu drží Katka s Peťom každý svůj paroh. Taky jsme tu občas viděli kvést pampelišku, tak je tu s námi vlastně i kvetoucí pampeliška. Mirka se dočetla v průvodci, že Kirkenes je východněji než Istanbul, kdo by si to pomyslel. Večer většinou fouká vítr od jihu až jihovýchodu, stejně jako celý den, je překvapivě teplý. Je to každopádně dobrý prostředek proti komárům, dokud fouká, neotravují. Jakmile však jen na chvilku ustane, jsou tu pochopitelně zpět. Spát jdeme asi ve tři čtvrtě na deset poté, co jsme podiskutovali mimo jiné o digitálních foťácích.

Pátek 6. srpna

Ráno jsme vstali v sedm, venku je skoro zataženo, už večer se sem něco hnalo, ale nic nespadlo. Sním snídani, chleba s marmeládou a než dopiju čaj, začne pršet. To jsem byl zrovna na cestě k potoku s láhví od oleje v úmyslu ji umýt. Zakleji a běžím zpět ke stanu, abych uklidil spacák. ¿Neurčitá? Kulička už totiž sbalil plachtu od stanu. Honem sbírám věci, ty které dosud zůstaly uvnitř, zabaluje ¿Neurčitá? Kulička do podlážky, zbylé rychle ukrývám k Zuzu a Frsovi. Posléze k nim zalézám i sám, což se vyplatilo i kvůli tomu, že mi Frso nabídl čokoládu. ¿Neurčitá? Kulička se rozhodl, že nebude tu plachtu už rozbalovat, raději se rychle sbalíme a půjdeme pryč.

Po chvíli déšť ustává a my se můžeme sbalit, dost věcí mám mokrých, ale není to tak hrozné, protože většina je v igelitu. Odcházíme asi ve čtvrt na deset, když začíná znovu pršet. Nezbývá nám tedy, než vytáhnout pláštěnky. David si nejprve zapne i cvoček, který mu spíná pláštěnku mezi nohama, ale ten se brzy sám rozepne, protože David má příliš objemný batoh. Zuzu má sice pláštěnku na batoh, ale zdá se, že výrobce nepočítal s tím, že by si uživatel nabalil na batoh karimatku, boty nebo jiné podobné věci.

Jdeme pomalu dolů. Párkrát přebrodíme potok a zanedlouho se nám otvírá pohled do údolí Tollådalen porostlého řídkým březovým lesem a v něm skrytými močály, jezírky a vodopádem naproti, to vše spolu se zaněženými vrcholky v pozadí vypadá velmi malebně. Ani už moc neprší, občas svítí slunce a mraky jsou už celkem potrhané. Cestou dolů jsem našel nádherný velký křemenáč, neodolal a vzal jej s sebou. Ukazuje se, že naši slováci pro křemenáč neznají žádný slovenský výraz. Míříme terénem ke značce a po ní jdeme k mostku, protože údolí překonáváme napříč. Za dalším mostkem pak nahoře zastavujeme, protože se chceme jít podívat k vodopádu a právě jsme zjistili, že kolem něj značka nevede. Váháme, jestli bychom se tu rovnou neměli zdržet na oběd, ale ¿Neurčitému? Kuličkovi a Frsovi přijde, že je ještě brzy. Jdeme se tedy jen podívat k vodopádu, cestou jsme viděli dvojici s lodí, jak míří k řece a potom dole pod vodopádem odplouvá. Vodopád je fakt úžasný, má několik stupňů a voda v něm bouří naprosto fantasticky. Chvilku se kocháme a jdeme zpět. Po troše čokolády od Frsa, kterému jsem už půl kila přidal usoudiv, že ji sám neumím nabízet dost často, se vydáváme opět do kopce. Ráno jsem si rozpustil v lahvičce od oleje hroznový cukr a tím si vytvořil opravdu vydatný energetický nápoj, protože olej se mi samozřejmě nepodařilo předtím docela odstranit.

Stoupáme tedy do kopce, černé mraky, které se sem hnaly, šly naštěstí mimo nás. Asi po hodině, tedy v jednu, se rozhodneme, že už jsme dost nad lesem, abychom si mohli dát oběd. Zakotvujeme tedy u vodopádku s čistou vodou. K obědu mám zbytek chleba, salám a margotku. Mirka s Davidem načali fiske pudink, tak jsem ho ochutnal. Rybí tuk to doopravdy není, nicméně ani tak to podle mě není moc dobré. Je to taková bílá beztvará hmota, trochu slaná s rybí příchutí. Mirce a Davidovi docela chutná, Frsovi snad také. Asi ve dvě stoupáme dál do kopce, vypadá to opět na déšť, ale zase nás to naštěstí mine. Cestou do kopce usoudí ¿Neurčitá? Kulička, že by to bylo lepší střihnout mimo značku. Podle mne to nemá moc smysl, značka tu sice tvoří oblouk, který by se dal zkrátit, ale není to tak výrazné, aby se to vyplatilo. Většina se vysloví pro značku, ale ¿Neurčitá? Kulička přesto prohlásí, že to střihne a sejdeme se na rozcestí, kde se spojují dvě označkované cesty. No, uvidíme.

My jdeme pomalu přes kopec, trochu po velkých kusech skály s kopce do kopce a potom ještě kus po podobné planině za hřebenem. Potom se značka zanořila do lesa, krásného březového lesíka s vysokou trávou mezi stromy, jako vystřiženého z ruské pohádky. Tak se o tom vyjádřila i Mirka. Horší trochu je, že se nám v lese ztratila červená. Jdeme ještě po pěšině, pak mizí i pěšina, co teď?

Směr máme dobrý i podle mapy, jen asi přejdeme na druhou, pravou stranu potoka, protože tam to vypadá schůdněji. David se trochu rozčiluje na ¿Neurčitého? Kuličku, protože mu není jasné, kde se budeme v tomto lese hledat. Mě to tak hrozné nepřijde, protože tu křižovatku bychom snad najít měli. Po další chvíli sestupu jsme se zastavili, protože je tu pěkný výhled a světlo a David fotí. Zdálky se ozývá pískání a po chvíli za námi z druhého břehu přibíhá ¿Neurčitá? Kulička. Prý už tam dvacet minut čeká na značce, jestli tam nepřijdeme, a vidí, že se nám taky značka nelíbila. David mu vytkne, že jsme tu jako skupina a že bychom se neměli takhle trhat. ¿Neurčitá? Kulička na to, že nejsme zase taková skupina, abychom všichni cítili zodpovědnost za všechny. David na to odvětí, že on tedy zrovna za ¿Neurčitého? Kuličku zodpovědnost opravdu necítí a ¿Neurčitá? Kulička k tomu už jen dodá, že je to v pořádku. Hlavně, že jsou všichni spokojeni. Potom se ¿Neurčitá? Kulička vrací k batohu, nechal jej u hliněného vigvamu a boudy, které však na mapě zakresleny nejsou. My jdeme chvíli po našem břehu a potom přejdeme na druhou stranu na značku, prý tam není pěšina tolik vydupaná, aby se vyplatilo tam spěchat.

Kus dál ještě míjíme na padrť rozdrcený dřevěný sloup s cedulkami, v prostřed toho březového lesa je to fakt pěkné. Zastavím se na chvilku, abych se napil, ale děsně tu žerou komáři, jiného termínu se opravdu použít nedá, nezastavujeme se a spěcháme dál. Ještě chvíli jdeme, než se asi v půl páté vynoříme u chaty, kde čekáme na Frsa a Zuzu, kteří se dost opozdili. Je to pěkná chatička u řeky, ozdobená nade dveřmi zavěšenými sobími parohy. Venku je lopata, asi proto, aby se majitel dostal dovnitř, i když je vše ukryto pod sněhem. Podle Mirky je to tu jako v Mrazíkovi, naproti skalka s přírodními bonsajemi, a málem bych zapomněl dodat, že vlevo od cesty je nedaleko řeka, podle které teď jdeme. Zuzu přichází s tím, že je úplně hotová a že dnes už může jít nejvýš půl hodiny. Původně jsme měli v plánu dojít na druhou stranu údolí, ale na to už asi stejně není čas a je to tam mnohem dál než půl hodiny. Proto se po chvíli diskuze rozhodujeme, že zůstaneme poblíž. Časovou rezervu na to máme dostatečnou.

U chaty ale nezůstáváme, protože je pátek a mohlo by se stát, že by přišel majitel. ¿Neurčitá? Kulička k tomu dodává, že oni také na chatě nemají rádi, když někdo táboří hned u ní. Jdeme tedy dál, ale všude kolem jsou samozřejmě bažiny a zanedlouho docházíme k další chatě, tentokrát obyčejnější se střechou pokrytou travou. Jdeme tedy s ¿Neurčitým? Kuličkou hledat místo blíž k řece. Za dvěma skalkami nacházím krásné místo u řeky, která tu teče úzkým korytem mezi skalními deskami, rostou tu borovice, prostě nádhera. Fakt máme jedno místo na spaní lepší než druhé. Není to tu sice velké, ale naše čtyři stany se sem nějak složí. Jdeme tedy pro ostatní a potom hned stavíme stany. ¿Neurčitá? Kulička nechává trochu vnitřek větrat, než na něj dá tropiko. Sám má potom vchod přímo do srázu nad řekou. Koupeme se, voda je na to přímo ideální. Hukot vody ve mě jako obvykle vzbuzuje hudební nálady, a tak si chvilku pískám na píšťalku. Po této relaxaci pomalu ¿Neurčitá? Kulička za mé a Frsovy pomoci, která spočívá v donášce kamenů, sestavuje ohniště. Dřeva je všude kolem dost. U vody je také pěkné mraveniště, krom toho je tu samozřejmě i spousta komárů. Stále je oblačno, ale je to potrhané a neprší. ¿Neurčitá? Kulička si vyrobil pračku, pověsil si spodky za provázek do proudu. Aktivní kyslík a proud, fakt úžasné.

Na ohništi vaříme bramborové knedlíky se zelím a opečenou cibulkou a houbou. K tomu pak děláme ještě bramborové placky z bramborákového těsta, které přivezla Zuzu. Zkoušíme v nich opékat houbu, ale to se moc neujalo, protože to chutná stejně jako bez ní. Po jídle ještě vaříme čaj, k němuž ječtě jako sladkou tečku vyndávám sušenky. Marně se pokouším vydrhnout ešus, od placek neuvěřitelně zadělaný. Vařím v něm dvě dávky vody a drhnu jej drátěnkou. Potom to zkusí i Frso a ten je už celkem úspěšný. Potom je ¿Neurčitému? Kuličkovi líto nevyužít toho, že máme oheň, a rád by, kdybychom ještě připravili něco na ráno. Uděláme tedy dva litry kakaového pudinku s norskými piškoty, které vypadají jako bebečka. Ten první litr však zapomeneme osladit, a tak osladíme ten druhý víc a potom je promícháme. Frso ještě připravuje místní ovocnou polévku ze sáčku. Je docela dobrá, ale pro čtyři lidi by z toho jídlo nebylo, tak do toho ještě přidáme vločky. ¿Neurčitá? Kulička má ze skautu velmi silné estetické cítění pro oheň a nedovoluje do něj házet ani papír, prý až na konec. Na táboře prý měli kolem stožáru kruh a když jej nějaký kluk překročil, přiběhl správce a nakopl ho. Večer je tu docela tma, asi kvůli mrakům a tomu, že jsme v údolí.

Sobota 7. srpna

Ráno vstáváme opět v sedm, je zataženo, ale alespoň na chvilku se ukáže sluníčko, abych si vyfotil řeku tekoucí mezi kamennými deskami. Potom se jdu vykoupat a umýt si hlavu, což v tomto počasí a teplotě vody vyžaduje jisté sebezapření a silné odhodlání. Snídani máme připravenou již od včera, je to opravdu dobré, pudink i ovocná polévka. Frso ještě přidává trochu kramu. Při balení se přežene drobná přeháňka, což nás ale neodradí od toho, abychom vyrazili po deváté.

Jdeme ještě podle řeky z kopce dolů, stále směřujíce k západu. Stále jdeme pěkným lesem, v němž s klesáním přibývá borovic. Přes most přecházíme na levý břeh a hned za ním koukáme na vodopád. ¿Neurčitá? Kulička přijde se zpožděním, třímaje v ruce telefon a hláse, že má signál. Kupodivu je tu jen telenor. Děláme tedy mobilovou pauzu. Následuje další sestup. Jdu přitom první a docela rychle, ještě na jednom místě jsme na sebe počkali. Zrovna tam, kde jsme přišli na cestu, po níž vede zleva doprava dolů značka. Jak jsme šli po pěšině, trochu jsme si to zkrátili. Po chvíli dojdu na rozcestí, značku není na první pohled vidět a přímá cesta je výraznější. V jejím směru vidím dole můstek přes řeku, mířím tedy k němu. Po chvíli dojdu k chatě poblíž níž je ohniště s lavičkami okolo a opodál je již zmíněný most pře řeku, podle níž jsme přišli. Nad ním je vodopádek, svítí sluníčko, je to prostě tak akorát na to, abych se natáhl na lavičku. Přišli jsme sem spolu s ¿Neurčitým? Kuličkou, Davidem a Mirkou a natáhli se tedy všichni doufajíce, že za námi ostatní brzy dorazí. ¿Neurčitá? Kulička se jde po chvíli projít po okolí. Bylo mu totiž divné, že tu nevidí značku. Jednu sice vidím opodál na borovici, ale jinak nic. ¿Neurčitá? Kulička se vrací s tím, že místo je tu opravdu hezké, ale na značce opravdu nejsme. Ta odbočila doleva z cesty na místě, kde jsem trochu váhal, kudy jít. Vede opodál kolem turistické chaty jménem Beiarstua, která byla vyznačena i na plánku, podle kterého teď jdeme, opustivše již mapu.

Jdeme se tedy podívat po cestičkách okolo po ostatních. Jdu zpět po cestě k rozcestí, o němž jsem již psal. Nikoho krom ¿Neurčitého? Kuličky, Mirky a Davida však nepotkám, a tak jdu ještě trochu nahoru, ale pořád nikoho nepotkávám. Jdu ještě kolem již zmíněné chaty opodál zpět k ohništi, kde se opět scházíme všichni čtyři, ani ostatní přitom nikoho nenašli. Je to fakt divné, být jimi, asi bychom čekali u té chaty. Zapínáme telefony, ¿Neurčitá? Kulička zkouší někoho prozvonit, abychom zjistili, kdo má zapnutý mobil. Mezitím mi přichází od Frsa SMSka s prostou otázkou, kde jsme? Přešli prý most a jsou na asfaltce. Píšu tedy Frsovi, že jsme minuli odbočku, ať zůstanou na místě, že je najdeme. Jdeme tedy na pevnější cestu a po ní vlevo dosti dlouho, než dojdeme k mostu, za nímž opravdu čekají ostatní. Je to přitom moje chyba, protože jsem samozřejmě měl na tom nejasném místě počkat. No naštěstí i tentokrát jsme se našli. Špatně jsme také odhadli chování druhé skupinky, protože oni prý oběhli chatu kolem dokola a když nikoho nenašli, usoudili, že jsme nečekali, a šli dál.

Po krátké přestávce, asi v poledne, jdeme dál. Asi po sto metrech odbočujeme ze silnice do dalšího stoupání. Značka tu těsně obchází domek, na němž bylo umístěno i rozcestí. Nemáme s sebou skoro žádnou vodu, protože jsme si tu odvykli ji nosit, protože všude kolem jsme dosud míjeli dost pramínků a potoků. Stoupání je dost prudké, borůvky kolem nás houstnou, což ještě mnohem více zpomaluje postup. Až to vyústí ve spontánní borůvkovou pauzu. Snažím se současně prosadit, abychom udělali při jednom i pauzu obědovou, ale proti tomu se staví David i ¿Neurčitá? Kulička s tím, že tu není voda a že cestou ještě jistě nějakou najdeme. Myslím si, že ¿Neurčitá? Kulička chce vodu tolik proto, aby si mohl podle svého zvyku k obědu něco uvařit, ale jak se ukáže nahoře, ¿Neurčitá? Kulička s sebou nemá vůbec nic k pití. Po chvíli tedy stoupáme dál. Les je tvořený borovicemi a břízami, přičemž borovice s přibývající výškou postupně mizí. Je tu velice sucho a podloží je vápencové, spolu s prudkostí svahu se dá usoudit, že na této straně hřebene bychom vodu hledali jen velice obtížně. Jdu jako poslední a cestou předcházím Frsa a Zuzu. Frso by také raději došel k vodě, třeba by to znamenalo dojít až nahoru, protože vypijí-li si vodu k obědu, co by pak pili cestou.

Nastoupáme asi půl kilometru až na hřeben, kde jsme asi v jednu a kde čekají ostatní, voda tu samozřejmě není, ale kus dole roste docela hodně borůvek. Procházejí tu dva Norové, Mirka se jich ptala na vodu, v okolí prý žádná není, ani ¿Neurčitá? Kulička při svém krátkém průzkumu nic nenajde. Seběhnu kus dolů pomoci Zuzu s batohem. K obědu mám bramborové placky s taveňákem – apetitem, což je také výborná kombinace. Od ¿Neurčitého? Kuličky ochutnávám pomerančovou marmeládu, která je také dobrá. Sám si beru ještě borůvkovou a ještě ochutnávám od Frsa a Zuzu jahodovou, která se také, nijak překvapivě, vydařila. ¿Neurčitá? Kulička ani nechce nechat napít s tím, že ty dva loky mu nestojí za to. David sbírá borůvky do krabičky, já do plecháčku. Přijde za námi Mirka a volá na Davida protože mu chce pomoci, ale ten se neozývá, třebaže jsem jej ještě před několika okamžiky viděl pod sebou. Zdá se mi, že si z Mirky trochu střílí, ale když tato odejde, najdu pak Davida tak dole, že ji opravdu neslyšel.

Nasbírám plecháček a když přijdu nahoru, jsou už ostatní hotovi vyrazit. Ještě si přidávám do borůvek hroznový cukr, což je fakt dobré. Frso s Davidem ochutnali a byli nadšeni. Frso by si rád půjčil cukr a dal si je na pár borůvek, pokud bude Zuzu svolná, ale večer mi pak říká, že Zuzu to nerada, což fakt nechápu. Místo opouštíme asi v půl třetí, já jako poslední. Cesta jde odtud již po hřebeni, stále však do kopce, třebaže již celkem mírného. Padá na mne jakási omrzelost chození s batohem. Mnohem raději než to, bych si třeba zaběhal, nebo jezdil na kole, ale člověku nezbývá, než mít na zádech batoh a jít stále dál. Po chvíli potkám ostatní a říkám jim o tom, David na to říká, že on by neběhal, protože mu to tu přijde příliš do kopce a z kopce. ¿Neurčitá? Kulička to komentuje jako pěkný úpadek morálky. Pak si vzpomeneme, mylně, že jsme tu sedmnáctý den, a tak mi pořád hučí v hlavě píseň *Sedmnáct dnů*. Navrhuji sice, abychom si ji zazpívali, s čímž ¿Neurčitá? Kulička souhlasí, ale ukazuje se, že ji vlastně nikdo z nás neumí. Jdu si ještě kousek zpět vyfotit výhled do kraje, kterého jsem si všiml docházeje sem, a cestou mi dojde, že jsme tu vlastně osmnáctý den, protože sedmnáctku jsem psal do deníčku včera. Mirka mne však uklidní tím, že odečteme-li dopravní středu, jsme tu vlastně sedmnáctý den.

Zastavili se tu samozřejmě proto, že tu opodál ze sněhového pole vytéká potok, jdu si tedy pro vodu. David potom prohlašuje, že je ta voda z ledovce plná habrajzu. Když se trochu podivím termínu ledovec, uzná David, že asi přestřelil, přestože definice je poněkud nejasná. Cesta vede dál do kopce. Podle ¿Neurčitého? Kuličky je to špatně vyrobená značka, protože už dávno měla začít traverzovat, podle mě však stoupáním obchzí široký boční hřbet napravo a asi bych ji vedl stejně. ¿Neurčitá? Kulička také říká, že značky jsou tu vůbec nelogické, protože třeba včera šel mnohem kratší a lepší (ne)cestou, což dokládá tím, že na nás dvacet minut čekal a potom dokonce operuje s půl hodinou, o níž prý byl rychlejší. Na každý pád se jej snažíme přesvědčit, že to nevypovídá o ničem, protože on jako trénovaný jedinec objektivně chodí rychleji než sedmičlenný zbytek výpravy, nezdá se však, že bychom byli příliš úspěšní. Jdeme tedy ještě do kopce. Potom již cesta přechází do traverzu, u rozcestníku v těch místech čekáme.

Na kopci nad námi je jakási retranslační věž, někteří se obávali, že kolem ní budeme muset projít, což naštěstí nemusíme. Tuto podivnost jsme viděli už včera z dálky, dnes jsme však teprve zjistili, co by to mohlo být. Jsou tu také zapíchané dráty, čili železné tyče, vysoké asi 1,5 metru. Zřejmě nemohou sloužit jako orientace do mlhy, protože pro tento účel by byly dosti špatně postavené a krom toho malé a nevýrazné. ¿Neurčitá? Kulička uvažuje, že by mohly vyznačovat kabel vedoucí k té podivnosti nahoře. To se zdá jako nejpravděpodobnější vysvětlení, ačkoli ten kabel asi nebude přímo pod tyčemi, protože některé jsou ukotvené přímo do skály. Odtud již vede cesta traverzem mírně dolů nebo po rovině. Jdu vepředu a David na nás za chvíli zavolá, že Zuzu a Frso jsou dost vzadu, což je fakt, i když vidět ještě jsou. Zastavujeme se tedy, abychom na ně počkali. Napadne mne, že by možná bylo lepší, kdybychom na ně nečekali, ale šli bychom napřed k chatám na cestě, a pak se vrátili Zuzu pro batoh. K těm chatám totiž musíme dojít, protože se nezdá, že bychom našli v tom svahu místo ke spaní. Zbývají nám tak dvě hodiny cesty a je půl páté. Říkám to pak Zuzu, která si není jistá, jestli otázka, jak to jde, patří nohám nebo focení, protože zrovna dost fotí. Nicméně vypadá to, že by nebyla proti.

Samovolně se pak vytvořila čtyřčlenná rychlejší skupinka, v níž jsem byl já, ¿Neurčitá? Kulička, Katka a Mirka. Cesta vede krásným terénem, napravo výhledy na ledovce na protější straně údolí, u cesty malé závrty do země, v některých pak bylo vidět, jak jimi protékaly potoky. Tady určitě musí být i nějaké jeskyně. Vápenec, nebo možná spíš mramor, se tu láme podivně po deskách, vypadá to skoro neskutečně a bohužel i nevyfotitelně, poněvadž je zataženo a sluníčko tedy nesvítí. Cestou přecházíme spoustu potoků a bažin, zanedlouho se mi zcela promáčí boty, ponožky už jsem měl od potu mokré i dřív. V potocích jsou navíc dosti kluzké kamenné desky, po kterých se mi podařilo několikrát uklouznout. Zvedat se potom s těžkým batohem není nic moc. Nebyl jsem v tom koneckonců sám, protože třeba Katku jsem také viděl uklouznout.

Cestou učinil ¿Neurčitá? Kulička dvě zastávky, nejprve u mláděte křečka, které vypadá opravdu roztomile. Ležel u cesty u potoka a třásl se zimou. Zdálo se, že se nedokázal už moc hýbat, a tak jeho šance na přežití nebyly asi příliš vysoké, snad že by jej ještě našla rodina. Takových křečků tu ještě uvidíme spoustu. Potom zastavuje ¿Neurčitá? Kulička ještě u jednoho výstavného mužika, na jehož temeni je odhozený jakýsi nedojedený malý živočich. Chatu vidíme nejprve z dálky, potom dlouho ne, až se vynoří nedaleko od nás. Shazuji u ní hned batoh. ¿Neurčitá? Kulička prozkoumává loučku u chat, která je navzdory očekávání suchá, všude okolo je totiž země docela podmáčená. Cestou sem jsem našel křemenáčka, to už jsem ho sebral a donesl. Při prudkém stoupání jsem jich míjel několik, ale to se mi s nimi tahat nechtělo.

Jdu tedy zpět naproti Zuzu pro její batoh. Cestou nejprve míjím Davida a Peťa, Peťo říká, že Zuzu s Frsem jsou asi dvacet pět minut za ním, chvíli šel s nimi, ale pak se trhnul. Přesto je občas ještě zahlédl. Jdu ještě necelou čtvrt hodinku, Zuzu je zjevně ráda, prohlašuje také, že krajina kolem je neskutečná. Nečekám však na ně a běžím zpět, naproti jsem jim šel asi půl hodiny. Batoh je úžasně lehoučký, i podle mínění Mirky, která prohlásila, že kdybychom vzali každý ještě dvě kila, tak jde Zuzu na lehko. Je fakt, že už když jsem jí pomáhal s batohem chvilku před obědem, mohl jsem s ním i do kopce běžet, což by se mi u mého nemohlo podařit.

U chat už stojí stojí stany ¿Neurčitého? Kuličky, Katky a Peťa. Jsou však na loučce asi sto padesát metrů od chaty. Prý se ptali Norů v chatě, jestli jim nebude vadit, když si postaví stany před nimi. Norové však prohlásili, že podle pravidel bychom ty stany měli mít sto padesát metrů od nich. Když si tam potom šli pro věci, řekl jim prý Nor, že by to bylo v pohodě, ale to už dva zmíněné stany stály na tomto místě. Shazuji tedy batoh. Ten můj přenesl David, což mi udělalo radost. Přenesl i houbu, jen klobouček se ztratil cestou, po koupání jej však naštěstí najdu.

Frso prý viděl stejného křečka jako my. Ten jeho však zdrhal hned za skálu. Mirka soudí podle tlapek, že by mohlo jít o místní druh krtka, ale podle zbarvení se mi to nezdá pravděpodobné, nicméně nelze vyloučit, že nejde ani o křečka, tímto termínem jsem tohoto tvora pojmenoval jen z nedostatku vlastních znalostí. Ležím si teď ve spacáku a rovnám si záda, k tomu dočítám tu knížku od ¿Neurčitého? Kuličky, protože už se mi s ní nechce tahat, a také se mi nechce jen tak ležet. Dnes jíme s Katkou a Peťom, jídlo prý bude tak za dvacet minut, koupat se tedy půjdu až pak. Mezitím občas sprchne, ¿Neurčitá? Kulička a Frso dělají venku čaj, mám ho pak v plecháčku od borůvek, ale není to moc cítit. Potom už ¿Neurčitá? Kulička přináší jídlo, bramborovou kaši se zeleninou a lovečákem, na to osmažená cibulka s přidanou již zmíněnou houbou, třebaže zpočátku se zdálo, že na ni nedojde, protože se nikomu nechtělo s ní dělat a ¿Neurčitá? Kulička ji ani moc nechtěl. Nakonec ji tedy Katka přece osmažila s tou cibulkou. Musím říct, že mi dnes ta kaše přišla docela k chuti. Frso se Zuzu dělají špagety s červenou omáčkou, spotřebují do toho zbytek mého kečupu, což mi také udělá celkem radost.

U jídla ¿Neurčitá? Kulička prohlásil, že v pondělí musí k internetu, protože mu na serveru spadl named. Zítra se od nás tedy odpojí a zamíří do Glomfjordu hledat internet. I když kdoví, jestli ho v té díře najde. Je možné, že bude muset chodit od domu k domu a hledat připojení. Po jídle už neprší, a tak si beru věci a jdu se koupat. Beru si i ponožky s tím, že je vyperu, když už jsou stejně mokré. Mířím nejprve směrem k chatám a pak se mi to chce střihnout rovnou k vodě, naproti je vodopád. Noc bez vodopádu už si ani nedovedeme představit. Nevím, jak bez jejich hukotu budeme usínat v Praze. Jdu tedy dolů k řece, což není tak snadné, protože ta se tu zařezává celkem hlubokým kaňonem a mezi námi a jeho dnem je dosti velké sněhové pole. Ale co nevidím, skrz sněhové pole teče potok, který svým teplem vytvořil jeskyni, jíž se dá prjít na druhou stranu a pak i zpět nahoru. Fantastické. K vodě sejdu právě u vodopádu, odkud zase po koupeli zamířím nahoru, přičemž mi na jednom místě ujede pod nohou kámen.

Nahoře hlásím ostatním, že za pouhých dvacet norských korun na osobu, mají možnost vykonat fakultativní výlet k pravé ledové jeskyni. ¿Neurčitá? Kulička říká, že má konkurenční kus na druhé straně. Fakt je tam také jedna. Hned mě tam vede, ale ta jeho je mnohem nižší, sice je vidět na druhou stranu, ale je tam mokro a bez světla se nám dovnitř nechce, protože bychom neviděli na cestu a mohli bychom uklouznout, protože nemáme na nohou pohorky. Jde se sem podívat i Frso a potom se jdou oba podívat na tu moji, také se jim líbí, má dosti velký profil, a tak pět, deset metrů délky, zatímco jeskyně ¿Neurčitého? Kuličky je dlouhá asi tak třicet, třicet pět metrů. Katka s Peťom prohlašují, že se tam podívají zítra.

Pak ještě vaříme čaj a já zalézám do stanu psát deníček. Moc mi to ale nejde. Ještě zkoumáme, jak se dá dostat k tomu splazu do moře. Za 60Kr tam jezdí loď, ale pak se ještě musí tři kilometry pěšky. Těch 60Kr je tedy asi jen za jeden směr, navíc by se musel člověk dostat do té díry na jih od Glomfjordu, odkud ta loď jezdí, jmenuje se myslím Holand. Pro nás by to bylo logisticky poněkud obtížné, a tak se bez toho asi obejdeme. ¿Neurčitá? Kulička mi nalévá čaj do plecháčku ještě trochu modrého od borůvek, třebaže má jisté zábrany, protože jde o ušlechtilý zelený čaj. Spát jdeme asi v jedenáct. V noci občas prší.

Neděle 8. srpna

Ráno v sedm mi zazvoní budík. Už tak se mi moc vstávat nechce a když pohlédnu ze stanu ven, nejraději bych spal dál. Ocelově šedá mračna visí nad údolím, tráva nasáklá vodou. Přesto vylézám ven a obcházím zbylé statny. U každého řeknu něco takového, že pro informaci oznamuji, že je sedm hodin, ale venku je fakt hnusně. Pak si jdu rovnou čistit zuby. Ještě zalézám do spacáku a píšu deníček. ¿Neurčitá? Kulička se balí a dělá ovesnou kaši s jablkem a borůvkami od Zuzu a Frsa, k tomu trochu sušeného ovoce a pochopitelně čaje. Ve stanu se ještě dojídám plackami s marmeládou. Podle mne bychom klidně mohli počkat, až se zlepší počasí, ale Frso, Mirka a další jsou pro to, abychom pokračovali, protože co tady v tomto počasí. Jen trochu posuneme odchod, nakonec odcházíme až ve čtvrt na jedenáct, protože v tomto počasí se špatně balí. ¿Neurčitá? Kulička se sbalí dřív, dohodneme se, že mu pošleme SMS, kde se utáboříme, navíc si od něj půjčuji signální šňůru, abychom mu mohli nechat na mužiku vzkaz. Plánek si bere s sebou, ještě se do něj podívám a zkusím si zapamatovat cestu. Je to dost jednoduché, protože půjdeme pořád po značce. ¿Neurčitá? Kulička potom vyráží pak zpět a do údolí vlevo. Jde zkratkou, míře ke Glomfjordu. Nám se to nevyplatí, ten první styk s jezerem se zdá být lepší jako východisko k výletu ke splazům Svartisenu. Občas se začíná ukazovat sluníčko a už neprší. Mohu si tak vyfotit vodopád naproti a rýhy ve vápenci, ostré jako břitva, které v něm vybrousila voda. K těm běžím aspoň desetkrát, než je stihnu správně nasvícené.

Potom jdeme pomalu po značce k jihozápadu nahoru údolím. Kus za chatami obdivujeme přehrádku s odtokem kamsi do hlubin, asi do elektrárny, která bude někde níž. Údolím jdeme celkem pomalu, je to mírně do kopce, ale hlavně bažinami a potoky. Brzy mám v botách pěknou čvachtandu, takovou jsem v nich snad ještě neměl. Trochu se na tom podepsal i můj způsob překonávání potoků, tedy to, že jsem stoupal do vody, nepřelévala-li se přes kraj bot, bylo běžné. Krom toho jsem párkrát zkoušel přeskakovat, ne vždy s dopadem do sucha. Pak už mi to bylo jedno a prostě jsem šel tím močálem kupředu. Pomalu začínám chápat poznámku v knize, kterou našla Mirka předevčírem v té chatě a podle níž vhodí Nor do hor v holínkách, opravdu by se sem hodily. Asi ve čtvrt na dvě jsme došli na větší suchý hřbítek, kde jsme se zastavili na oběd. David zamířil rovnou až nahoru. Naštěstí nás sem viděli jít i Frso se Zuzu, a tak jsme se tu zanedlouho shledali všichni. Mirka prý šla nakonec močály bosá. Prý to bylo teplé a příjemné.

Frso a Zuzu přicházejí se značným zpožděním. Frso má návleky, což byl dost dobrý nápad. Zuzu je úplně zničená a prý se jí motá hlava, asi dnes daleko nedojde. Včera to na ni asi bylo moc, ale bohužel nebylo kde dřív zakotvit. Nezbývá, než poopravit naše plány. K jezeru asi nedojdeme. Dáme si tu dlouhou pauzu, aby se Zuzu trochu zregenerovala a pak dojdeme k zatáčce do dalšího údolí. Tam to podle mne není moc daleko. K obědu mám placky s apetitem, což je také dobrá kombinace, trochu salámu a nakonec jako vrchol rozmařilosti si dávám hořické trubičky, které si vezu z domova. Docela mě to uspokojilo, i když by se toho do mě vešlo i víc.

Frso a Zuzu si půjčují ešus a vařič a dělají si polévku. Na to navážu čajem. Dopisuji včerejší zápis v deníčku. Mraky se rozpustily a teď jsou kolem jen taková fotogenická oblaka, mezi nimiž zbyde místo na spoustu slunečního svitu. Asi ve tři čtvrtě na čtyři balíme a vyrážíme opět na cestu. Jdeme teď trochu sušším terénem, beru si jen sandály, protože do mokrých pohorek se mi vůbec nechce. Ještě na jedné zastávce, možná už před obědem, zjišťuji důvod, proč se můj batoh poslední dobou nosí tak nepohodlně a vůbec nedrží tvar. I David si včera stěžoval, když ho přenášel, že ho mám úplně špatně sbalený a že je to úplně hrozné. Neříkám, že ho mám sbalený docela dobře, ale bohužel na těchto pocitech má nejspíš lví podíl to, že jedna z výztuh je zlomená. David mi nabízí náhradní tyčku od stanu, ale zatím to jen oblepím náplastí a večer se uvidí. Už je to přitom určitě několik dní, ostrý okraj zlomu už téměř prodřel korduru na zádech.

Po opuštění místa oběda je nutno přebrodit řeku, podle níž jsme už tak dlouho šli. Sejmout sandály, přebrodit a opět je nazout, je dílem okamžiku. I většina ostatních si sundává boty, v jejich případě pohorky. Peťo přeskáče docela rychle po kamenech nízko pod vodou a nabere si jen trochu. Frso potom asi deset minut tancuje po týchž kamenech uprostřed řeky, než se odhodlá k Peťově cestě. Do vody šlápne sice hloub, ale má návleky a tvrdí tedy, že si nic nenabral.

Ještě několik potoků, které už v těch sandálech prostě ignoruji, potom dojdeme na docela hezkou plošinku s výhledem na údolí vlevo, vpravo na zaledovatělou horu a za ně na další sněhy, dolů na meandry říčky, která odtud mezi travou pomalu teče k jezeru. Již jsme totiž přešli velice mělké sedlo. Údolí, které je hned za rohem, je to, jímž půjdeme až k jezeru, a jsme tedy na místě, kde pro dnešek asi zakotvíme. Zůstává jen otázkou, jestli na této plošince, nebo ještě kousek dál. David se jde ještě podívat za roh. Mirka mezitím podotýká, že až se David vrátí, určitě nám oznámí, že našel mnohem pěknější místo, které však bude ve skutečnosti stejné jako toto. A proto když se po deseti minutách vrací, voláme na něj už z dálky, že se nám tu líbí. On na to opáčí, že nám to zajisté věří, nicméně za rohem asi pět minut odtud je velice pěkná plošinka s výhledem do dalšího údolí, na ledovec na jihu, na jezero, kam jdeme, a vůbec že je to tam mnohem lepší než tady. Byla tam s ním i Katka, která se také vrací s tím, že výhled je tam mnohem lepší. Ptáme se ještě Davida, jaké dá záruky, že je to místo fakt lepší než tohle. Nejprve se zdráhá, ale pak prohlásí, že odnese všechny batohy krom mého. Využívá toho nakonec jen Zuzu a přesouváme se.

Výhled je tu opravdu hezčí. Ledovcový štít na jihu je ovinut mrakem, jinak už je v podstatě jasno. Mraky se vůbec dnes drží nízko, večer to i nad jezerem vypadá skoro jako inverze. Večer je tu tedy opravdu pěkný. Stavíme stany, voda je prý za hřbítkem u sněhového pole, bohužel za ním. No, už i s tím batohem jsem šel v sandálech přes sníh, tak tohle už nic není. Vaříme nejprve s Frsem polévku, průhlednou se špagetami. Zuzu ji nechce, ale David se potom přidá. David mezitím vaří čaj a Mirka pak vaří rýži s instantní lofotskou omáčkou, na to, že je instantní, je celkem dobrá, kromě nich ji jedí Katka s Peťom. Pro Frsa a Zuzu dělám čočku se zelím.

Vyfasoval jsem na to od ¿Neurčitého? Kuličky čočku i s čočkovou polévkou, kterou tam dává jako základ. Ale do ešusu je toho trochu moc a tak se to trochu připaluje. Musím ji tedy nakonec přehodit do ešusu Katky a Peťa, který je o trochu větší, ale i na to je to moc a trochu se to chytí i tam. S tím zelím to pak musím smíchat v Davidově dvoulitrovém ešusu, ti už totiž dojedli. Ale nakonec je to dobré. I Zuzu řekne, že je to lepší, než čekala. Zelí je sladké, jako u nás dušené. K tomu Frso se Zuzu přidávají zbytek čínského zelí.

Zuzu kvůli jídlu dokonce zůstala venku, čehož si opravdu považuji. ¿Neurčitá? Kulička si totiž samozřejmě odnesl svůj stan, a tak teď budu spát ve svém. David chce vařit čaj, a tak myje ešus od Katky a Peťa, ten není chycený zase tolik. Snažím se potom vydrhnout svůj ešus, ten je na tom o dost hůř. Pak už by Zuzu chtěla zalézt do stanu, a tak ještě dělají s Frsem horkou čokoládu ze sušeného mléka, dvou set gramů čokolády na vaření a skořice, je to fakt dobré, dnes si tedy opravdu žijeme. ¿Neurčitému? Kuličkovi píšeme SMSku s tím, že jsme se dohodli, že půjdeme dvanáctého do Glomfjordu, do té doby budeme u jezera. Také jsme mu oznámili, že jsme nedošli až k jezeru. Nato se všichni přesunujeme ke Katce a Peťovi do stanu, protože jinak by Zuzu zalezla do svého a nebyla by s námi. Venku se ochlazuje a trochu se dělá mlha. David ještě vaří čaj. Hrajeme střílečku, ale moc se to neujalo. Bavíme se o všem možném, třeba o tom, že u Zuzu doma měli až dvacet křečků, protože její mamince bylo líto, že jednomu je smutno a dva se už rychle množili. Po půl jedenácté jdu spát, před čímž ještě chvíli píši deníček. Spravování tyčky nechám na ráno.

Pondělí 9. srpna

Dnes jsem si nařídil budík na chvilku před sedmou s tím, že budu ještě psát deníček nebo si slepovat tyčku od batohu s tyčkou od stanu, již mi David včera laskavě půjčil. Místo toho však budík přeřídím a do sedmi se probouzím. Venku je krásně jasno. Po vyčištění zubů a probuzení ostatních zalézám opět do stanu spravovat tyčku. David včera říkal, že mi ji kdyžtak věnuje, ale nesmím ji krátit, kdyby mu praskla tyčka u stanu, jako na Malé Fatře o Velikonocích. Jakž takž to jde, uvidíme, jak dlouho to vydrží. Snídáme od Mirky a Davida ovesnou kaši s borůvkami Frsa a Zuzu. Od Katky a Peťa jíme krupicovou kaši se skořicí a sušeným ovocem. Mezitím přichází SMSka od ¿Neurčitého? Kuličky, že do Glomfjordu se nedá pěšky dojít, protože se tam musí jít tunelem, že je to nehezké průmyslové městečko a on teď hledá internet v Ørnes. Přišlo to asi v minutu po osmé, jak se tedy dostal do Glomfjordu? Vyrážíme asi ve čtvrt na jedenáct, ještě musíme počkat na Davida, který šel někam fotit.

Cesta je dnes o trochu lepší. Kdyby pro nic, tak proto, že ač jen provizorně spravený, nese se můj batoh výrazně lépe. Jdeme víc traverzem, a ne tolik bažinami. U jezera jsme asi za hodinu, přes ně je pěkný pohled na ledovec, stejně jako na jezero. Hned na kraji nacházíme místo na stany na plošině nedaleko ústí řeky, podle níž jsme šli. Poblíž teče potůček, z něhož snad půjde brát voda. Jezero je však ještě celkem nízko pod námi. Opodál stojí nějaká stavba, která slouží snad k nějakým měřením. Jak později zjistíme, jezero je totiž ve skutečnosti přehrazeno a uměle je mu udržována hladina na vyšší úrovni, než bylo předtím obvyklé. Voda, která z ledovce na jaře odtaje, neodtéká na jaře hned všechna pryč jako dřív, ale je upouštěna postupně přes turbíny elektrárny. Jezero se jmenuje Storglomvatnet a jeho hladina je i na mapě naznačena jako kolísající mezi 585 a 460 metry.

Po postavení stanů si dáváme oběd jen studený, mám placatý chleba, čili flatbrot, prostě hodně tenké suchary, se salámem, placky s taveňákem a marmeládou. Po jídle mi přijde SMSka od ¿Neurčitého? Kuličky, v níž říká, že táboří asi jeden kilometr před rozcestím cest do Glomfjordu a Sundsfjordu. Bude tam asi za dvě, tři hodiny, zpráva mi přišla v 10:41, ale telefon jsem zapnul až teď. Mohli bychom tam prý skončit i my, internet i nákupy byly nakonec v pohodě. Mezitím jsme se víceméně dohodli, že do Glomfjordu dojdeme asi všichni, mě se nechce ten batoh už moc přepínat a ani ostatním se moc přes hory už nechce. Zvláště včera u oběda jsme vedli pěkně demoralizující řeči v tomto smyslu. Odepisujeme tedy ¿Neurčitému? Kuličkovi, že jsme u ústí údolí (Glomdalen), že tu chceme být nejméně do zítřka a jít se podívat na Svartisen.

Katka s Peťom odcházejí na výlet. Na sobě mají jen trička a krátké kalhoty, v kapse prý mají po tatrance, jinak nic k jídlu ani k pití. Upozorníme je, že by si mohli vzít alespoň bundu, jdou-li na delší dobu. V jednu ¿Neurčitému? Kuličkovi SMSka přišla, soudě podle návratky, ale ještě nic neodpověděl. Ve stejnou dobu jako Frso odcházím na výlet i já. Zuzu zůstává u stanu, Mirka s Davidem odejdou o něco později. Chci zamířit směrem k ledovci prozkoumat, jestli se dá po břehu jezera k jihu dojít k nějakému splazu. První překážkou na cestě je však řeka, po jejímž pravém břehu jsme sem přišli. Tu musím překonat na levý břeh. K témuž se zrovna chystá i Frso. Jsou tu vodopádky a vůbec je říčka dost široká a prudká. Na jednom místě optimisticky vlezu do vody v pumpkách a sandálech. Pohorky mám v batohu na zádech, dokud to nebude nutné, nechce se mi je nosit na nohou, nutné to naštěstí nebude celou cestu. Dojdu asi do dvou třetin, ale dno je stále více vzdáleno hladině a naopak proud čím dál silnější. Preventivně vypínám mobil a beru si jej do ruky. Voda mi sahá po stehna, a tak se raději vracím.

Kus dál se zouvá u pěkné písčinky Frso. Svléká se do slipů, já si raději sundávám i ty. Frso vleze do vody první, ale v sandálech jej brzy předběhnu. Místy voda sahá až k pasu a proud je docela silný, jednu chvíli se tak zakomíhám, že už se vidím ve vodě, ale naštěstí to ustojím a řeku zdolám. Frso se však vrací. Vítězně na něj mávám, on naopak vyhlíží trochu poraženecky. Potom ukazuji na sandálky, jako že to asi bude tím, on přitakává. Pak se mu snažím naznačit, že bych mu je mohl hodit, kus dál je k tomu vhodné užší místo. On však nechce, je fakt, že co by dělal cestou zpět. Pokrčím tedy rameny a vyrazím na jih.

Jdu po úbočí, močály, potom po vápenci v němž je spousta děr do země, opět tu vidím občas ty křečky. Potom vystoupám na ostroh, odkud je velmi pěkný pohled na panorama ledovce kolem jezera. Také je bohužel vidět, že o moc dál se po břehu nedostanu. V dálce totiž vidím skálu, která spadá dosti příkře do vody. Jdu ještě i tak dál, sejdu dolů ke břehu, po kterém se tu dá jít, i když některé úseky vyžadují jisté opatrnosti. Až dojdu k vodopádku, který je opravdu krásný, ale za nějž nemá moc smysl jít. Sedám si tu chvíli na kámen a piji vodu. Odtud také fotím panorama ledovce za jezerem, vychází mi asi na pět fotek. Do středu jezera vybíhá z jeho severozápadního okraje poloostrov, zdá se mi odtud, že jeho cíp by mohl být místem pěkného výhledu na celé panorama.

Potom jdu pomalu zpět, ještě se podívám na vrchol ostrohu, odkud je také krásný rozhled. Zastavím se u jednoho potůčku, potom už mířím k výtoku řeky do jezera v naději, že by to tam mohlo být mělčí. A i kdyby ne, po břehu jezera se jde docela pohodlně. Cestou vidím spoustu naplaveného dřeva, na to, abych je začal sbírat na oheň jsem bohužel na špatném břehu, ale na naší straně se určitě také něco najde. Řeka vtéká do jezera mohutným vodopádem. Vysoký je snad pět až deset metrů, zaříznutý hluboko do skály. Tvoří se nad ním duha a jeho síla je opravdu fascinující. Tak u něj se určitě na druhý břeh nedostanu. Jdu podle něj výš, nad ním je převislý ostroh, z nějž člověk kouká dolů do bílé pěny řítící se s hukotem do hlubiny, nádhera, skoro se mi z toho začíná motat hlava závratí. Nezbývá mi, než se proti proudu vrátit až k místu, kde jsem přebrodil na tuto stranu. Opět se svlékám, voda mi opět sahá až k pasu, ale jinak to jde už celkem v pohodě.

U stanů, kde je zatím jen Zuzu, jsem asi dvacet minut před pátou. Ještě se ani nenachystám k mytí, a přichází Frso, kupodivu po cestě od Glomfjordu. Prý se mu přebrodit nepodařilo, a tak šel vlevo na sever na kopec nad údolím, ze kterého měl krásný rozhled, snad i na fjordy. Také potkal spoustu zvěře, dva metry od sebe viděl soba, ale nevyfotil jej, třebaže měl foťák venku. Když se totiž sob otočil na Frsa, nevěděl Frso, jestli sob zaútočí, nebo uteče. Nakonec utekl dřív, než Frso stačil cvaknout.

Současně s koupáním si do řeky beru schladit pivo, zdá se, že lepší příležitost budu hledat jen těžko. Je docela vedro, cestou zpět posbírám pár větviček, třeba se budou hodit na oheň. Potom si uvařím mátový čaj a zkouším psát deníček, ale spíš podřimuji, protože jsem nějak unavený. Asi v šest přicházejí Mirka s Davidem. Prý se poflakovali po údolí a fotili si. Je tu prý nádherně. Přebrodit se jim také nepodařilo, i když si kvůli tomu vzali sandály a pak s nimi chtěli jít na kopec. Zkoušeli to nejprve dole a překvapil je vodopád stejně jako mne na zpáteční cestě. Shodneme se všichni, že máme docela hlad. Rozhodneme se tedy, že přidám Frsovi a Zuzu nějaké špagety a oni je udělají pro pět lidí s bazalkovou omáčkou a sýrem. Je to docela dobré. Katka s Peťom pořád nikde. Po jídle přichází čas na to, abych vypil své pivo, je skvěle vychlazené, Zuzu si trochu cucne, ale vyfotit se s ledovci nemohu, protože už na to není dost světla. Třeba zítra, stejně nikdo nepozná, že už jde jen o prázdnou plechovku.

Jdeme potom pro dřevo, u jezera jej najdeme naplavenou celou haldu. Frso najde hromadu i u té stavby, tam je pěkně nařezané a vyrovnané, ale to jim tam necháme. Ohniště stavíme asi v osm, ale Katka s Peťom, ani ¿Neurčitá? Kulička se pořád neukazují. O Katku a Peťa už máme trochu obavy, vyrazili ve dvě jen se dvěma tatrankami a velmi nalehko. Podle nás si měli ještě něco vzít. Děláme na ohni pu-erh. Mezitím už Mirka vymýšlí záchrannou výpravu, inspirována knihou o lavinách od ¿Neurčitého? Kuličky.

Před půl devátou se objevuje ¿Neurčitá? Kulička. Honem si obléká kalhoty proti komárům. Uvádí to tím, že už dva kilometry běží a má nutnou potřebu, tak není divu, že mne při jeho slovech zprvu napadá cosi jiného. Přináší nákup pro Frsa a Zuzu a lepší mapu, tentokrát jde o dvěstěpadesátku, kterou zdarma vyfasoval v Ørnes. Přináší i spoustu novinek. Jezero je regulovné, prý mělo stabilní hladinu a teď místo povodní chytají vodu a pouští ji přes rok skrz elektrárnu. Říká také, že do Glomfjordu se pěšky dojít nedá, protože značka obchází dva tunely na křižovatku s hlavní silnicí, která se tu opět jen vynořuje mezi dvěma dlouhými tunely, do nichž nikdo pěšky nesmí. On stopnul nějaké auto už od hráze, řidiči jeli do Ørnes, ale ¿Neurčitá? Kulička se nechal vyhodit v Glomfjordu, což se ukázalo jako chyba, protože tam nic není, jen průmysl a muzeum výroby elektřiny. Internet se pokoušel sehnat v hotelu, kam jej k němu však nepustili. Místo toho mu půl hodiny pomáhal recepční hledat autobus do Ørnes. To je prý pěkné, internet mu zpřístupnili na radnici, dokonce dvě hodiny před otvírací dobou. Zpátky jel napůl turistickým autobusem. V něm se potkal s Norem, který studoval v Praze, tak mohli mluvit česky. Nor se snažil pro ¿Neurčitého? Kuličku uhádat slevu, ale neúspěšně. Univerzitní studenti prý mají poloviční slevu, jedou-li více než padesát kilometrů, ale o prázdninách to zřejmě navíc závisí na výkladu řidiče. Tento tvrdil, že o prázdninách slevu nemají, poněvadž je přece jasné, že nejedou do školy, ale za zábavou. ¿Neurčitá? Kulička přivezl i jízdní řády autobusů a leták, kde jsou vyznačená vyhlídková místa a nejlepší časy pro pozorování Saltstraumenu. A tím údolím, kterým včera ¿Neurčitá? Kulička šel, vedla zřejmě kdysi značka, teď mu však dominuje elektrárna, a tak značku zřejmě vedou jinudy.

Mezitím konečně přicházejí i Katka s Peťom. Prý vylezli na ten velký kopec v dálce na jihovýchodě, tedy ten, poblíž nějž jsme včera spali. Trochu jim vytkneme, že byli tak dlouho pryč bez vybavení a bez ohlášení. Brodili prý spoustu potoků, ale nenecháme je příliš to rozvést, aby mohl pokračovat ¿Neurčitá? Kulička. Dle jeho názoru bychom mohli raději jít do Sundsfjordu, cestou tam je totiž chata a od ní vede silnice, na níž by byla možnost stopu. Vypadá to, že aut tam sice asi moc jezdit nebude, ale zase by mohlo vzít skoro každé, které projede kolem. Vzhledem k tomu, že těch aut není mnoho, možná se rozdělíme a někdo půjde stopovat do Glomfjordu. Cestou do Sundsfjordu by snad podle mapky mohlo být více civilizace a tedy aut než do Glomfjordu.

Katka s Peťom si vaří těstoviny s taveňákem a kečupem. Mezitím se slunce kloní nad horu za jezerem, dnešní západ se opravdu vydařil. Výhledy jsou tu dle ¿Neurčitého? Kuličky lepší než tam, kde nechal stan. Plán pro příští dny poněkud modifikujeme. ¿Neurčitá? Kulička to sice tušil, ale nedoufal, že by nás nějaká SMSka přesvědčila jít za ním, proto to ani nezkoušel. Zítra tedy dojdeme ke stanu ¿Neurčitého? Kuličky, odtud půjdeme pozítří na výlet ke splazům. ¿Neurčitá? Kulička se totiž dal do řeči s Norem, který vyrážel na ledovec a podle nějž se k nim z druhé strany dojít dá. Potom půjdeme do Sundsfjordu nebo Glomfjordu, ještě se uvidí, kdo kam půjde.

Mirka navrhuje, abychom něco pekli, a tak ¿Neurčitá? Kulička, Mirka a David ještě plácají z celozrné mouky a vloček placky. Obojí v jednom přivezl ¿Neurčitá? Kulička. David dělá z plochého kamene plotýnku, něco v něm sice od žáru lupne, ale nepraskne. Mirka zkouší placky opékat na klacku. Je to celkem bez chuti, ale ¿Neurčitá? Kulička tam pak začne přidávat cibuli, česnek, margarín, který koupil v domnění, že jde o máslo, a to je už pak docela dobré. Spát jdeme asi v půl dvanácté, je docela šero.

Úterý 10. srpna

Na dnešní ráno budíčeknemáme, protože jdeme jen ke stanu ¿Neurčitého? Kuličky, a tam je to asi tři hodiny pro něj, nejvýš pět hodin pro celou výpravu pohodovým tempem. Vstávám ve čtvrt na devět, ostatní zhruba stejně. K snídani děláme ovesnou kaši. Frso a Zuzu dělají rýžovou kaši, což je to nejnorštější ze všech jídel. Alespoň to vyčetla Zuzu z obalu, mě to ale moc nenadchlo, asi proto, že pociťuji silnou averzi vůči jídlům jako mléčná rýže, či sladké rýži vůbec. Výjimku mohu učinit jen u velmi dobře udělaného rýžového nákypu. Norové to prý jedí už přes šestnáct set let, asi tím ale nebyla míněna kaše rýžová, spíš kaše všeobecně. V tomto smyslu mi ale připadá, že kaše se v nějaké podobě objvuje v kuchyni snad všech národů. Mirka k tomu dodává, že staří Slované měli za oblíbené jídlo pšeničnou kaši s medem.

Odcházíme asi v jedenáct. Počasí je stále docela pěkné, teplé a slunečné, ale pomalu se sem od severozápadu ženou mraky. Jdeme celkem rychle po značce podle břehu zátoky jezera, která je oddělena od jezera dosti velkým ostrovem s vrchem Jordbrufjellet. Zátoka, která je možná v některých ročních obdobích spíše malým jezerem, se jmenuje příznačně litle Storglomvatnet. Jdeme tedy podle ní k severu a v místech, kde končí a vtéká do ní říčka z údolí, jímž sem předevčírem přišel ¿Neurčitá? Kulička, se rozhodujeme, jestli si poněkud nezkrátíme cestu a říčku nepřebrodíme dříve, než tak učiní značka. Většina se vysloví pro sledování značky, která údolí mírně obchází. Nakonec je pro i ¿Neurčitá? Kulička, který si to střihnul s broděním včera a z kopce, přes nějž potom tato značka vede, by mohl být lepší rozhled. Pro brodění byl krom mne jen David.

Jdeme tedy po značce dál, David se trochu zdrží, protože zrovna uviděl kytičky hodné jeho objektivu. Jdu tedy trochu napřed. Zdá se mi nejprve divné, proč to ta značka tak obchází, vše se však vyjasní v místě, kde překonává říčku. Tak se děje v místě, kde tato padá vodopádem dolů a ponořuje se na pár metrů pod zem. Je to fakt nádhera. Ještě i pod zem je trochu vidět, protože sem vede díra z boku. U toho je i sníh, prostě krása. Zuzu přejde přes suchou zem a sedne si, ani se nejde podívat na vodopádek, což mi přijde fakt nepochopitelné. Podle nedalekých temných oblaků soudíme, že se kazí počasí, možná bude i pršet. Zuzu si dokonce preventivně nasazuje pláštěnku na batoh.

Po chvíli jdeme k další atrakci, tou je hliněný vigvam, porostlý travou, který stojí nedaleko značky. Jde o kulatý objekt, který vypadá jako mohyla nebo uhlířský milíř, velký asi jako týpí. Jeho základ tvoří kůly postavené na výšku a nakloněné ke středu, na ně jsou pak umístěny drny a jak řečeno, stavba je celá porostlá travou. ¿Neurčitá? Kulička už viděl něco podobného na místě, kde na nás čekal v pátek. Ten prý zdaleka nevypadal tak pěkně, uvnitř nebylo nic, jen hliněná podlaha. O to větší šok nás čeká uvnitř. Proti očekávání je interiér velice pohodlně a útulně zařízen. Podlaha z hladce ohoblovaných prken. Nezbytná kamínka, jejichž komín je vyveden bokem stěny ven. Strop, tedy malé kolečko nahoře, je zasklené. Jsou tu složené i matrace, pěkný stoleček. Petrolejka i plynová bomba, sekera, pila či dřevo jsou samozřejmostí. Tomu všemu dominuje nezbytný ceník, člověk by měl zaplatit 50Kr za noc, 20Kr, chce-li jen použít plyn.

To nejhezčí, co tu mají, je však bezesporu mapa komuny Meløy v měřítku jedna ku sedmdesáti pěti tisícům. Je to právě mapa okolí, která by se nám byla hodila už dřív. Je tu to velké jezero, Svartisen při jižním okraji a na západě fjordy a ostrůvky. Prostě nádhera, tohle je přesně mapa, jakou si chci pověsit na zeď[1]. Včera podle

[1] Což se mi také splnilo a vyjímá se na ní velice pěkně, třebaže pro sklo na zasklení jsem šel dvakrát.

té dvěstěpadesátky, kterou přinesl ¿Neurčitá? Kulička, jsme odhadovali vzdálenost do Sundsfjordu na 15km, podle téhle mapy to spíš vypadá na 20km. Mirka to později okomentuje s tím, že je to stále v pohodě a za čtyři hodiny by to i s batohem v pohodě zvládla, ještě by navíc něco stopli do Sundsjordu. I když později své odhady poopravuje na pět hodin kvůli technickým zastávkám.

Ona ani David tu s námi však teď nejsou, asi se zdrželi u vodopádu, také je možné, že šli bez zastavení napřed. Zuzu a Frso už šli napřed, jdeme tedy za nimi. Při stoupání do kopce pak vidíme Mirku a Davida, jak přicházejí k chýši. Zanedlouho, jdu poslední, docházím k místu s krásným výhledem, kde leží všichni krom Davida a Mirky, kteří jsou ještě za mnou. Ptám se, je-li to jen čekací pauza, Zuzu na to odpovídá, že by klidně mohlo jít o přestávku obědovou, s čímž mohu jen souhlasit. V tu ránu začnou všichni vybalovat jídlo, protože tím se kladně vyjádřila reprezentativní většina. Dávám si placky s taveňákem, salámem a marmeládou. Mezitím za námi docházejí Mirka s Davidem s tím, že obědvali u vodopádu, protože si nebyli jisti, jestli s něčím podobným počítáme. Bavíme se pak o nakupování a jídle. Vůbec se čím dál častěji bavíme o jídle. Také zmiňujeme norskou vzájemnou důvěru, například v Jotunheimenu měli stravování v chatách tak zařízeno, že z koláče si každý ukrojil, kolik chtěl, vůbec si vzal od všeho, oč měl zájem, sám si vybíral čaj a pak všechno teprve zaplatil. David přidává, že šel do obchodu a v batůžku už měl nějaké jídlo, a tak to šel, po našem zvyku, ohlásit k pokladně. Prodavačka se na něj koukala nechápavě, protože neměla vůbec ponětí, co od ní chce.

Potom jdeme dál. Jdeme přes další hřebínek, kde jsou cestou ta nejfantastičtější škrapová pole[2], jaká jsem kdy viděl. Jde o velké kamenné plotny plné ostrých vystouplých pruhů, které se stáčejí do těch nejpodivnějších záhybů a mají ty nejroztodivnější barvy. Občas jsou tu dost hluboké rýhy, z nichž některé vedou kamsi do podzemních děr. Skoro už bych do jedné zkusil zalézt, ale nakonec odolám pokušení a jdu za ostatními, kteří mi mezitím trochu utekli. Krom toho bych musel hledat v batohu baterku.

Ke stanu ¿Neurčitého? Kuličky to už není daleko, stojí u jezírka Sandvatnet s hladinou ve výšce 600m. Kolem je další spousta roklinek, děr do země a toho, co nazývám škrapy. Kdybychom hlasovali o nejhezčím místě, na kterém jsme na naší cestě spali, toto by jistě u mne vyhrálo. Jen si trošku přeorganizuji věci a jdu se projít po okolí, jen asi na tři čtvrtě hodiny. Nakukuji do děr a závrtů, na vodopádek, který vytéká z jeskyňky a dole zatéká do další. Zaříznuté rýhy od vody, porostlé mechem a travou, co krásnějšího by si člověk mohl představit. Katka s Peťom se jdou také projít, opět úplně nalehko, prý však ne tak daleko jako včera, i když jim i tak před odchodem učiníme s Davidem přednášku o tom, že by si s sebou i na krátkou procházku měli brát spoustu věcí, protože stát se může leccos. Například by si jeden z nich mohl vyvrtnout kotník nebo podobně.

K jídlu pak děláme smažené nudle. Mirka s Davidem špagety. S námi jí Frso a Zuzu a je toho docela dost. Ještě když je toho v ešusu plno, prohlásí ¿Neurčitá? Kulička, že je přejedený a lehne si na záda. Frso se prý také najedl a necítí poprvé po jídle hlad, což se zdá skoro neuvěřitelné, protože má jen malou lžičku a přitom proti mě poloviční frekvenci. Udělalo se zase skoro jasno. Jako zákusek si ještě dávám hořické trubičky. Pak se pomalu přesouváme do jídelního stanu. Děláme si ještě čaj a doprostřed zapalujeme svíčku. Zuzu je samozřejmě ve stanu a nevyléžá ani na tuareg, o němž před tím prohlašovala, že ji ven vyláká. Bavíme se o různých věcech, mimo jiné o tom, kam zítra půjdeme. Nejspíš ke splazům kolem jezera. Zuzu prý půjde také, což mne skoro překvapuje. Také mluvíme o tom, že místo plecháčků a petflašek by nejlepší bylo mít hadičku, kterou by člověk jen namočil do potoka a pil by pohodlně pomocí ní. Bavíme se i o našich pozítřejších plánech. Zatím to vypadá, že do Glomfjordu půjdeme já, Zuzu a Frso, ostatní do Sundsfjordu, ale to dohodneme až zítra podle aktuálního stavu. Mezitím se zatahuje a začíná pršet. To už jdeme spát, jen musíme najít mezi deštěm vhodnou díru.

Středa 11. srpna

Konečně přišla zima. Venku jsou mraky, třebaže neprší a občas prokoukne i modrá obloha. Po sedmé budím ostatní, pomalu se chystá snídaně, Mirka s Davidem ovesnou kaši, Katka s Peťom také. Podle mě se ovesné kaše člověk moc nenají, ale stejně chceme hned odejít. Chtěli jsme vyrazit v osm, kdy však teprve dojídáme. Frso na nás volá ze stanu, že až bude za deset, patnáct minut odchod, ať mu řekneme, což mu říkám okamžitě. Mirka poznamenává, že by si ještě chtěla uvařit čaj, jenže jak si jde umýt ešus a pro vodu, tak si nakonec čaj neudělá, i když my s ¿Neurčitým? Kuličkou jsme si mylně mysleli, že to stihla.

Odcházíme nakonec asi ve tři čtvrtě na devět. Mirka nám trochu vyčítá, že takhle rychlý odchod už nechce, že chce mít k snídani alespoň ten čaj. Což mi není moc jasné, poněvadž já jsem ten čaj stihl, ostatní ho trochu pili, i když byl ze sáčku, ale je fakt, že ho nebylo moc. No, a taky je pravda, že Mirka s Davidem chystali snídani, tak tolik času neměli. Před odchodem David prohlásí, že bude hlídat stany. Ptám se, jestli si myslí, že je to potřeba, on na to odpovídá, že ne, ale že ho chytily dutiny a je docela zima. Nerad by, aby se z toho vyklubalo něco víc. Po chvíli vykoukne Zuzu, že taky nikam nejde, protože je hrozná zima a nikam se jí nechce. Frso ji zkouší zlomit, ale je to bez šance, přestože jí říká, že se s ní klidně vrátí, až se jí cestou zachce. Frso má dle vlastních slov také nalomenou morálku, ale když je to asi poslední den v horách, tak se jí zlomit nenechá.

[2]Nebo alespoň já se domnívám, že šlo o škrapová pole, i když materiál byl spíš mramor než obyčejný vápenec.

Jde nás tedy nakonec šest. Vyrážíme nejprve po značce k parkovišti nedaleko hráze. Silnice, která od ní vede pod hráz a na hlavní silnici do Glomfjordu, zde byla zřejmě postavena jen kvůli stavbě přehrady a její údržbě. Jdeme docela rychle, a tak si brzy můžeme odebírat vrstvy. Silnice vede potom pod první částí hráze, která je na dvě části rozdělena poloostrovem a kopcem. My musíme dojít k té druhé. Hráz vypadá z této strany jako hromada kamení. Na parkovišti stálo asi šet až osm aut, ale žádné z nich se nehýbalo. Je tu také cedule oznamující, že přehrada byla postavena v roce 1997, jaká je výška hladiny a tak podobně. Silnice potom klesá pod hráz a vede pod kopcem tunelem. Už ráno nás na to ¿Neurčitá? Kulička upozornil, a tak jsem raději vzal čelovku. Nasazuji si ji na hlavu a jdu s ní v čele. ¿Neurčitá? Kulička jde poslední, jen černý batoh dal pro jistotu Peťovi. Tunel je dlouhý asi půl kilometru a žádné auto jím zrovna neprojíždí. Při místní velice nízké frekvenci ani není divu. Navíc vevnitř je spousta místa pro případné uhnutí do strany.

Pokračujeme dál asfaltkou až ke křižovatce, kde zahýbáme vlevo nahoru ke druhé hrázi. Za křižovatkou vidíme ve směru dolů do údolí zvláštní značku. Jde o trojúhelník s modrým okrajem postavený na základnu. Uvnitř je červený panáček, utíkající hnán vlnami či větrem po červeném kamení. Může to znamenat, že tudy by tekla voda, kdyby se náhodou protrhla nebo přetekla hráz, nebo by tudy prchali lidé. Může to také znamenat, pozor na lidi běžící s větrem o závod, navíc ještě po horké lávě. Cestou jsme potkali jedno auto jedoucí nahoru, tak něco tu nakonec jezdí. Zanedlouho potkáme po levici německého mototuristu s otřískaným starým volkswagenem. Pod druhou hrází se nachází právě jedno auto. Silnice vede k levému hornímu okraji hráze serpentýnami, což je pro nás zbytečně dlouhé a chceme vpravo. Jdeme tedy terénem vzhůru. Obloha se trochu lepší, ale stále to není nic moc.

Nahoře z hráze obhlížíme cestu. Opodál nad jezerem je stan a kdosi si u něj teprve čistí zuby, a to je asi jedenáct. Od tunelu sem jsme tedy šli asi padesát pět minut. Pokračujeme po břehu jezera dál, břeh máme přitom po pravici a míříme zhruba k jihu. Je to trochu náročné, částečně proto, že to ¿Neurčitá? Kulička bere zprvu horem po trávě, když jdeme potom přímo po břehu, docela to jde. Zde je to prozměnu dosti kamenité, největší zdržení nám připravují potoky, které jsou občas celkem široké. Obvykle to vypadá tak, že my je s ¿Neurčitým? Kuličkou nějakým způsobem přeskáčeme a pak pozorujeme, jak ostatní vymýšlejí různé podivné způsoby ve snaze najít tu nejlepší cestu. Peťo třeba háže Katce do vody kameny, které pochopitelně většinou proud okamžitě strhne dolů. U jednoho potoka radím Peťovi, aby vzal Katku do náruče, ale do toho se mu moc nechce v obavě, aby nespadli do vody oba. Mirka si pomáhá hůlkami, vůbec se mi zdá, že bez hůlek tu téměř neudělá krok, až mám obavu, aby se jí neporušil smysl pro rovnováhu, k čemuž ona podotýká, že raději půjde alespoň nějak, když má občas problémy s kotníky či koleny.

Jdeme stále dál až za ostroh, odkud už vidíme první splaz. Odtud musíme přelézat čím dál více různé skály, takže se to občas blíží horolezeckým výkonům. Asi v jednu jsme u prvního splazu. Vysvitlo teď sluníčko, a tak se to dá vyfotit, je to fakt krása. Hromada ledu s barvami od bleděmodré do bílé. Docela mě překvapilo, že materiál je tvořen velkými krystaly ledu. Dáváme si tu oběd, já tedy placky s taveňákem, salámem a malinovou marmeládou, kterou jsme s ¿Neurčitým? Kuličkou koupili do ovesné kaše. Frso nechává dojíst kram, který stále neztratil nic na kvalitě. Asi ve dvě se rozhodujeme, že výhledy z poloostrova, které jsme měli původně v plánu, už asi vynecháme a místo toho raději půjdeme ještě k dalšímu splazu. Jen Mirce se tam už nechce, protože se jí nelíbí terén, po kterém bychom měli pokračovat a který opravdu příliš pohodlně nevypadá, spíš naopak, protože to vypadá opět na vydatné přelézání skal. Mirka i Frso pak mají trochu obavy, že než se dostaneme zpět, začne pršet a z vápencových skal se stanou klouzačky, což by opravdu bylo nepříjemné, ale na déšť to teď nevypadá, i když mraků je na obloze stále dost. Frso ještě dodává, že mu není příliš dobře, a tak zpět asi půjde po silnici a ne přes kopec na poloostrově. Teď však s námi ještě kus dál půjde.

Opouštíme tedy Mirku a jdeme pod splaz, z nějž pochopitelně vytéká spousta vody. Některé úseky lze přeskákat po kamenech, jiné přelézáme po ledu. Je tu jeden hlubší a prudší tok, který ¿Neurčitá? Kulička přelézá horem po ledových blocích. Nejprve si myslím, že bych jej mohl zkusit přebrodit, a tak si za tím účelem zuji pohorky, ale hned první krok naznačuje, že přebrodění při síle proudu a hladkosti dna hraničilo s nemožností. Jdu tedy za ostatními skrz led, ale už v sandálech. To už jsme za splazem a pokračujeme dál. Potoky tu vytvořily hluboce zaříznuté úzké rýhy, jejichž překonání opět vyžaduje jisté pozornosti a obratnosti. U jednoho například zvolím trasu výrazně níž, než ostatní. Po překonání potoka musím vylézt celkem strmou a hladkou stěnu. Bylo by to výrazně snazší, kdybych si právě nenamočil sandály, a tak je nakonec musím sundat a vylézt bosý. Podobným způsobem postupujeme pomalu kupředu až k betonovému baráčku. K němu vede betonová zeď, na první pohled nesmyslně postavená zhruba na hranici nejvyššího stavu vody. Jdeme po jejím vršku, který se trochu klikatí. Betonový baráček je vůbec podivná stavba, která nejspíš připomíná bunkr ze studené války, ale byla zjevně postavena současně s přehradou. Uvnitř je domek asi občas obývaný. Podle větrací šachty opodál soudíme, že jde pouze o výstupek podzemního komplexu. Nahoře je plochá střecha, tak akorát aby na ní mohl přistát vrtulník. Cesta sem žádná nevede, leda snad podzemní. Beton je šedivý a nenalakovaný. Vůbec je tento objekt asi tím nejzáhadnějším, co jsme na své cestě spatřili, protože o jeho účelu se můžeme sotva dohadovat. Peťo k tomu podotkne, že teď už je jasné, proč tu létá tolik stíhaček, ty tu totiž proletí celkem často a dosti nízko nad zemí. Určitě chrání tento objekt.

Na střechu se dá vylézt po žebříku a je odtud vidět další splaz. ¿Neurčitá? Kulička, Katka a Peťo se k němu jdou podívat blíž. Nejprve vyráží i Frso, ale otáčí se velmi záhy s tím, že se mu po suti posypané rezavými hřebíky nechce příliš chodit. Mě se tam taky už nechce, a tak si raději vychutnám tribitku. Cesta zpět je rychlejší, už trochu víme, kudy je nejlepší jít. Dohromady nám tato odbočka zabrala asi dvě hodiny. Opět se cestou zpět zkouším postavit do již zmíněného potoka pod ledovcem, ale nepodaří se mi v něm nohu stabilně udržet ani na tak dlouho, abych se na ni mohl pořádně postavit, a to je tu vody jen po kolena. Opět tedy prolézáme skrz led nahoře. Další potoky už brodím, i když voda v nich je, nijak nečekaně, opravdu ledová. Navíc není moc vhodná k pití, protože v ní chybí minerální látky. Je to z ní opravdu cítit, už z toho důvodu pociťujeme za celý pobyt nedostatek minerálů a jiných stopových prvků. Projevuje se to třeba tím, že občas lížeme sůl jen tak, solíme si chleba a tak podobně.

Mirka tu prý jednu hodinu strávila spánkem, tu druhou se procházela a zpívala. Jen si obuji opět pohorky a vyrážíme na zpáteční cestu. I tahle cesta k hrázi je rychlejší než opačným směrem. Místo dvou hodin nám na ni tentokrát stačí o půl hodiny méně. Předtím Mirka naznačovala, že možná půjde s Frsem po silnici, protože se o něj bojí. Nikdo by podle ní neměl chodit sám, zvláště není-li mu zcela dobře. Podle toho, že Frso došel ještě k dalšímu splazu a vůbec toho, jak jde, si ale nemyslím, že by na tom byl zase tak špatně, abych o něj pociťoval obavy, navíc je to kluk. Nikdo tedy nemáme pro Mirčiny obavy přílišné pochopení, včetně Frsa, který ji ujišťuje, že zase tak špatně mu není. To ji nakonec přesvědčí, aby šla s námi přes kopec. Také jí k tomu říkáme, že přece ¿Neurčitá? Kulička byl předevčírem a den předtím docela sám a koneckonců i já jsem byl předevčírem odpoledne na výletě sám. Navíc i David možná dnes vyrazil na procházku sám, a i Mirka přiznala, že protože se udělalo docela hezky, určitě se k tomu chystal. O nás však prý takovou obavu nemá.

Brodění potoků má obvyklý průběh, většinou je nám s ¿Neurčitým? Kuličkou přáno pozorovat brodění ostatních. U hráze teprve teď bourají stan, paní vlezla v šatech do jezera a moc si to koupání užívá. Teplotu bych přitom odhadl tak na pět až šest stupňů. Na hrázi je poněkud větrno. Frso jde hned dolů s tím, že si udělá pauzu dole za větrem. Katka s Peťom vyhlásí pauzu tady. Moc se mi to na tom větru nelíbí, a tak alespoň přejdu po pěkné vypískované cestě na druhou stranu, kde se dá najít trocha závětří. Přinejmenším ta přestávka není dlouhá a brzy začínáme stoupat do kopce. Stoupání je po celém dni už docela únavné, vylezeme až docela nahoru, ačkoli původně jsme měli v úmyslu jít trochu traverzem. Cestou dopíjím hroznový cukr a vůbec mi nohy už poněkud těžknou. ¿Neurčitá? Kulička jde stále vepředu a někdy docela dost vepředu, a tak se nám občas ztrácí z dohledu. Když ho na to upozorním, tak je to cestou dolů lepší. Shora je pěkný rozhled, je vidět Glomfjord s továrnou, fakt nádhera. Sestup je samozřejmě mnohem horší než výstup. Cestou vidíme odjíždět z parkoviště spoustu aut, zdá se tedy, že nyní je ta pravá denní doba jít stopovat.

Během sestupu se bavíme o jídle. Třeba o tom, co bude dnes, Katka s Peťom mají dnes vařit, ale jídlo pro čtyři už nemají. Nakonec budou dělat slanou kaši z celozrnné mouky s vločkami, z níž jsme už dělali předevčírem placky a kterou přinesl ¿Neurčitá? Kulička. Frso a Zuzu budou dělat hrstkovou polévku s knedlíčky z bramborákového těsta. Mirka navíc bájí o tom, co si dělají doma, což je pro mé útroby opravdu utrpení. Tato hráz je zrobena z velkých kamenů a nevede po ní žádná cesta. Dole vidíme nějaké dřevo, ale na druhé straně potom taky. Sbíráme je z velké naplavené haldy do batohů, abychom si večer mohli udělat oheň. Vůbec nechápu, kde se tu bere tolik dřeva, když kolem v podstatě nic neroste, jen tráva. Při odchodu nacházíme na zemi dvoumilimetrovou hadičku, tak akorát dlouhou, tak ji hned bereme pro Davida, aby ji mohl nosit na pití místo láhve tak, jak jsme to včera večer rozebírali.

Cesta zpět je už docela rychlá, na značku to ještě trochu střihneme a potom už uháníme po ní. Asi v půl deváté jsme v táboře. Frso tu prý byl už po osmé, i tak prý tu byl později než mohl. Stopnul něco až za tunelem, což už mu moc nepomohlo, a cestou zpět navíc trochu bloudil. Dnešní den byl docela únavný, ale poslední v těchto krásných horách, tak to stálo za to. Už je opět zataženo a fouká ledový vítr. Přesto se jdu vykoupat. ¿Neurčitá? Kulička s Frsem mezitím chystají ohniště. Než bude večeře, zalézám do stanu. Chtěl bych sice psát deníček, ale místo toho jím placatý chleba se solí a se sjokádou, která je tak zmrzlá, že se ani nedá namazat. Teplotu odhaduji tak na čtyři stupně. Mezitím dovaří Katka s Peťom svou slanou kaši, je taková zvláštní, ale sníst by se to snad dalo. Ta hrstková polévka s knedlíčky chutná mnohem lépe. Knedlíčky sice nejsou zcela dovařené, ale to zase tolik nevadí, hlavně, že je to teplé. Při tom mrazivém počasí jsem i rád, že je to polévka.

Po jídle sedíme s Frsem, Zuzu, Davidem a Mirkou ve stanu a dohadujeme se, že bychom měli uspořádat poradu o dalším postupu. David tedy zavolá nahlas, že okamžitě bude porada, na což ¿Neurčitá? Kulička od ohně odsekne, že skoro okamžitě bude u ohně čaj a jestli bude okamžitě porada v jídelním stanu, ten čaj bude stejně u ohně. Jeho reakci se nelze příliš divit, když dělá pro všechny čaj. Než se opravdu začneme radit, stihnu si tedy dojít ještě pro placky a marmeládu. Pár placek mi ještě zbylo na dnešek. Je skoro neuvěřitelné, že se nás do toho stanu vejde osm. Rozměr je přitom tak na tři karimatky, což jsme včera vyzkoušeli, abychom měli tepleji od země. Krom nás je tu čaj a svíčka. Dohodneme se na tom, že v sobotu bude sraz u Saltstraumenu na autobusové zastávce po příjezdu posledního autobusu z Ørnes. Zítra ráno si dospecifikujeme podle jízdního řádu, že je to v 15:20. Dostopuje-li tam někdo dříve, nechá na zastávce vzkaz, aby se s ostatními našel. Ta zastávka je podle plánku Saltstraumenu, který donesl ¿Neurčitá? Kulička, hned za mostem, tedy dobře definovaná. Po prohlédnutí malströmu odjedeme do Bodø a odtud v neděli 15. srpna do Trondheimu. 17. večer do Osla a 19. ráno domů.

Zatím to vypadá, že Katka s Peťom půjdou s ¿Neurčitým? Kuličkou do Sundsfjordu, Mirka s Davidem se ještě do rána rozmyslí a my ostatní pojedeme přes Glomfjord do Ørnes. V Ørnes se ještě zkontaktujeme, aby Zuzu s Frsem měli ještě alespoň na jednu noc vařič. Potom se opět rozdělíme. Snídaně bude v půl deváté a děláme ji ještě podle harmonogramu my s ¿Neurčitým? Kuličkou a Katka s Peťom budou dělat krupicovou kaši místo Zuzu a Frsa, kteří už nemají na snídani suroviny. Mirka nechce ráno brzy vstávat, přestože stále tvrdí, že se samovolně budí už mezi šestou a sedmou, hlavně chce mít dost času na balení a na čaj, ne jako dneska.

David se také nelichotivě vyjadřuje o osobě, která vedla náš dnešní výlet. Frso k tomu poznamenává, že jej nevedl nikdo, což je fakt. Ptám se Davida, co se mu nezdá, názor si utvořil podle přestávek, čekání na ostatní a vysoké rychlosti pochodu. Což se mi ale moc nezdá, protože přestávky podle mě byly, když si o ně někdo řekl, což, pravda, nebylo příliš často, neboť jsme všichni pociťovali nedostatek času. Navíc jsem v podstatě celou dobu měl všechny členy výpravy na dohled, a tak si myslím, že s tím čekáním a rychlostí to také nebylo tak hrozné. David sice přiznává, že to hodnotí jen podle sluchu, ale i tak na to má svůj názor. Nakonec i Mirka říká, že to na ni sice bylo trochu moc a že na té kamenité hrázi byla při cestě zpět dost zničená, ale bere to jako důstojné rozloučení s horami. Podle mě to byl pěkný výlet. David se prý šel opravdu projít na poloostrov, nelituje přitom, že nešel s námi, protože prevencí u těch dutin určitě zabránil něčemu horšímu. Ani Zuzu nelituje, že nešla s námi, pěkně si den ve stanu užila a Frso jí přizvukuje s tím, že terén, kterým jsme šli, by asi nebyl nic pro ni. Po tom všem dohadování jdeme pomalu všichni spát. ¿Neurčitá? Kulička ještě dodělává pu-erh, který si dáme na dobrou noc. Dnes se mi spí věru dobře.

Čtvrtek 12. srpna

Ráno mi zvoní budík v osm, na což hned ¿Neurčitého? Kuličku upozorňuji, aby si nemyslel, že jde o tradiční sedmou. Jediný čas, který mne ráno tlačí, je totiž to, že ¿Neurčitá? Kulička bude bourat stan. Hned po pohlédnutí ven usoudím, že Mirka s Davidem asi půjdou také do Glomfjordu, poněvadž je zima a úplně zataženo. ¿Neurčitá? Kulička si bere ingredience a jde dělat ovesnou kaši k snídani. Katce a Peťovi se dnes daří kaši krásně rozmíchat, tak je fakt dobrá a chutná i Davidovi, který měl dosud pro krupicovou kaši spíše slova kritiky. ¿Neurčitá? Kulička dal do prvního ešusu s ovesnou kaší k sušeným švestkám modré barvivo, ale vlivem ostatních součástí to chytilo odstín do zelena, což vypadá opravdu zvláštně, ale ve světle přefiltrovaném skrz plachtu jídelního stanu je to skoro jedno. Ty sušené švestky jsou tam navíc velice dobré.

Katka, Peťo a ¿Neurčitá? Kulička se rychle balí, původně chtěli vyrazit v deset, ale podaří se jim to až v jedenáct. ¿Neurčitá? Kulička je beztak povede jen kousek neznačenou zkratkou a potom se samovolně rozdělí. Mirka s Davidem opravdu nakonec půjdou do Glomfjordu, Mirka to zdůvodňuje mimo jiné tím, že příliš nevěří stopu do Sundsfjordu a má obavu, že by pak musela jít celou cestu pěšky. Logicky jí s ¿Neurčitým? Kuličkou vysvětlujeme, že ty obavy nejsou příliš opodstatněné, sem ani tam totiž auta nejezdí za prací k přehradě, ale kvůli chatám a horám. Obojí je i směrem k Sundsfjordu. David k tomu podotýká, že včera viděl jet po jezeře motorový člun, což mu asi přijde jako dobrý důvod, aby sem jezdila spousta aut. Nicméně na to ¿Neurčitá? Kulička ještě říká, že ty silnice od Sundsfjordu také vedou k přehradám. Nakonec Mirka prohlásí, že je stejně zima a nemají už skoro nic k jídlu, a tak přece půjdou do Glomfjordu.

Zuzu a Frso se také balí, v jedenáct mi tedy alespoň uvolňují stan a jdou k parkovišti stopovat, prý můžu vyrazit kdy chci, oni tu jen nechtějí mrznout ve stanu, raději si zkusí najít nějaké místo v Ørnes, kde by se mohli ohřát. Až přijedu do Ørnes, dám jim SMSkou vědět a sejdeme se u radnice, kde jsou také informace. Říkám to i Davidovi a Mirce, aby se s námi také mohli sejít, budou-li chtít. Ti odcházejí něco po jedné poté, co na zbytku benzínu uvařili dva čaje, čímž mi ušetřili trochu plynu. Mirka si myje vlasy, do čehož se mi fakt nechce, i když bych to asi také potřeboval. Ona pak nicméně řekla, že jí snad David naznačil, že smrdí, tak není divu. Odcházím po obědě skládajícího se z posledního balíku placek, dvou trojúhelníčků taveňáku, kousku salámu a zbytku marmelády. Zatím se docela časí, mraky se trochu protrhávají, a tak si mohu nakonec i vyfotit dlouho chystaný záběr nezapomenutelně rozervaného okolí. Ještě rozkopnu ohniště a také odcházím pryč. Ve 14:47 jsem ještě dostal SMSku od Frsa, že už jsou v Ørnes, stop byl prý v pohodě.

Na parkovišti jsem asi ve čtyři, počasí se výrazně zlepšilo a zahřál jsem se cestou, mohu tak odložit několik vrstev. Mezitím projede jedno auto, plné rodiny s dětmi. Jdu potom kus za parkoviště, kde sebou plácnu a ležím na sluníčku, asi po půlhodině, během níž kolem neprojede žádné auto, mě to přestane bavit a jdu tedy pomalu ke křižovatce. Dojdu k tunelu a projede ven auto v protisměru, to potom zastaví kousek dál na mostě. Nasadím čelovku a jdu pomalu tunelem. Během toho slyším motor a kolem mě projedou hned dvě auta v mém směru včetně toho, které jelo před okamžikem proti mě. Jenže, zkuste stopovat uvnitř tunelu. Naštěstí sotva vylezu ven, projedou další dvě. První mi jen naznačí, že to druhé mě vezme, a taky jo. Je to terénní mitsubishi se dvěma lidmi, kteří jedou do Glomfjordu. Volvo před námi se občas vyhýbá dírám v silnici, těch je tu opravdu požehnaně. Mitsubishi se však nevyhýbá ničemu, řidič se spolujezdcem se jen pochechtávají. Místo, kde se silnička připojuje na hlavní silnici by opravdu bylo na stop špatné, jde jen o krátký úsek silnice mezi dvěma tunely.

Nechávám se vyhodit na odbočce do Glomfjordu, pamětliv varování ¿Neurčitého? Kuličky, abychom Glomfjord nenavštěvovali. Je to opravdu depresivní fjord. Ani nestihnu přejít za odbočku a shodit batoh, když mi zastaví fyzioterapeut, který jede 5km před Ørnes za dětskou pacientkou. Je dost komunikativní. Když se dozví, že míříme k Saltstraumenu, říká, že pokaždé, když jej vidí, je unešen mohutnou silou, která na něj pokaždé mocně zapůsobí. Také se v autech koukám na teploměry, v minulém byla venkovní teplota mezi jedenácti a dvanácti stupni. Tenhle člověk říká, že je chladno, brzy už bude zima a všude bude sníh. Je zvláštní slyšet něco takového v polovině srpna. Když mě vysazuje, říká, že až to tu vyřídí, pojede do Ørnes, tak jestli půjdu po silnici a budu ještě stopovat, doveze mě pak až tam. Říkám si, že nemá smysl čekat tu na další auto a že když půjdu, dojdu v nejhorším těch pět kilometrů pěšky, aut tu totiž stále moc nejezdí. Sním si tedy margotku a vydám se na pochod. Udělalo se opravdu krásné slunečné počasí, kolem jsou krásné výhledy na moře a hory se sněhem nad ním, pěkné dřevěné baráčky, fakt je to tu pěkné.

Jdu asi dva kilometry, když mi zastaví ještě jedno auto, které mě už doveze do centra Ørnes, jsem tu něco po šesté. Házím tam pohledy do schránky a ptám se okolostojících pánů, kde bych našel radnici, ukážou mi dům opodál, říkám si, že tam dojdu a pak teprve pošlu Frsovi SMSku. Cestou mě dohoní Mirka a oznamuje mi, že jsou tu všichni čtyři. Zuzu a Frso jsou prý v parku u radnice, jdu tedy za nimi. Stopli prý auto do Glomfjordu, kde si dali oběd, utratili spoustu peněz za čerstvé pečivo a pak stopli ještě něco do Ørnes. Tak tím se vysvětluje, proč ta SMSka od nich došla tak pozdě, když byl stop v pohodě. David s Mirkou ještě kupují mléko do ranní ovesné kaše. Frso totiž koupil hromadu banánů, které tu měli v akci. Za pět korun si člověk mohl nacpat do pytlíku, co se mu vešlo. Frso šel dvakrát. Zítra tedy bude banánová ovesná kaše, tím se aspoň zbavím vloček a třeba i sjokády.

David s Mirkou prý stopli auto hned, ale jelo do Glomfjordu, a tak ho odmítli. Další je vzalo do Ørnes, prý to byl zaměstnanec radnice místní Meløy komuny, a tak jim udělal vyhlídkovou jízdu. Za druhým tunelem na silničce od jezera jim ukázal žebříky a konec turistické značky, podle mapy by tu měla být snad i lanovka. Ta značka vede ještě dál až ke křižovatce s hlavní silnicí. Ve velkém tunelu jim pak ukázal výhled na elektrárnu. David si pak v jeho autě zapomněl hůlky, oni věděli kde bydlí, a tak se už rozhodli za ním jít. On je našel v obchodě a hůlky jim donesl.

Jdu ještě do Remy pro jogurt, 175ml za 5Kr, chleba, sto gramů rybiček v tomatě za 7 nebo 8Kr a za 5Kr dvě stě gramů slaných tyčinek na doplnění soli. Když se vrátím k Zuzu a Frsovi, chystají se už odejít. Je jim tu docela zima, sice svítí sluníčko, ale příliš nehřeje. Večeře je prý už vymyšlená, rýže se sladkokyselou omáčkou strýčka Bena. Frso už prý našel i místo na spaní. Jdeme tedy k jihu po cestě. David se ještě stavuje pro benzín. První benzínku míjíme s tím, že opodál je jedna blíž k cestě. David do ní potom míří, jde o shell u stanice trajektů, ale mají zavřeno, a tak stejně musí zpět k té první. To mu chvíli trvá, tak si alespoň mezitím sním jogrut, banán a kus chleba. S Davidem potom jdeme dál, po chvíli zahýbáme doleva do kopce. Domky zanedlouho končí, ještě přejdeme pár bažinek a kolem potůčku. Místo je fakt krásné. Kolem roste spousta borůvek, a tak nakonec k snídani budeme mít ovesnou kaši s banány i borůvkami. Navíc je z vršku nad místem pro stany krásný rozhled na moře k západu, to vše dává tušit velice příjemný večer. Jedinou vadou je, že půda je tu trochu podmáčená, ale zase ne tolik, aby to běžná podlážka neustála.

Zatímco stavíme stany, Zuzu začíná vařit. Mirka jde sbírat borůvky, v čemž se k ní hned po postavení stanu přidám. Jídlo se docela vydařilo a je i dosti rychle, navíc jíme na plošince s výhledem. Mirka nejí, protože je už prý přejedená. David sice před večeří tvrdil totéž, ale teď se k nám přidal. Potom jdu ještě dosbírat plecháček, abych si mohl vytvořit zákusek smícháním borůvek s cukrem. Vaříme ještě čaj a dáváme si tyčinky. Zuzu samozřejmě zalezla do stanu. Západ Slunce se opravdu vydařil, třebaže fotku žádnou neudělám, protože si nemyslím, že by mohla fotka vyjít. Při tom všem se pochopitelně bavíme o různých věcech, například o jídle a přežíracích dnech. Mirce prý stačí jediný den v civilizaci, během nějž stláská všelijaké hlouposti a potom je už opět ochotna vydržet se sušeným a instantním jídlem. Dnes se jí, zdá se, přežírací den vydařil. Tyčinky, které si Frso s Davidem ještě otírali v másle, jemně soleným, jak je tu zvykem, je docela dorazí. Koukáme na fjord s lodičkami. U jedné z lodí se dohadujeme, jde-li o trajekt, nebo nákladní loď a nemůžeme se shodnout. Podle mne jde o trajekt, protože při přistávání zvedala loď příď. Na její palubě však stojí podivná konstrukce, která naopak připadá Davidovi jako část rybářské lodi, podle něj jde o jeřáby. Frso nám potom v autobuse do Prahy řekne, že později, když to viděli další den znovu, ukázalo se jasně, že šlo o trajekt.

Frso vyjadřuje myšlenku, že kdo šel do Sundsjordu, udělal chybu, ale kdoví, jak je jim. Spát jdeme nedlouho po západu, protože se současně pěkně ochladilo.

Pátek 13. srpna

Dnešní ráno je opravdu neuspěchané, vstávám něco po osmé, vyčistím si zuby a chvilku zapisuji do deníčku, zabírá mi to nějak moc času. K snídani si dělám z horké vody a prášku čokoládový pudinkový krém s banánem, je to mňamka. Potom ještě děláme ovesnou kaši s banány, borůvkami a posléze se sjokádou, je navíc z pravého, myšleno ne sušeného, mléka, což ji činí mnohem jemnější a lepší než obvykle. Jediný, komu to nechutná, je David, protože nemá rád banány. Zuzu a Frso koupili včera tu nejlevnější borůvkovou marmeládu v umělohmotném kyblíčku, musím se přiznat, že jistý chuťový rozdíl proti té skleničkové a dražší, jsem při ochutnání pocítil. Ještě si dáváme tři čaje a než se rozkoukáme, je jedenáct. Opouštíme tedy krásné vylídkové místo a jdeme ke stanům balit.

Zuzu a Frso se rozhodli, že tu ještě chvíli zůstanou, půjdou jen dolů do informací a na nákup. Potom se sem vrátí a sbalí se. Odcházím první, protože si chci ještě u potůčku umýt hlavu. Je opět slunečno, skoro jasno. Během mé hygienické zastávky přejdou kolem mne Zuzu s Frsem, i když si jich v zápalu nevšimnu a zjistím to teprve dole docházeje k informacím. Vycházejí totiž zrovna ven a Frso mi hned omluvně oznamuje, že tam sebral poslední mapu, tu dvoustovku, kterou tu prve vzal ¿Neurčitá? Kulička. Jdu přesto dovnitř a ptám se po informacích, dostanu několik letáků, mapu však už opravdu nemají. Ačkoli když se na ni ptám, zdá se mi, že slečna netuší, co mám na mysli.

Potom si sedám venku, kde již sedí na lavičce Frso se Zuzu, ale hned se jdu podívat do knihkupectví, protože si chci stále koupit tu mapu Meløy. Paní vevnitř se mě ptá, jestli potřebuji pomoc, a tak jí popisuji, co chci. Nějaké mapy tu sice mají, ale zrovna ne tu, kterou bych chtěl. Potom se zamyslí a říká, že jestli mám dost času, zkusí ji sehnat. Těch dvacet minut sedím s Frsem a Zuzu na lavičce a prohlížím si letáky. Zuzu a Frso koukají, kde by se dnes zastavili na noc, a ne a ne najít nějakou zajímavost nebo památku. Nakonec se rozhodnou udělat to jako já, totiž pojedou tam, kam je stop doveze. Potom odcházejí nakupovat a já jdu zpět do knihkupectví. Mapu mají a stojí jen 60Kr. Je fakt nádherná, jedinou vadou je, že je celý její prostor nad polárním kruhem a ten se na ni tedy nevešel. Až večer ještě zjistím, že jsou na ní vyznačena místa, kde jsou namapované orienťácké mapy, což mě na ní nadchne ještě víc. Škoda, že už jsem byl daleko, jinak bych určitě zkoušel nějakou sehnat, protože dvě z nich byla u Glomfjordu a Ørnes.

Jdu potom ještě do Remy. Zrovna odtud vychází Frso a Zuzu, hned jim samozřejmě ukazuji mapu, i když nejsou zdaleka nadšeni tolik, jak bych si přál. Poté se už loučíme. K obědu si kupuji krabí salát, ty tu mají opravdu dobré, i když za 16Kr, k tomu dvousetgramový jogurt, placky a hlavně kupuji rybí karbanátky. Už dříve jsme se totiž dohodli, a prosazoval to hlavně ¿Neurčitá? Kulička, že bychom si měli k zítřejší večeři koupit rybí karbanátky. Tato úloha sice připadla Zuzu a Frsovi, ale ti včera prohlásili, že vlastně neví, co tím myslíme. Tak jsem od nich tuto povinnost převzal. Jde o takové bílé plackovité válečky s hnědým vrškem a spodkem, jako by byly předpečené. 490gr stojí 20Kr, to jsem na ně opravdu zvědav. Kupuji dva balíčky, to by mohlo být pro nás osm tak akorát. Jsou jen chlazené a mají být skladovány v teplotách do čtyř stupňů, tak by do zítřka neměly utrpět žádnou újmu. Ještě si kupuji rybičky v tomatě, že si je dám večer na špagety.

Potom se jdu najíst na lavičky, kde tentokrát potkám Davida s Mirkou, také obědvají. Trochu poklábosíme a jdu stopovat. Cestou se stavím na autobusové stanici, je na témže místě jako stanice trajektů, abych si vzal pro jistotu jízdní řády. Beru si tu i „jízdní řád“ Saltstraumenu. U benzínky na druhém konci Ørnes, které je dosti malé, aby je člověk za chvilku přešel, jsem něco před druhou. Asi za deset minut mi staví místní auto a bere mě na odbočku k Indyru. Řidič, pán v nejlepších letech, se se mnou moc nebaví, což mi vyhovuje. Teplota venku klesá postupně ze čtrnácti na jedenáct stupňů. Cestou narazíme na neplánovanou atrakci v podobě stáda krav překračujícího vozovku. Na levé i pravé straně silnice je v těch místech pastvina ohrazená elektrickým ohradníkem. Stejné dráty jsou nataženy i přes silnici, vytvářejíce tak koridor. Ten je navíc chráněn traktorem stojícím vprostřed. Kravám se zpočátku moc nechce, ale nakonec přece přejdou a my můžeme pokračovat dál. Silnice z Ørnes do Bodø je fakt krásná a nejhezčí je asi její část k odbočce do Indyru. Vede po pobřeží, občas tunelem pod nějakým kopcem. Po celou dobu máme nádherné rozhledy na fjordy, moře, ostrovy a poloostrovy, na hory na nich i na pevnině, na jejichž vršcích se lesknou sněhová pole. Je zajímavé, jak zúžené vegetační stupně tu jsou. Pásmo lesa a kosodřeviny končí velmi záhy, asi ve třech až čtyřech stech metrech, sníh potom následuje už od sedmi, osmi set metrů.

U odbočky do Indyru, kde jsem chvilku před třetí, je na stopování pěkně špatné místo. Je tu parkoviště s kioskem, bohužel na opačné straně. Cesta do Bodø pokračuje do kopce a do zatáčky, říkám si, že tady si asi chvilku postojím. Nakonec mi asi po deseti, patnácti minutách zastavil mladík, zastavuje dosti divoce a potom ke mně trochu couvá, protože jel pěkně rychle. Ptá se kam jedu, když říkám, že k Saltstraumenu, odpovídá, ať nastoupím. Nevím jenom, kam dát batoh, protože auto má vzadu plné, nakonec ho hodím na monitor a nějakou tašku. Mladík se mě ptá na standardní věci, ale jinak se se mnou moc nebaví a pouští na plno techno, až se otřásají sedačky. Doveze mě nakonec až k Saltstraumenu a vyhazuje u informací. Nakonec jsem tu tedy v půl čtvrté a osud rozhodl, že jsem se už nikde na noc nezastavil. Jdu nejprve k autobusové budce a když v ní nenajdu žádný vzkaz, nechávám zde svůj:

Strašlivý Uragán už je tu!
(13.8. 15:30)

V 16:47 se jdu podívat na vír, potom se sem půjdu podívat a pak hledat místo na spaní, pokud sem dorazíte, pošlete mi SMS a já si ji časem přečtu, abychom se mohli sejít.

Please, leave this note here, I will remove it myself on 15.8.

Potom jdu zpět k infocentru, kde mají spoustu suvenýrů a jízdní řád Saltstraumenu, který tu však nerozdávají jako v Ørnes, ale prodávají za 3Kr. Jdu potom na vyhlídkové místo pod mostem, kde v očekávání vírů obědvám chleba s taveňákem a salámem. Samotný pohled na vír je sice docela zajímavý, ale čekal jsem to nějak mohutnější. Z mostu to třeba bude lepší. Úžinou se tu snaží protlačit při přílivech a odlivech spousta vody a při tom se právě tvoří víry, jenže na hladině vypadají jen jako trochu větší kola, a to jsou tu všude záchranná kola a upozornění, že malström je hrozně nebezpečný a že všechny aktivity poblíž něj jsou na vlastní nebezpečí. Když to bylo při cestě, tak to stálo za zastávku, ale na odbočku by to teda asi nebylo.

Jdu zpět k autobusové budce, zřejmě u ní ještě nikdo nebyl a mou zprávu nečetl. Rozmyslím se trochu, jdu si nabrat vodu na záchody do infocentra a pak vyrazím pomalu přes most, který se tu klene nad fjordem, protože na druhé straně by se snad dalo najít nějaké místo na stan. Cestou vidím, jak na mě z protější strany mostu mává nějaká slečna, a hleďme, ona je to Katka. Tak to je dobrá náhoda. Přechází ke mě, prý jsou tu s Peťom od včerejška a ona se jde teď podívat, jestli tu není nějaký obchod, kde by měli chleba. Včera sem prý přijeli ve čtvrt na deset, na stan si našli první místo, které bylo trochu daleko od domů, není to prý nic moc, voda tam také není, ale vzhledem k době hledání a okolí se není čemu divit.

Jdu s ní tedy zpátky hledat obchod, mezitím mi říká, že došli na parkoviště, kde začínala silnice do Sundsfjordu, dali si tam oběd a šli dál. ¿Neurčitá? Kulička jim prý ze začátku utekl, ale potom se na parkovišti ještě potkali. Projelo pak kolem nich jedno auto, které bylo ochotné vzít jen jednoho člověka, a tak s ním jel ¿Neurčitá? Kulička. Katka s Peťom šli až do osmi, až nad serpentýny nad sešupem dolů. Tam jim konečně zastavilo auto, které jelo až do Bodø. Cestou viděli ¿Neurčitého? Kuličku, který měl ještě v plánu jít na jeden kopec s rozhledem v okolí. Katka a Peťo to bez mapy zavrhli. Dnes prý šli na výlet na ten špičatý kopec, který je vidět v dálce na jihu. Šli tam mimo značku, protože nevěděli, že tam nějaká vede. Po ní šli potom dolů, Peťa chytlo těsně pod vrcholem koleno. Při sestupu potom stopli auto se sedmi Norkami, které slavily padesátiny jedné z nich a které Prý potkali už na vrcholu.

Jdeme do kempu, kde je joker tam inzerují kneipp brot za 9,50Kr, ale teď už žádný nemají. Mají tu však, jak si všimnu až zítra, stejné plastové zelené misky na pití, jakou má i Šedý Vlk a nazývá ji švédským pítkem. Potom se ještě chceme podívat na druhou stranu silnice, kde ale nic není, i kolemjdoucí, kterého se ptáme, nás posílá do jokeru v kempu. Nezbývá tedy, než vyrazit přes most. Na jeho druhé straně sice stojí coop, ale tam mají kneipp brot dokonce za 12Kr. Kousek před ním zahýbáme doprava po pěšince. Katka se mne ptá, chci-li kratší a dobrodružnější cestu, nebo delší a pohodlnější. Vybírám si samozřejmě tu první. Pěšina je jen zkratkou k asfaltové odbočce, cestou se za námi ozve: „Katko!“ Alespoň to tak zní, ale mohli jsme se splést. Otáčíme se dokola, ale nikoho nevidíme. Jdeme tedy dál, ale za námi vybíhají Mirka s Davidem, kteří sem právě dostopovali. Auto je prý už vezlo za most, když nás Mirka s Davidem uviděli. Řekli tedy řidiči, že vidí kamarády a on se otočil a dovezl je zpět za námi.

I Mirka s Davidem si vybrali kratší a náročnější cestu. V Ørnes prý šli na silnici asi ve tři, stáli za benzínkou asi čtyřicet minut a potom šli k benzínce ptát se u ní zastavujících lidí. Jedno auto je nakonec vzalo k odbočce do Indyru. Tam už byli docela pozdě a nejezdilo moc aut, což nakonec nejezdilo snad celý den. Oni stáli tedy na parkovišti a ptali se opět těch, kdo zde zastavovali, většina však jela opačným směrem. Nakonec sem přece dojeli, potkali jsme se s nimi asi v šest. Trasa je náročnější proto, že se prodírá hustým lesem. Zanedlouho jsme na místě. Je to vprostřed pastvin, navíc tu není voda ani moře. David není příliš spokojen a já taky moc ne, ještě je dost času, a tak jdeme zkusit najít něco lepšího. Katka s Peťom prý zatím nic nehledali. Jdeme tedy na asfaltku od coopu a na ní se rozdělíme. Jdu vlevo, zatímco David s Mirkou vpravo jako ke coopu. Jdu docela dlouho, ale stále jsou kolem domy, nebo ohraničené louky. Minu jen jeden potůček, který však navíc vytéká z pastvin. Nemá tedy smysl pokračovat. Cestou zpět jdu ještě cestičkou k moři, kde najdu pěknou plážičku. Omočím si zde alespoň nohy, moře je tu opravdu studené.

Naproti cestičce ke stanům je kemp, kde by snad šlo brát vodu. U ní potkávám Mirku a Davida, jak se vrací z opačného směru. Ani oni nenašli nic nějak zvlášť lepšího, a tak nám nakonec nezbyde než zůstat tady. Nakonec není se co divit, jsme příliš blízko civilizace, abychom našli něco ideálního. Stavíme si tedy stany a asi v osm zapínám telefon. Dostávám od ¿Neurčitého? Kuličky SMSku, v níž píše, že je tu. Psal ji asi v půl osmé. Hned mu odpisuji, že jsme za mostem doprava po silnici u coopu. Až bude mít po pravici kemp elvegård, budu tam na něj čekat. Převléknu se do teplejšího a jdu mu naproti. Na asfaltce potkávám ještě Davida, který šel mezitím do kempu pro vodu, prý je to docela v pohodě. Nechce se mi tu čekat, a tak jdu ¿Neurčitému? Kuličkovi naproti.

Nakonec jdu až do půlky mostu, protože ani ¿Neurčitému? Kuličkovi se nechtělo nadarmo čekat, a tak si zatím uvařil čaj. Je to poznat i podle kalíšku, který stále drží v ruce.

Prý včera skončil u Sundsfjordu, což je hrozně blbé místo na stop, prudká zatáčka do kopce, před kterou je rovinka, na které to samozřejmě všechna auta rozjedou. Vypadalo to pro něj tedy poněkud beznadějně. Na odpočívadle před ním zastavilo nakonec jen jedno auto, vystoupili z něj dva lidé, ¿Neurčitá? Kulička je přirovnal ke španělským homosexuálním playboyům. Na chvíli odešli někam do křoví a potom zase odjeli. ¿Neurčitá? Kulička na ně ani nemával. Potom se s ním dal do řeči jeden člověk a ptal se, kam ¿Neurčitá? Kulička jede. Ten mu odvětil a on povídá, že si asi ¿Neurčitá? Kulička bude muset vzít taxíka. Potom se ho ptá, jestli má kde spát a odvedl ho k sobě na zahradu, kde mu nabídl k dispozici karavan. ¿Neurčitá? Kulička jej odmítl, protože měl velmi určitou představu o cíli své cesty, a raději vyrazil po silnici pěšky. Jak již bylo zmíněno, chtěl se totiž ještě podívat na jakýsi ostrov a na něm na horu, kam došel dnes. Z ní byl nádherný rozhled na Lofoty i jiné ostrovy a fjordy. Byla tu i vrcholová knížka, do níž se zapisoval jako teprve třetí cizinec v řadě. Napsal sem svůj e-mail s tím, že bude-li mít někdo z tohoto místa fotky, ať mu je pošle. Tak velice byl ¿Neurčitá? Kulička unešen překrásným pohledem. Před cestou na kopec se dal ještě do řeči s prodavačem v nějakém obchůdku, kde kupoval máslo a cibuli. Ten se ptal ¿Neurčitého? Kuličky, kam jde a on mu to popsal. Odpoledne, když stopoval směrem do Bodø, zastavil mu po nějaké době právě tento prodavač a odvezl ho až sem. Zajímavé ještě bylo, že prodavač ve skutečnosti létal v norské armádě s F-16, jen o dovolené jezdí vypomáhat do obchůdku, aby si mohli jeho rodiče, kteří obchůdek vlastní, také někdy udělat volno.

K večeři si David s Mirkou udělali filé s bramborami a soudě podle toho, co jsem ochutnal, opravdu se jim to vydařilo. Filé přitom bylo levnější než ty slané karbanátky. Jen ho trochu osmažili na másle, protože nevěděli, že mám ještě trochu oleje. Dělám si špagety s rybičkami, což je taky docela dobré, i když samozřejmě Mirčině a Davidově večeři se to ani zdaleka nepřibližuje. ¿Neurčitá? Kulička si dělá slanou ovesnou kaši, ptá se nás přitom, jestli jsme nenašli na tábořišti, kde jsme se naposled rozdělili, lžíci, zdá se, že ji ztratil. Vaříme ještě čaj a spát jdeme před desátou, ve stanu ještě chvilku píši deníček. David chtěl psát Zuzu a Frsovi, ale nakonec k tomu nedojde. Teď je to koneckonců jedno, jsou-li někde poblíž, už se určitě někde utábořili. K večeru se opět trochu zatahuje.

¿Neurčitá? Kulička prý vylepšil můj vzkaz, připojil k němu plánek, kde přibližně vyznačil, kde jsme, navíc připsal popis cesty a to, že tu byl. Takhle mu připadalo, že by to vedlo k příliš velké elektronické výměně zpráv, jenže když jsem nevěděl, kde skončím, tak jsem tam přece nemohl nic takového vytvořit a potom jsem to upravit už nestihl. ¿Neurčitá? Kulička také říkal, že to počasí, které panovalo, když jsme vyráželi z Lønsdalu, bylo podle mínění toho letce nezvykle teplé, na něj prý až moc. To, které zavládlo teď, je naopak na tuto roční dobu nezvykle chladné. Zuzu zase viděla nějaké noviny[3], kde bylo na titulní stránce napsáno, že je tu nejteplejší srpen za kdovíkolik let. Rozuměla tomu díky tomu, že norština se přece jen podobá němčině, kterou Zuzu ovládá.

Sobota 14. srpna

I dnešní ráno je líné, navíc nám tato nálada vydrží celý den. Celý den vydrží i zataženo, ale buď se současně oteplilo, nebo jsem si zvykl, protože mi tak chladno dnes nepřipadá. Pršet navíc začne až večer, kdy už budeme všichni ve stanech. Vstávám asi v osm, k snídani si dělám čaj a čokopudinkový krém s BeBečky. Chvíli píšu deníček a před jedenáctou odcházíme všichni na most, protože v 11:26 má opět vrcholit Saltstraumen, tentokrát opačným směrem, než jsem viděl včera. Jdu jako poslední a ještě se stavím v coopu, kde potkávám ¿Neurčitého? Kuličku. Kupuji si jen čtyři bílé jogurty, sto dvaceti pěti gramové za 13,90Kr, což je samozřejmě u pokladny zaokrouhleno na 14Kr, protože stejně jako u nás, menší minci než padesátník tu nemají. Chtěl jsem ještě marmeládu, ale brusinkovou nemají a za jinou se mi už utrácet nechce. Na mostě se tedy opět scházíme všichni, tenhle směr vypadá ještě méně zajímavě, než ten opačný, není to nic moc ani z toho mostu.

Mirka s Davidem potom vyráží na výlet na nějaký kopec, vzdálený asi dva kilometry od stanů, a tak to také nepřehánějí. Katka se také jde někam projít, ¿Neurčitá? Kulička a Peťo myslím strávili většinu dne u stanu. Já jdu nejprve k informačnímu centru, kde zjišťuji, že mají krásného malého plyšového soba za dvacet pět korun, toho si možná koupím, protože vypadá opravdu roztomile. Na záchodě si peru spodky na spaní a hlavně se holím, což je při tom, jak mi narostly vousy, poněkud obtížné, ve výsledku však vypadám nejméně o sto procent lépe. Navzdory tomu si toho stejně nikdo z ostatních nevšiml, Mirka navíc stále prohlašuje, že kluci s vousy vypadají mnohem lépe. I když s tím tedy nesouhlasím. Po této civilizující vložce mířím do jokeru, kde kupuji bagetu za 11Kr, je dlouhá a dobrá, placky a hlavně skleničkovou brusinkovou marmeládu.

Potom si jdu sednout pod most na vyhlídkové místo. Při výhledech na fjord a hory posvačím bagetu s taveňákem a vyzkouším marmeládu, která je opravdu výborná. Potom sedím kus dál na lavičce u stolku a střídavě

[3] Viděla je sice dnes, ale řekne mi to až zítra.

píšu deníček a střídavě podřimuji. To mi vydrží až do tří. Mezitím vidím rafting na straumenu, který inzerovali v infocentru. V době, kdy je proud nejmenší, vjede do něj několik raftů plných lidí. Vždy najedou nad proud a nechají se unášet. Kdybych měl za tohle dát dvě stě padesát korun, navíc norských, musel bych už opravdu nevědět co s penězi. Mezi rybáři tu nahazuje prut i nějaký Čech, což poznám podle slov, která volá na ženu a pak uvidím na parkovišti i české auto. To mi připadá trochu jako rarita, i když tohle místo je podle všeho ráj rybářů a ptáků, protože silný proud sem unáší spoustu ryb.

Po třetí hodině přecházím k autobusové zastávce, kam přijíždí v 15:20 autobus a přiváží Zuzu a Frsa. Těsně před tím jsem slyšel od mostu ránu a zvuk tříštícího se skla. Na mostě se právě ošklivě vysekal kdosi na motorce. Zuzu a Frso prý zůstali nakonec v Ørnes až do dneška, kdy šli stopovat, ale někdo je vzal jen deset kilometrů a potom prostáli u silnice bezúspěšně asi čtyři hodiny. Podle mne to není divné, protože dnes je sobota a každý přece ví, že v sobotu se skoro nedá stopovat. Nakonec tedy přijeli autobusem, stálo je to při padesátiprocentní studentské slevě 56Kr, což není tak hrozné. Vedu je do tábora, na mostě je zastavená doprava a motorkáře právě ošetřují, není to moc pěkný pohled.

V táboře jsou jen Peťo s ¿Neurčitým? Kuličkou. Přehážu si věci z velkého batohu, vezmu si plavky, ručník a pár láhví v malém batůžku. ¿Neurčitá? Kulička se prý šel koukat v kempu po sprchách, ale všude, i na záchodě, našel veselé cedulky varující, že kdo těchto zařízení použije neoprávněně, bude okamžitě předán policii. Raději to tedy ani nezkoušel. Jdu si tedy do kempu nabrat jen vodu a potom mířím na plážičku, na které bohužel někdo je, a tak se hned vedle jen namočím do moře. Tenď mi nepřijde ani tak studené jako včera, může mít takových osm stupňů. Ještě se obliju vodou z láhví, abych ze sebe dostal sůl a obléknuv se, jdu na most. Ještě, než opět vyvrcholí Saltstraumen, jdu do infocentra koupit si toho soba. Potkávám tu Zuzu a Frsa. Ukazuji soba Zuzu, ona jej pak ukazuje Katce a obě si ho také kupují, jak se posléze ukazuje.

Opět se tedy scházíme na mostě, tentokrát na druhé straně. Jen Mirka s Davidem tu nejsou, ¿Neurčitá? Kulička říkal, že je potkal cestou sem, byli prý tak znechuceni ranní produkcí, že teď sem už ani nešli. V tomto směru je to přitom mnohem lepší, dechberoucí to sice stále není, ale víry jsou docela pěkné. Mít tak dvoustovkový objektiv, dala by se z toho udělat pěkná fotka. Opět tu projíždí raft. Podle toho, jak se klepe kormidlo, dohání zřejmě jeho pohybem kormidelník to, co víry nezvládnou. Most je pro tento směr, tedy *out* čili ven, mnohem lépe umístěn a víry se tvoří přímo pod námi. Je také v úžasné pozici pro čajky, které posedávají v hojném množství po lampách a zábradlí. Pomalu jdeme zpět, v táboře jsou Mirka s Davidem, cesta na kopec se jim líbila, i když se docela flákali.

Když se vrátil i ¿Neurčitá? Kulička, který se cestou stavil ještě v coopu, začali jsme s výrobou karbanátků. Opékáme je na margarínu, David s Mirkou po jejich spatření okamžitě prohlásí, že jde o fiskepudink k opékání. Podle nich to stejně chutná a má to i stejné složení. No, proti fiskepudinku, který mi přijde vyloženě nechutný, je tohle trochu lepší, ale jinak nic moc. Ta ryba, kterou měli včera Mirka s Davidem, byla výrazně lepší. Bramborová kaše, se kterou to jíme, je dobrá. ¿Neurčitá? Kulička ještě jednu koupil, ale nebylo to nakonec ani potřeba. Kupoval ji proto, že jsem včera chybně odhadl svoje kaše na dvakrát půl litru, ale dnes jsem poopravil odhad na dvakrát skoro litr. Ještě jednu měli myslím Katka s Peťom a tři litry nám stačí. Přidáváme do ní slané máslo a do jedné i osmažené solené houby. To, že jsou solené píšu proto, že i přesto to pak přišlo Mirce a Davidovi neslané, protože oni solí mnohem víc než já. O tom se trochu dohadujeme a vůbec je dnes to jídlo dost rozhádané, skoro bych řekl ponorkové.

Po jídle je ještě čaj a dohadujeme se, co zítra. Ráno asi někdy vyrazíme na cestu, každý podle svého. Ve čtyři odpoledne se sejdou na nádraží ti, kdo by se chtěli podílet na společné zmrzlině. Jinak se sejdeme až v půl deváté večer, protože vlak jede až v devět. Asi v osm začíná pršet, i když zatím padne jen pár kapek. Mirka jde pro vodu. Davidovi se tam už nechtělo, protože tam byl včera a nechce se v kempu ukazovat často. Pak jdu také ještě pro vodu, abych si mohl k psaní deníčku ovařit mátový čaj. Spát jdu asi v půl dvanácté.

Neděle 15. srpna

Asi ve čtvrt na osm se tak nějak všichni probouzíme. V noci pršelo a drží se to i teď ráno, občas prší, třebaže občas mezi mraky vysvitne sluníčko, počasí je dosti nejisté. Nejrychleji se balí ¿Neurčitá? Kulička a vyráží bez snídaně stopovat. Prý to chce udělat tak, že třeba hodinku dvě postojí na silnici, pak se nasnídá a zase bude stát na silnici. Podle Davida má jet v 9:30 autobus, ale tím jet ¿Neurčitá? Kulička nechce, má obavu, že jde o ten z Ørnes, který bude drahý a studentská sleva v něm nebude platit, protože by jel méně než padesát kilometrů. Po něm vyráží Zuzu a Frso, kteří právě chtějí stihnout ten autobus. Katka s Peťom vyráží nedlouho po nich. Jen David s Mirkou vyráží kromě mne docela pozdě. David postrádá chňapátko MSR, které měl k ešusům a vařiči stejného výrobce, bohužel je tu však nemůžeme najít, a tak se zdá, že jej ztratil na dřívějším místě.

Když Mirka s Davidem odcházejí, jsem už nasnídán třemi bílými jogurty se sušeným ovocem, brusinkovou marmeládou a plackami. Také jsem již skoro sbalen, jen dobalím stan a mohu vyrazit. Cestou ke coopu vidím Mirku s Davidem, jak míří přes most, že by tedy nestihli autobus, na který také mířili? Zůstávám nejprve na této straně mostu, jen kus dál před ním, kde je lepší místo pro stop. Stojím tu asi třicet minut, zatímco bez zastavení projede pár aut. To se zrovna docela rozpršelo a navíc mě to tady už moc nebaví. Jdu tedy přes most k další autobusové zastávce s budkou a stojím v ní, kupodivu tu už nikdo není, asi už všichni odjeli. Prší, opírám si tedy batoh pod stříšku. Asi po dvaceti minutách nebo půl hodině mi zastaví auto, které jede do Fauske, to by sice bylo hezké, ale nechávám se vyhodit do hustého deště na křižovatce s hlavní silnicí z Fauske do Bodø. Tady už je to mnohem civilizovanější. Právě ve chvíli, kdy vystupuji, odjíždí do Bodø autobus číslo 11, další jede ve 14:17, teď je přitom asi dvacet minut po jedenácté. Prší stále dost hustě, stojím tu však sotva pět minut, než mi zastaví další auto, které mne veze do Bodø. Řidič je opět dosti hovorný. Říká, že kolem Saltfjelletu je hezké pobřeží, hlavně na jih od Glomfjordu. Také Lofoty stojí za návštěvu. No, snad tedy příště.

Vysadí mne na nádraží, kde jsou už Katka s Peťom a Zuzu. I Katka s Peťom prý celou cestu odstopovali. Zuzu, Frsovi a ¿Neurčitému? Kuličkovi prý zastavilo auto s tím, že vezme jednoho člověka do Bodø, s ním tedy odjela Zuzu. ¿Neurčitá? Kulička s ním odjet nemohl, neboť byl zrovna zaneprázdněn vařením kaše. On a Frso tedy jeli autem za chvíli, a odvezlo je na křižovatku, na níž jsem přestupoval i já. Autobus totiž nejel a v neděli prý jezdí až ve tři, no vida. ¿Neurčitá? Kulička a Frso ještě čekali na křižovatce do Fauske na autobus, asi ten v 11:18, který mi ujel, zatím tu nejsou, ale autobusová stanice je pěkný kus cesty odtud. Zuzu se mne ptala, jestli jsem neviděl na zastávce u Saltstraumenu bílou igelitku s foťákem. Neviděl. Naštěstí ji vzal Frso.

David s Mirkou se prý šli ohřát a nasnídat do infocentra u Saltstraumenu, o nich však teď nikdo nic neví. Necháváme s Katkou a Peťom batohy pod dohledem Zuzu a jdeme k muzeu Nordland, kde má být expozice o Laponcích. Je to dost malý baráček a jako vstupné chtějí od studentů 15Kr, od ostatních 30Kr. To se mi platit nechce, Katka s Peťom však dovnitř jdou. Místo toho jdu najít informace, které jsou u autobusového nádraží. Nic zajímavého tu ale není, za internet tu chtějí 1Kr za minutu, minimálně však 15Kr, zase tolik po tom netoužím. Na železniční stanici měli mimochodem nějaké terminály za 120Kr za hodinu. Jdu tedy zpět na nádraží, kde už jsou Frso s ¿Neurčitým? Kuličkou. Foťák je tedy na světě. Dojeli opravdu tím autobusem a přišlo je to na 25Kr. Čekám chvilku u batohů, než přijdou Katka s Peťom z muzea. Ostatní někam odešli. V muzeu prý viděli Mirku s Davidem. Potom se jdu projít do přístavu. V jokeru, což je jediný teď otevřený krám, si cestou kupuji tuňáka v oleji, že si ho večer dám k instantním nudlím. Přístav je docela zajímavý, lodičky se mi vždycky líbily, ale chytne mě v něm déšť a vítr.

Když se vrátím na nádraží, jsou Katka s Peťom pryč a místo nich jsou tu ¿Neurčitá? Kulička, Frso a Zuzu. ¿Neurčitá? Kulička vaří polévku, do které nalámе placatý chleba. Je to jedno z použití, které na obalu doporučují. Už jsme jej dříve měli v hrachovce a to bylo docela dobré. Zuzu a Frso si pak od něj půjčují vařič a dělají si rýži s čímsi červeným. Potom přicházejí už i David s Mirkou. Jak se šli ohřát do informací, vyhlédli si v nich osamělého člověka a zeptali se ho, nejede-li náhodou do Bodø, náhodou jel a prohlásil, že je za kafe i odveze. Tak je cesta přišla na jedno kafe. No, nevím, mě by se asi tento způsob shánění dopravy příčil. Už prý byli v muzeu a moc se jim tam líbilo, nakonec tam byli i Zuzu a Frso. Viděli v něm mimo jiné laponskou chýši, která vypadala velice podobně té, jíž jsme viděli ve Svartisenu. Krom toho tam Katka s Peťom i David s Mirkou viděli tradiční jídelníček obyčejného Nora. Den začínal snídaní tvořenou ovesnou nebo podobnou obilnou kaší, stejně byl den i uzavírán večeří stejného typu. Mezitím jedli Norové chleba. Zdá se tedy, že se tu při naší spotřebě vloček stravujeme velice norsky. David s Mirou jdou ještě nakupovat, potom vaří ¿Neurčitá? Kulička s Davidem čaj. Katka někam zmizela. Jo, a tu zmrzlinu nakonec nikdo nechtěl, jen Frso, ¿Neurčitá? Kulička a já, a to bychom asi dva litry nesnědli, ostatním je zima.

Doteď občas pršelo, ale už se dělá docela hezky. ¿Neurčitá? Kulička se šel poflakovat po přístavu a asi před hodinou, teď je 18:10, sem přišlo několik černochů s dětmi, které se chovají poněkud hlučně. Bohužel jediný vlak, který není lokální, je ten náš, tak máme obavy, že tu budou až do jeho odjezdu. Naštěstí nastupují do dřívějšího lokálního vlaku. Ve tři čtvrtě na šest opět otevřeli lístkovou pokladnu a hned se u ní utvořila fronta, asi si jdou všichni koupit rezervaci na ten náš vlak. doufám, že se tam vejdeme i bez ní. Viděl jsem tu také další Čechy, slečna s batohem gemma alespoň nenechává pochyb. Je s ní ještě nějaký kluk, ale nemluvili jsme s nimi. Kdyby tu zrovna byla Mirka, určitě by se s nimi do řeči dala.
Už mě to psaní deníčku fakt nebaví!

Dohadujeme se tu mimo jiné i o tom, kam půjdeme u Trondheimu spát. ¿Neurčitá? Kulička má plánek Trondheimu, podle kterého jsou lesy i nedaleko centra, kdo však může tušit, jak to tam ve skutečnosti vypadá. Frso navrhuje využít ještě EuroDomina a někam odjet lokálkou, v úterý to pak zpět dojít v nejhorším pěšky, tato představa mě příliš nenadchla. No, uvidíme na místě.

¿Neurčitá? Kulička se také pokoušel v Bodø sehnat lžíci. Navštívil za tím účelem nějaký obchod, kde mu prodavač nabídne plastovou. Tu ¿Neurčitá? Kulička odmítl a dodal, že sehnat v Bodø v neděli nerezovou lžíci, je asi nemožné. Obchodník se prý naštval a zmizel vzadu, aby se mohl po chvíli vynořit s vlastní nerezovou lžící, kterou mu prodal. Od chvíle, kdy ji ¿Neurčitá? Kulička ve Svartisenu ztratil, měl od Peťa půjčenou lžičku, která byla ještě mnohem menší než běžná čajová lžička.

Záchody tu mají sice formálně za jednu korunu, ale ve skutečnosti jdou otevřít i bez ní. Chci si v nich už vyčistit zuby, ale náhle nemohu najít kartáček na zuby, nezbývá mi tedy, než si běžet do jokeru jeden koupit, ten nejlevnější stojí 18,90. Také jsme si tu s ¿Neurčitým? Kuličkou dobíjeli telefony, měli tu totiž na nádraží jen tak volně přístupné zásuvky. Takové jsme už viděli i v Ottě, a tak je to tu asi dosti obvyklé. Před půl devátou je už Zuzu nervózní a nejraději by už byla ve vlaku. Projevuje se tak u ní fobie, kterou získala v citlivém věku šestnácti let, kdy jí málem ujel vlak. Je to také jeden z důvodů, proč moc vlakem nejezdí. Chvíli po půl deváté tedy nastupujeme.

Vozy k sezení jsou dva, hned za lokomotivou. Vlézáme do druhého, míněno druhého za lokomotivou, tedy prvního ve směru od nádražní budovy. Vagón je zatím celkem volný, shazujeme tedy batohy a sedáme si. Rychle se však místa kolem nás plní a řada z cestujících má místenky. Katka se jde tedy podívat do prvního vagónu, kde jsou prý zatím jen dva lidé. Bereme si tedy batohy a jdeme tam. ¿Neurčitá? Kulička totiž soudí, že místa na místenky se přidělují sekvenčně, a tak když je hned vedle někdo s místenkou, asi je jich poblíž víc. Sedáme si, ale brzy se objevují místenky i tady. I nás vyhazují a my jdeme na jiné místo, na čtyřsedačku vepředu. Zuzu a Frso si také musí přesednout. Nejprve stojí na místě, než se usadí většina místenek, potom si sedají. Říkáme jim s ¿Neurčitým? Kuličkou, ať si sednou s námi na tu čtyřsedačku, ale to se jim nechce, protože se tam špatně sedí, my bychom zase raději měli naproti sobě je, než nějaké dva Nory. Ještě i potom se musí Zuzu s Frsem přesunout, ale ne k nám.

Vlak se rozjíždí a prochází průvodčí. Kdo nemá místenku, a nejde zdaleka jen o nás, musí si ji za 50Kr dokoupit a nechat si od průvodčího přidělit místo. Jenže průvodčí nekontroloval místenky od začátku a teď v tom má trochu nepořádek, soudě podle toho, že přiděluje místa, na nichž už někdo sedí. Na naše místa přidělí nějaké Italky, ale ony chtějí raději do druhého vagónu, kam posílá průvodčí nás, když k nám potom dojde, a tak zůstáváme nakonec na našich místech. Jen si přesedneme tak, že jsme zády ke směru jízdy. 50Kr za místenku je už docela rána do mého k závěru napjatého rozpočtu. ¿Neurčitá? Kulička je ani nemá, a tak mu je ještě půjčuji, až mu vrátí Frso 25Kr, může mi ¿Neurčitá? Kulička vrátit těch padesát. No, snad někde půjde platit kartou, protože výběr z bankomatu by mě přišel docela draho. Mirka s Davidem se pokouší dohodnout s průvodčím, že oni místenky nechtějí, ten jim však pouze odpovídá, že *train is full* a i Mirka s Davidem musí nakonec zaplatit. ¿Neurčitá? Kulička usoudil, že situace je způsobená tím, že jde o noční vlak, kde jsou asi místenky povinné, ale to je nesmysl, protože z Otty jsme také jeli nočním vlakem a bez místenek. Tak to spíš záleží na náladě průvodčího.

¿Neurčitá? Kulička dojídá marcipán, který načal ve vlaku za polární kruh. Překračujeme tedy polární kruh na jih a v Mo i Raně vystupuje dost lidí a *train* už zdaleka není *full*. Máme v té čtyřsedačce proti sobě s ¿Neurčitým? Kuličkou skoro stále volná místa, což je na spaní jistě lepší. Měla proti nám sedět nějaká paní, ale ta si raději přesedla na volná místa jinam.

Pondělí 16. srpna

Ráno před příjezdem do Trondheimu koukáme s Frsem z vlaku, jestli by nebylo v dojezdu místo na spaní, ale jediná nadějná místa jsou dost daleko od Trondheimu. Naštěstí to však přímo od trondheimského nádraží vypadá docela nadějně, protože již zmíněná zelená plocha nedaleko centra, kterou jsme viděli na plánku, se ukázala být zalesněným kopcem, který opravdu není moc daleko. Jdeme nejprve do nádražní haly do informací. Tam si ¿Neurčitá? Kulička hledá spojení, protože pojede z Osla rovnou do Trelleborgu, odkud chce stopovat do Čech. Dohadujeme se také, zůstaneme-li v Trondheimu. Katka by totiž chtěla ještě vyběhnout na nějaký kopec, a tak by ráda odjela navečer ještě kus dál, ale je s tímto záměrem osamocena, protože většině se už moc na žádný kopec lézt nechce. Peťo má navíc něco s kolenem. V informacích získáváme brožurku o Trondheimu a mapu, podle všeho v Trondheimu bude co ke koukání i dva dny, které tu nakonec strávíme. Je tu též vyvěšená mapa okolí, podle ní je ten zalesněný kopec opravdu nadějný.

Snídáme ze zásob, mám jen suchý chleba, protože na něj mám jen marmeládu a nechce se mi s ní vytahovat, salám si šetřím. Frso se Zuzu se rozhodli koupit si na vlak do Osla místenky v obavě, že bude plný. Trochu o tom uvažuji a ptám se jich, nechtějí-li s tím počkat, že by ti, kdo si koupí místenky, mohli být pohromadě. V předešlém vlaku nás totiž nakonec průvodčí rozprskl po obou vagónech. Oni by možná počkali, ale nikdo jiný o tom neuvažuje, tak se rozhoduji a jdu si s nimi koupit místenku. Berou mi tu naštěstí kartu, alespoň někde s ní tedy platit půjde. Místa i tak nemáme u sebe, ale jen poblíž, Zuzu s Frsem mají místa 55, 56 úplně vzadu, já číslo 42.

Potom už vyrážíme ulicí přímo ke kopci, chceme si tam najít místo pro stany a po jejich postavení teprve vyrazit nalehko do města. Procházíme kolem obchodu norského turistického klubu, David s Mirkou jakoby zapomněli, jaké máme úmysly, a hned do něj zalezli. Musíme je tedy upozornit, že by se tu mohli stavit později, budou-li po tom ještě toužit. David si naplánuje silnici, která vede nahoru serpentýnami, jenže to trochu netrefí a dovede nás na silnici vedoucí při pobřeží. Po mém upozornění sice stále tvrdí, že to není pravda, protože tahle silnice přece stoupá a nad námi přece jede v serpentýně autobus. Což je ale dost podivné, protože žádný autobus kolem nás neprojel. Nezbyde nám tedy než popravit trasu, Mirka s Davidem nás nasměrují nahoru po cestičce, která sice na první pohled vypadá, jakoby vedla někomu na zahradu, ale je tu i pěšina k té správné silnici. V první serpentýně David zahne po pěšině doleva do nejprudšího kopce. Mě se to moc nezdá, protože si nemyslím, že by nás ta pěšina někam rozumně dovedla. Na chvíli si sedám i na silnici a vůbec se mi tam nechce, ale nakonec se zvednu a ukáže se, že šlo jen o zkratku serpentýny vedoucí opět na tutéž silnici o kousek výš. Jak se Jen jsme tak minuli pravda odbočku doprava, po které se dalo jít celkem pohodlně. Takhle pokračujeme za silnicí po další pěšině do kopce. Tam se mi tedy taky nechce, prohlásím, že půjdu raději po silnici, ale ukáže se, že ta vede zpátky do města, tak mi nezbývá než uznat, že volba této pěšiny byla v této chvíli nejlepší a jít pokorně za ostatními.

Pěšina se nakonec po chvíli vyrovnává, procházíme kolem ohniště, David už by tu zůstal, ale nám se to moc nezdá, protože tu hrozí příliš velká koncentrace pejskařů a těch, co se jdou proběhnout. David s Mirkou na to sice říkají, že ti budou všude, ale podle mne čím blíž městu, tím víc jich bude. Nakonec jdeme dál, po chvíli se připojujeme na tu velkou cestu, kterou jsme prve minuli, vlevo v kopci vidíme dům. Kus dál skládáme u borovice batohy s tím, že půjdeme hledat kolem. Jdu vlevo do kopce, ale není to tam nijak příhodné, Mirka běží ještě dál, zatímco se vracím zpět. ¿Neurčitá? Kulička říká, že vpravo dole něco našel. Jsou tam prý rovinky, které jsou však všechny pokryté vysokým borůvčím. Ty jsou tu totiž všude, stejně jako brusinky a maliny. Mirka nahoře nic nenašla, a tak jdeme všichni za ¿Neurčitým? Kuličkou.

Chvilku nám trvá, než si usádlíme stany, poněvadž plošinek není mnoho a nejsou moc velké. David má navíc obavu o podlážku, aby ji snad borůvčí neprotrhlo. Peťo si zase myslí, že se na něm bude špatně spát, přitom to bude takové měkké. Je zataženo a dokonce, když postavíme stany, padne i pár kapek. Ještě než se rozejdeme do města, dohadujeme se, kdy bude večeře. David navrhuje začít vařit v půl sedmé. My s Frsem navrhujeme půl deváté, protože půl sedmé nám přijde moc brzy. Nakonec tedy zůstává při kompromisní půl osmé. David s Mirkou budou vařit hrachový prívarok (což je prostě hrachová kaše). Já bych měl ještě jednou vařit s ¿Neurčitým? Kuličkou, i když ten se na to netváří příliš souhlasně, protože už má podle svých slov jídlo spočítané a rozvržené. Ale když jsou všichni pro, tak on taky. Přitom se o tom mluvilo už delší dobu, že u Trondheimu bude ještě jedno společné jídlo, aby se vyrovnaly počty. Nakonec se dohadujeme kompromisně na tom, že uvaříme bramborovou kaši, tu už ¿Neurčitá? Kulička jednu má. Ještě do ní koupím zeleninu, mrkev a sterilovaný hrášek. Frso, Zuzu, David a Mirka budou zítra dělat k snídani ovesnou kaši, když je kolem nás tolik ovoce, byla by škoda je nevyužít. Tím se srovná i parita snídaní. Nejprve se zdá, že by s námi večer měli jíst Frso a Peťo, ale během dne se to nějak přehodnotí a s námi jí nakonec Katka s Peťom. Peťo totiž nejí hrášek ani slaninu, z čehož obojí David s Mirkou použijí.

Potom už můžeme vyrazit do města. Rozdělujeme se proto na atomy, já jdu sám, cestou si nasbírám plecháček malin a hned si je dám s cukrem, je to fakt dobrota. To už jsem na silnici dolů, sejdu po ní do Trondheimu. Je tu hřiště, pískoviště, lanovka a taky záchodky. Jde o plechovou budku, pro pány i zvlášť na čůrání. Uvnitř se skrývá velmi malá místnost se dvěma tlačítky, jedno na mytí rukou, pouští se jím zleva proud teplé vody, což je výhodné na nabírání vody. Toto však zjistím až cestou zpět.

První atrakce, kterou jsem si naplánoval, je městská zeď, která má být poblíž železniční zastávky Skansen. Procházím uličky poblíž místa vyznačeného na mapě číslem 15, ale nemohu nikde najít nic i jen vzdáleně podobného městské hradbě. Alespoň díky tomu nahlédnu i do Hospitalsløkkanu, což je velice malebná čtvrť s úzkými uličkami a dřevěnými baráčky. Jak je obvyklé, jsou domy obloženy svislými latěmi. Potom mířím po hlavní ulici, po které jezdí tramvaje, směrem ke katedrále. Trondheim se mi docela zalíbil. U hodně semaforů jsou tlačítka pro chodce. V Bodø hned, jak člověk tlačítko zmáčkl, dostal zelenou a mohl přecházet, tady to mají místy nastaveno trochu hůř, protože někdy jsem musel čekat snad i pět minut. Počasí je stále oblačné.

Katedrála Nidaros je opravdu krásná. Neváhám příliš a jdu si koupit lístek, naštěstí mi vzali kartu, a i když mne jako studenta přišel lístek na 40Kr, stálo to podle mne za to. Dostanu takovou bleděmodrou samolepku, kterou si na upozornění u vchodu nalepím na bundu. Vnitřek katedrály se nedá moc popsat. Vládne tu příšeří, krásná barevná okna, hlavně to velké kulaté nad hlavním vchodem. Lampy jsou pověšené na černých provazech, a tak vzbuzují dojem, jako by visely ve vzduchu. Chvilku se procházím a na chvilku se i posadím. V jedné z bočních kaplí rozdávají takové papírky, s nimiž tu pak lidé sedí a čtou si je. Krom toho tu stojí stolek, jehož funkce si všimnu až zítra, mají na něm papírky s upozorněním, že na něj můžete napsat svou modlitbu a oni ji pak v určenou dobu, a to vždy v pondělí a ve čtvrtek předají Bohu. Je tu několik výprav s průvodci, což je však spíš otravné, protože hlas průvodce se samozřejmě rozléhá po celé hlavní lodi.

Venku mezitím sprchlo, ale teď po dešti už zbyly jen mokré chodníky. Pokusím se ještě vyfotit si katedrálu zvenku, což jde dost těžko, protože je velká a odejít dál od ní se moc pro domy a stromy okolo nedá. Projdu se ještě po nádvoří arcibiskupství, teprve večer se dozvím, že lístek mi platil i do muzea, které v arcibiskupství je. Potom mířím pomalu ke starému městskému mostu. Ten není moc zajímavý, je dřevěný, ale je z něj velice pěkný pohled na na řeku Nidelva, která se tu vlévá do moře. Nad ní stojí domy, některé na kůlech přesahují nad vodu, u nich se kolébají loďky. Odtud jdu pěknými uličkami nahoru k pevnosti Kristiansten. Cestou obdivuji vlek na kola, který je tahá do kopce. Moc z toho nepochopím, jak to funguje. Podle ¿Neurčitého? Kuličky, který jej viděl také, si do něj člověk umístí kolo a vlek jej pak vytlačí nahoru. Musí se na to použít karta, kterou si člověk může v informacích půjčit proti stokorunové záloze, nebo si ji může koupit, také asi za 100Kr, ale nevím, na jak dlouho potom platí. Zdá se, že cenu radní neodhadli docela správně, protože já i ¿Neurčitá? Kulička jsme viděli vedle vleku tlačit nějaké lidi kola do kopce.

U pevnosti, která vypadá jako bílá krabice obehnaná hradbami, jsem kolem poledne. Je odtud krásný rozhled na město. Na hradbách jsou pak vystavené kanóny všech dob. Zdá se, že je to oblíbené výletní a piknikové místo, protože pár lidí tu je, přestože je pondělí a ještě ne tak pozdě. I mě sluníčko, které sem pěkně zasvítilo, zlákalo k tomu, abych se na trávě chvíli válel. Pod hradbami se skrývají kasematy, do nichž se vejít nedá, ale dá se vejít dovnitř do té bílé krabice. Uvnitř je výstava tematických obrázků k tomu, jak se Švédové pokoušeli dobýt Trondheim a jedině díky hrdinným obráncům této pevnosti se tomu podařilo zabránit. K tomu zde pouštějí i video s filmem na totéž téma, vstup je volný. Shora je opět ze střílen pěkný výhled. Druhé patro je pod střechou a jsou zde dosti nízké stropy, stejně nízké jako já. Za pevností je park a vůbec je to tu pěkné.

Asi v jednu jdu opět dolů na velké kulaté náměstí, cestou si ještě za 14Kr kupuji nanuk, protože počasí se na místní počasí velmi oteplilo. Vidím také několik stojanů na městská kola, která jsou bohužel zrovna rozpůjčovaná. Stojany jsou rozmístěné po celém městě, člověk si může kolo kdekoli půjčit za dvacetikorunovou minci jako zálohu. Vrátit je může opět u libovolného stojanu a dvacet korun dostane zpět stejně jako u nákupního vozíku. Stojanů jsme dnes viděli všichni dost, ale kola jen v pohybu. Na kulatém námšstí je obchoďák a pod ním rema, kupuji si v ní chleba a rybičky na oběd. Ještě bramborovou kaši za 7Kr, mrkev za 5Kr za kilo a sterilovaný hrášek za 6Kr k večeři. Také tu vracím jednu nalezenou láhev, v níž jsem měl olej a ještě dvě další láhve, které jsem našel cestou, každou za 1Kr, i když ¿Neurčitá? Kulička už vracel některé láhve i po 2,50Kr. Potom jdu na nádraží, venku je chladno a opět to vypadá na déšť, a tak se chci najíst pod střechou.

Jak potom sedím asi od dvou v nádražní hale, koukám na dveře od záchodu. Ten je opět za 5Kr, které má člověk hodit do otvoru ve dveřích, aby jej tyto pustily dovnitř. Pochopitelně pokud někdo vcházel do dveří ve chvíli, kdy jiný vycházel, nebylo to potřeba. Toho samozřejmě využívám, protože i kdybych měl těch 5Kr nazbyt, teď je ani v jedné minci nemám. Vycházeje po třetí hodině ven, potkám Zuzu a Frsa, kteří prý obědvali venku a viděli mne přes sklo, nechtělo se jim však křičet. Zuzu se teď jde dovnitř ohřát. Potkali Katku s Peťom, ten měl prý jisté potíže s výměnou peněz, na poštu nechtěl kvůli vydřidušskému poplatku 75Kr a banky mají od tří zavřeno.

Teď už se jdu jen tak projít, nejprve mířím k „rybímu trhu“ a obchodu Ravnkloa, z něhož byli Zuzu s Frsem nadšeni a chystají se tam zítra najíst. Chvíli to hledám, protože je to trochu zastrčené, a hlavně to ani trochu nepřipomíná trh, jde o normální krám, kde mají spoustu ryb, což mě tedy zase tak moc nenadchlo. Procházím se potom obchoďákem na tom velkém náměstí, mají tu docela levné plynové bomby, velkou za 75Kr, což už u nás v přepočtu stojí přibližně stejně. Ani vařiče a pohorky tu nestojí moc. Dole stojí počítač s infostránkami, které mimo jiné tvrdí, že dnes je 14°C, polozataženo s přeháňkami. Zítra však má být krásných 17°C a slunečno, už se těším. Ještě na třetím, tedy nejvyšším, podlaží najdu záchod, který je zadarmo, a potom jdu ven a naproti do informací. V nich koukám na soba za 45Kr, kterého bych chtěl koupit pro Kulíška, což je současný krycí název pro mého budoucího synovce, a také na magnetku na ledničku se značkou *pozor sobi*. Ptám se, jestli by mi nevzali kartu, ale kluk v informacích neví, i když maestro zrovna prý asi neberou, lépe to bude vědět prodavačka z obchodu, která tu však zrovna není. Čekám tu, než přijde, tedy asi pět minut.

Mezitím přichází ¿Neurčitá? Kulička, který chce něco odfaxovat. Prý strávil velkou část dne v knihovně koukáním do knížek a map, také pochopitelně na internetu, k němuž je tam přístup volný, i když limitovaný půl hodinou na osobu. Jsou prý v ní také vykopávky kostela. Potom se procházel uličkami za historickým mostem, které se mu líbily, procházel jsem tudy k pevnosti a líbilo se mi tam také. Když přichází prodavačka, zjišťuji bohužel, že maestro jsou jediné karty, které tu neberou. Naštěstí to za mě zaplatí ¿Neurčitá? Kulička s tím, že mu to pak vrátím v Čechách v českých korunách. Mihnou se tu i David s Mirkou, ale s nimi se sotva pozdravíme.

Se sobem a magnetkou jdu tedy zase pryč. Ještě se kouknu na dřevěný královský palác, zvenku nic moc, uvnitř jsem nebyl. Pomalu už mířím zpátky, povětšinou bočními uličkami, které jsou klidné a opravdu fotogenické. Ještě se cestou stavím v bunnprisu, kde mají brusinkový džem za 17,90Kr, což je jistota, kdybych ho jinde nesehnal. Kartu by mi nevzali ani tady, v potravinách tu totiž neberou skoro nikde karty, které nevydaly norské banky. V Oslu narazí i Zuzu, která má přitom embosovaný MasterCard, to už fakt nevím, co ti obchodníci chtějí.

Uličkami kolem Hospitalkirkenu jdu pomalu zpět, je to tu fakt pěkné. Ještě zkouším hledat tu zeď, v průvodci jsem se dočetl, že nyní je odtud krásná vyhlídka na fjord a Munkholmen, což je ostrov s opevněným klášterem nedaleko na moři. Jdu tedy teď víc po pobřeží, jako první vyhlídku vidím betonovou stavbičku, tak dva nebo tři metry vysokou, na ni vedou schůdky a nahoře je lavička. Výhled je odtud však pouze na železnou konstrukci zvedacího železničního mostu, klene se přes ústí řeky, nebo zátoky. Zvedací je samozřejmě proto, aby tudy mohly projet jachty z přístavu opodál. Není to tedy nic moc. Otázkou jen zůstává, co tu bylo dřív, betonová vyhlídka, nebo železniční most? Třeba trondheimští považují právě tento most za něco tak úžasného, že se na něj chodí po večerech koukat.

Kousek dál vidím kopeček porostlý travou a na něm opět lavičky, odtud je opravdu krásný rozhled na fjord i ostrov s klášterem. Podle toho, že kopeček je z jedné strany podezděn, nemůže být pochyb. Určitě jde o městskou zeď, hradbou bych to snad ani nenazval. Tohle je také jediné místo, kudy je do starého Trondheimu přístup po souši, protože zbytek je obkroužen řekou Nidelva nebo mořem. No tak to jsem opravdu nečekal, navíc oproti kolečku na mapě je to trochu jinde. Na zmíněném již záchodku u dětského hřiště si ještě nabírám dva litry vody a potom jdu pomalu nahoru. Ještě si cestou sbírám maliny, při tom mne předejdou Zuzu s Frsem. Sotva dosbírám plecháček, vidím Frsa, jak míří opět do města. Zapomněli si totiž kdesi ve městě plecháček.

V táboře je zatím jen Zuzu, kde jinde než ve stanu. Po malinách s cukrem si ještě za tímtéž účelem sbírám borůvky, k nimž si dávám jesenku a to se opravdu vydařilo. Zuzu a Frso prý viděli několik galerií, všechny zvenku. Vevnitř nikde nebyli, nepočítáme-li rybí obchod. Procházeli se však po jakémsi záhadném „starém přístavu“. Ani já, ani ¿Neurčitá? Kulička nemáme potom nejmenší tušení, kde by toto místo mohlo být. Ani po několika dotazech na umístění a zítřejším hledání nemám dodnes ani jen matnou představu, co Zuzu s Frsem pojmem „starý přístav“ mysleli, a to si myslím, že jsem prošel Trondheim skoro celý, což při jeho malé velikosti není problém. Krom toho koukali na bazén s úžasnými tobogany, za den se tam platí 90Kr, což se jim zdálo trochu moc.

Mezitím doráží David s Mirkou, prý navštívili místní vlastivědné muzeum, vstupné je přišlo na 15Kr a prý je hrozně veliké. Skoro by se mohlo zdát, že poměr velikosti k ceně se zdá pro Mirku rozhodujícím, protože to je vlastně jediná věc, kterou u tohoto muzea vyzdvihli. Přichází i ¿Neurčitá? Kulička, Katka a Peťo. Nikdo krom mne nakonec nebyl uvnitř katedrály, protože se jim to zdálo drahé. Katka s Peťom byli také chvíli v knihovně. Mirka se kdesi na internetu dozvěděla, že nedostala kolej, díky vlastní administrativní vině. Pomalu chystáme jídlo. Frso a Zuzu nakonec jí s Davidem a Mirkou hrachovou kaši s volským okem. My ostatní máme k jídlu bramborovou kaši s mrkví, hrachem a trochou cibulky na másle. Je to docela dobré a díky mrkvi toho ani není nijak málo, i když kaše máme jen litr.

Po jídle David uvařil čaj, ale když jsem se zeptal, mohu-li si nalít, zatvářil se trochu kysele s tím, že nemá moc vody, a tak by nějakou ráno chtěl. To mě trochu vytočilo, ne tím, že by ráno mohl chtít vodu, ale tím, že to nepovažoval za samozřejmost a měl potřebu na to upozorňovat, tak si jdu radši uvařit vlastní. Zdá se mi dnes vůbec, že se prohlubují jisté ponorkové nálady, na jejichž vrub je třeba některé naše reakce přičíst. Dochází mi bomba, ale ¿Neurčitá? Kulička má jednu navíc, kterou mi zítra půjčí. Jdu potom do stanu psát ještě chvilku deníček. Padl na mě dneska trochu smutek a docela už se těším domů.

Úterý 17. srpna

K snídani je ovesná kaše, jen ¿Neurčitá? Kulička si před tím udělal vlastní zvlášť, protože prý nevěděl, že bude hromadná snídaně. Od nás jen ochutná. Frso za mnou ráno přijde a chce do kaše hroznový cukr, ale nemohu jej v tom nepořádku najít. Po chvíli mě napadne nabídnout mu místo toho jesenku, ta je sladká dost, kondenzované mléko se s tím sušeným nepopere a já ji už nebudu potřebovat. Jedna dávka kaše je malinoborůvková, v druhé dávce je sjokáda a hrozinky. Po snídani si ještě dělám čaj. ¿Neurčitá? Kulička odchází, kam jinam než, do knihovny. Před tím se snažíme dohodnout hromadnou zmrzlinu, ale dali bychom si ji opět jen já, ¿Neurčitá? Kulička a Frso, a to by nás bylo i na dva litry málo. Katce a Peťovi je prý zima, Zuzu zmrzlinu moc nemusí, David má něco na mandlích a Mirka také nechce. Vypadá to tedy dost beznadějně.

Mé první kroky míří ke katedrále. Včera se mě totiž ostatní ptali, jestli jsem byl v arcibiskupském paláci, protože tam prý ten lístek platí taky. Chci tedy zkusit, jestli by mě tam nepustili i na ten včerejší. U katedrály jsem asi v deset, v arcibiskupství je otevřeno od jedenácti. Abych se sem kdyžtak nevracel zbytečně, ptám se nejprve v informacích, jestli bych se tam nemohl dostat na včerejší lístek, ten dnešní má totiž jinou barvu. Vysvětluji jim přitom, že jsem včera nevěděl že mohu i tam. Na včerejší lístek tam prý nemohu, ale vyměnili mi jej za dnešní.

Mám ještě docela dost času, a tak se jdu projít ke knihovně, vedle ní je banka, kde mají být dole vykopávky starého kostela. Skutečně v podzemí něco je, ale není to nic extra. Dnes jsem si vzal kraťasy, krásně svítí sluníčko, ale hic stále není. Jdu potom vedle do knihovny, kde jsou také vykopávky, krom toho zkouším internet, ale bohužel se mi nedaří přepnout na počítači, u nějž sedím, anglickou klávesnici a bez ní nejsem schopen napsat svoje artaxové heslo, a tak se musím spokojit s T-Mobilovým e-mailem, kam mi bohužel nedochází všechno.

Následuje návštěva arcibiskupství, ta je docela zajímavá. Uvnitř je expozice věnovaná katedrále a vykopávky. Nejvíc mne zaujaly modely katedrály a arcibiskupství v průběhu věků. Je zajímavé, že krom růstu velikosti a vznosnosti obého, tu byla i léta úpadku, kdy se katedrála zmenšovala. Na každý pád stojí za to vidět, jak se z takové malé budky může vyvinout tak krásná stavba. Část expozice je věnovaná i arcibiskupství a třeba tomu, jak stavěli jednotlivé stěny přes sebe, když měnili tvar nebo velikost budov. Je tu i dílna na ražení mincí, model i vykopávky. Nezbytností jsou různé předměty vykopané při výzkumech arcibiskupství nebo katedrály.

U jednoho předmětu byla zajímavá informace říkající, že jde o předmět neznámého účelu. Také jsem se podíval na videoprojekci *To the Glory of God* o stavbě a vývoji katedrály. Promítají ji periodicky norsky a anglicky, samozřejmě jsem se díval na druhou z těchto jazykových verzí.

Vedle v paláci je ještě vojenské muzeum, kam je vstup volný. Tato expozice je tematicky zaměřena na obranu Norska v obou světových válkách. Něco málo se vztahuje i ke vzdálenější historii. Už v předminulém století tu měli například běžně ve výzbroji lyže. Zajímavý mi přišel přenosný benzínový vařič, který se vešel i s plotýnkou a nádrží do malého kufříčku, velkého asi jako papír A4.

Venku na sluníčku potom obědvám chleba se zbytkem salámu a chvilku se ještě povaluji na lavičce. Ještě jednou jsem se podíval do katedrály, protože ta se mi fakt líbila z celého Trondheimu asi nejvíc. Potom pomalu mířím do míst, kde by snad mohlo být to, co Zuzu nazývala „starým přístavem". Cestou se ještě v jednom knihkupectví dívám na mapy, celé Norsko je pokryté základními padesátkami, na kterých však samozřejmě chybí turistické značky. Cestou dostávám od ¿Neurčitého? Kuličky SMSku, v níž navrhnul zmrzlinový sraz v půl třetí u informačního centra. Odpověděl jsem mu, že tam budu a jdu pomalu zpět. V bunnprisu jsem ještě cestou koupil domů po 17,90 dvě brusinkové marmelády. Zatím jsem tu nikde neviděl levnější.

Po mě přichází k informacím jen ¿Neurčitá? Kulička, Zuzu a Frso se prý moc najedli, ostatním ani nepsal. Stejně se jdeme podívat do remy, jestli by nešlo přece jen něco vybrat. ¿Neurčitá? Kulička chodí stále v pohorkách, ještě než jsme se ve Svartisenu rozešli, vypral si pečlivě prestige s tím, že civilizace se blíží, jenže má stále špinavé nohy a na špinavé nohy si přece nebude brát čisté ponožky. A je jen pochopitelné, že na špinavé ponožky si nebude brát čisté boty. Nemá to tedy lehké. Ptal se tu i v informacích na sprchu, ale navrhli mu jen bazén, kam je vstup za 90Kr, ¿Neurčitá? Kulička už o tom začal přemýšlet, ale nakonec tam nešel. Dnes byl většinu dne v knihovně a četl si jakousi knížku o Norech. Krom toho, že Norové jedí ráno i večer ovesnou kaši, dozvěděl se ještě, že jsou doslova posedlí chlebem. Pečou si rádi své chleby doma, a to nepočítaně druhů. Potom jej jedí jen tak s máslem. No, podle chlebů, které jsem tu ochutnal, soudím, že ten český je mnohem lepší. Soudí tak i ¿Neurčitá? Kulička, který ochutnal chlebů víc. Ale to bude asi tím, že ty dobré chleby si Norové pečou doma. Kniha prý pocházela ze sedmdesátých let. Autor si například stěžoval, že sem pronikají americké vlivy, jako je kečup. Nedávno se jej v obchodu jiná zákaznice při pohledu na olivy ptala, co jsou zač ty zelené, jedovatě vyhlížející bobule. Autor se asi dnes musí dosti divit. Norové jsou podle téže knížky posedlí bramborami, potom není divu, že tu mají tak dobré placky. V této knížce se také ¿Neurčitá? Kulička dočetl, že Norové mají jako národní alkohol pálenku z brambor, jejich slupek, nebo něčeho podobně odporného, o které však mnoho lidí ve světě neví, neboť jak známo, v Norsku má na prodej alkoholu monopol stát, tento je pak velmi drahý a hlavně je na něj zakázaná jakákoli reklama. To je vzato do takových důsledků, že norské firmy nesmí[4] na vlastní alkohol dělat reklamu ani mimo norské území, proto hrozí, že se o tom výborném moku svět nedozví. Autor však věří, že se to změní.

V remě kupuji rybičky, 170g tuňáka v oleji za 7Kr, s tím že si jej dám večer se špagetami a mrkví. ¿Neurčitá? Kulička hledá brusinkovou marmeládu, ale nemají ji tu, což ho zklamalo. Potom koukáme na zmrzliny. Mají tu levné zmrzliny od dvou litrů, potom dražší o objemu asi 0,9 až 1,2 litru. Zdá se také, že tu mají krabici se šesti kornouty za 11Kr, alespoň tak soudíme podle visačky na mrazícím boxu. Chvíli přemýšlíme, ale tři kornouty třeba každý zvládneme. Dohodneme se tedy, že to zaplatí ¿Neurčitá? Kulička, protože mi tak akorát dluží za včerejší mrkev a hrášek. Svoje rybičky si zaplatím. ¿Neurčitá? Kulička kupuje ještě chleba a je poněkud udiven, že platil 37Kr, když chleba byl za deset. V první chvíli se domnívá, že mu naúčtovali můj nákup, což však není pravda, stejně by to ani nevycházelo. Po konzultaci s pokladním zjišťujeme, že za zmrzlinu nechtěli jedenáct, ale dvacet sedm korun. Naštěstí ji ještě vezmou zpět. Ze zmrzliny tedy sešlo.

Míříme teď do přístavu. ¿Neurčitá? Kulička tam jde do jednoho obchodu, kde mají větší výběr marmelád. Také se tam kouknu a potom se projdu okolo. Mají tady skříňky na batohy, ale nemám 10Kr na zálohu. ¿Neurčitá? Kulička si jej poctivě odkládá. Kupuji tu ještě jednu trochu jinou marmeládu, která se chlubí tím, že obsahuje 45% hrozinek. Potom už jdu pryč a na ¿Neurčitého? Kuličku nečekám, i když mi pak říkal, že mne marně hledal, když našel vyhovující zmrzlinu. V tomhle obchodu jsem viděl vrchol pokladní automatizace. Pokladní vezme peníze a vloží do strojku, drobné nazpátek potom vypadnou automaticky z jiného otvoru u zákazníka, který si je odebere. Čtení čárovým kódem je samozřejmostí. Myslím, že to nebude dlouho trvat, než to tu dospěje ke zcela automatické samoobsluze. Pokladní už tu vůbec nebudou. Člověk jen vloží zboží na pás, to se automaticky oskenuje a zjistí se cena, zákazník pak vloží do strojku peníze a peníze nazpátek mu samy vypadnou. Kde jinde, než v zemi s tak vysokou vzájemnou důvěrou, by to mělo takhle skončit?

¿Neurčitá? Kuličkataké říkal, že tam viděl velmi nenorskou věc, kohosi s batohem odchytli strážci a chtěli jej prohledat, do čehož se mu nechtělo. ¿Neurčitá? Kulička jen neví, jestli toho člověka chytli jen tak, nebo proto, že měl batoh, anebo proto, že ho v kameře viděli něco krást. Snad to bylo tou kamerou. Jinde ve městě ¿Neurčitá? Kulička viděl značku s norskoanglickým nápisem říkajícím zhruba toto: „Vyprázdněte si auto dřív, než to udělají zloději." Norové přece jen asi nebudou ti, kdo tu kradou. ¿Neurčitá? Kulička si také všiml, že tu

[4]Přesněji, nesměly v sedmdesátých letech, jak je to dnes, nemám ponětí.

mají policejní muzeum, což jej v zemi s tak nízkou kriminalitou udivilo, třeba by se tam dozvěděl právě to, jak je možné, že tu tak nízká kriminalita je. Podle mě je to však snadné vysvětlit tím, že je tu tak drsné podnebí, že vyhodili-li někoho z obce za to, že kradl, byl to v podstatě rozsudek smrti.

Pomalu mířím zpět, „starý přístav“ jsem pochopitelně nelokalizoval a Zuzu mi snad odpustí, budu-li pochybovat o samotné jeho existenci. Procházím se ještě kolem přístaviště u nádraží a potom si ještě na městské zdi píšu deníček. Cestou na tábořiště, tedy asi v pět, potkám Katku s Peťom, kteří jdou opačným směrem, jdou jen na ten záchodek nabrat vodu. Prý nepřišli od tábora, ještě se chystají podívat se, jak vypadá zvenku folkemuseum, neboli skanzen, potom už půjdou vařit a balit. V táboře jsem první. Nasbírám si plecháček borůvek a pak si uvařím jídlo. Mezitím přichází ¿Neurčitá? Kulička a též se pouští do vaření. Zuzu a Frso přijdou zanedlouho a hned se pouští do balení. Ta večeře v ravnkloe, čili tom rybím obchodě, je přišla dohromady na 175Kr, byli po ní úplně přejedení a vůbec si ji moc pochvalovali. Prý zase nejsou tak chudí, aby si ji nemohli na závěr dopřát a považovali to za velice pěknou tečku za tímto naším pobytem.

Včera jsem se snažil najít někoho, s kým bych mohl vařit dohromady, ale bohužel se ukázalo, že už se nikdo v tomto směru družit nechce, vařit pro jednoho mi přitom připadá vždycky poněkud neefektivní. I proto, že toho vždy uvařím víc, než potřebuji, a potom se zbytečně přejím. I dnes jsem špatně odhadl potřebné množství špaget. ¿Neurčitá? Kulička přitáhl tašku banánů, opět z nějaké akce. Po jídle si dávám ještě zákusek v podobě borůvek s cukrem, teď už asi naposledy. A samozřejmě čaj.

Zuzu a Frso odcházejí na nádraží jako první. Nedlouho po nich jdu i já a ¿Neurčitá? Kulička. Mirka s Davidem sotva začali vařit. V družném hovoru nabereme s ¿Neurčitým? Kuličkou vodu a dojdeme na nádraží. Mimo jiné se bavíme o tom, jak staví ty domy, co mají zvenku svislé latě. Ve skanzenu v Oslu jsem pak viděl rozestavěný dům a viděl, že jde o normálně roubené domy, na které jsou latě dány jako obložení, mezi ním a hlavní stěnou je však izolační vzduchová vrstva. Na nádraží jsme asi v devět, už se začíná pomalu šeřit. Zuzu a Frso se usadili u modelové železnice, která však bohužel nejezdí. Frso jde hledat záchod, vrátí se po dlouhé době s tím, že obchodní centrum v přístavu je už zavřené, a tak skončil v nějaké restauraci. ¿Neurčitá? Kulička šel ještě někam utratit poslední peníze a potom mi nechal zbylých 4,50Kr, které mu ještě zbyly, prý za tu včerejší večeři. Mám tedy na hotovosti ještě asi 37Kr.

Katka přijíždí asi v deset na městském bicyklu. Je z něj naprosto nadšená, konečně tedy nějaký našli, Katka ještě jede Mirce pro batoh a pak si pořád jezdí dokola. ¿Neurčitá? Kulička se informativně ptá na místenky a dozvídá se, že vlak je zcela vyprodaný. Tak alespoň uvidíme, co se v Norsku děje, když nemáte místenku ani místo. Teď můžeme s Frsem a Zuzu pociťovat jisté uspokojení z toho, že jsme si ty místenky koupili a že budeme s jistotou sedět v klidu.

David s Mirkou si koupili *sursildy*, neboli sladkokyselé sledě, o kterých mluvila Mirka snad celou dobu a neustále prosazovala jejich koupi. V Oslu jsem měl potom potěšení je ochutnat a jsou přesně tak odporné, jak jsem si představoval. Předpona *sur-* totiž zřejmě neznamená kyselé, ale spíš sladkokyselé, jak jsme si ověřili už u zelí. U toho však ta sladkost nevadila, ale u těch sleďů mi přijde přemíra cukru opravdu nechutná. Kladu to mezi norskými jídly na ještě mnohem nižší příčku než fiskepudink, což už je co říct. Do vlaku nastupujeme hned, jak jej přistavili, tedy asi ve čtvrt na jedenáct. Procházíme nejprve velkou volnou plochou pro kola. Odložíme sem batohy, ale průvodčí nás upozornil, že se toto místo zamkne a odemkne až v Oslu. Sen o spaní na této ploše se tedy rozplynul.

Sedáme si na místa. Zuzu a Frso sedí na místech 55, 56 úplně vzadu, nejde na nich sklápět sedačky, což ale bude spíš chyba sedadel, než původní technologický záměr. Hned po usednutí začínají jíst. Ostatní až do odjezdu posedávají jako na trní, ale dopadne to nakonec, v mezích možností, dobře. Průvodčí jim potom vyhradí místo, které musí občas měnit, jak přistupují nebo vystupují cestující s místenkami. Mirka s Davidem nakonec leží vedle jakési podivné existence na zemi u košů.

Středa 18. srpna

V Osle se s námi ¿Neurčitá? Kulička hned loučí, neboť za dvacet minut pokračuje linxem do Trelleborgu, odkud chce před trajektem stopovat do Prahy. Ještě ve vlaku mě Frso upozornil, že projdu-li se vlakem, najdu určitě spoustu lahví. Taky že jo, projdu jen jeden a půl vagónu a najdu 14 lahví, některé ještě plné koly. Jednu si sebere i Peťo. Přecházíme do budovy na lavičky, kde se pustíme do snídaně, před tím ještě vyliju z některých lahví kolu do kanálu a všechny je vrátím, včetně té Peťovy. Zkouším vrátit i jednu půllitrovou z Čech, ale na to mi automat neskočí. Nakonec vyinkasuji 14,50Kr. Koupím si hned dva jogurty a chleba, ještě mi zbyde jedna koruna pro Peťa. David s Mirkou se s námi jen nasnídají a pak vyrážejí do města. Za čtyři hodiny jim jede vlak na jih Norska. Odtud chtějí stopovat do Osla tak, aby odtud odjeli až v pondělí.

Jdu se podívat do informací. Je tam docela fronta. Beru si průvodce a mapu Osla. Po chvíli sem přijdou i Peťo a Frso. Zjistil jsem z letáčku, že tu prodávají jakýsi Oslo pas za 195Kr, děti za 75Kr, který funguje na 24 hodin jako lístek na MHD i jako vstupenka do většiny muzeí a památek. Frso s Peťom mě tu nechají stát, Peťo mě jen požádá, abych mu zjistil, kde je tu knihovna. Jinak tu stojím frontu proto, abych se zeptal, jakou slevu pro studenty by na ten Oslo pas měli, stál by mě 156Kr. No, ještě si to rozmyslím. Knihovnu mi slečna zakroužkuje na mapě, která je o něco lepší než ta, co je k dispozici u železničních informací. Jdu zpět za ostatními. Po chvíli přemýšlení si ten Oslo pas koupím, jinak bych se asi nedostal do všech těch muzeí, která by mě zajímala. Ostatním to přijde moc drahé. Současně donesu Katce a Peťovi ještě jednu tu lepší mapu, o knihovnu se samozřejmě nezajímali z touhy po vědění, ale proto, že jim přišla jako nejlepší místo, kde by mohli složit batohy. Před odchodem se dohadujeme, že se tu sejdeme v sedm, abychom šli společně hledat místo k přespání a vařit. Počítáme, že si nejprve uvaříme nějakou polévku a potom těstoviny s červenou omáčkou, to všechno bude ze zbytků, jen těstoviny budu muset koupit.

Asi v devět stojím na zastávce tramvaje číslo 12. Počasí je zatím oblačné, ale během dne se vyjasňuje, až je obloha docela čistá a slunce pálí na místní poměry jako ďas. To vše navzdory předpovědi, kterou jsem si přečetl včera večer u terminálu na trondheimském nádraží. Podle ní mělo být oblačno, odpoledne a večer pak mírný déšť. V tramvaji si cvakám Oslo pas, aby bylo od kdy počítat těch dvacet čtyři hodin a jedu na stanici Akershus, poblíž ní je přístaviště lodí, které jezdí na Bygdøy, což je část Osla na druhém břehu fjordu, v níž jsou právě umístěna muzea jako loď Fram, Kon-Tiki či skanzen, kam se chci podívat. Jeden hodinový lístek na MHD mimochodem stojí 20Kr. Tuším, že Katka s Peťom jeli stopem s někým, kdo jim říkal, že jej vyjde levněji, když zaplatí mýtné za vjezd do města, v Trondheimu to činilo 15Kr, a pak jezdí autem. Loďka také stojí 20Kr, ale já už to mám v ceně.

Jedeme jen chvilku, než vystupoupím u Frammuseet, u nějž je venku vystavena polární loď Gjoa. Vstupné do muzea Framu by mě přišlo jako studenta na 25Kr. Batoh jsem uložil u vchodu, aby mě při prohlídce neotravoval. Budova je tvořna vlastně jen špičatou střechou a má tak trojúhelníkový průřez. Hlavní atrakcí je pochopitelně sama loď Fram, vystavená uvnitř, krom ní je tu spousta informací o polárních výpravách podniknutých nejen s touto lodí hlavně Nansenem a Amundsenem. Pochopitelně nemůže chybět zmínka o Franci Bêhounkovi současně se zmínkou o Nobileho vzduchoplavecké cestě na sever a související Amundsenově smrti. Cestou po muzeu slyším spoustu češtiny, přijelo sem asi hned několik zájezdů. To už si člověk připadá jako kousek od domova. Loď je opravdu pěkná a lze si ji prohlédnout i zevnitř. Překvapily mne velice úzké a krátké postele, dlouhé sotva více než 170cm. Byla-li posádka složena z chlapů jako hory, tak nevím, jak se v postelích mohli vyspat.

Hned vedle je muzeum Kon-Tiki. Cestou míjím český zájezdový autobus, už si říkám, že bych si mohl zkusit koupit české pivo, ale řidič zrovna u autobusu není, a tak z toho sejde. Vstup do tohoto muzea by mě přišel jako studenta na 15Kr. Je tu vystavena rákosová Ra II, Ra I se potopila. Samozřejmě nechybí Kon-Tiki, což je prozměnu balsový raft. Obojí zkouším nějakým způsobem fotit s expozičním časem asi půl vteřiny, nakonec to nevyšlo tak špatně. Krom toho, že tu pouštějí video s Thorem Heyerdalem a z jeho výprav, mají tu k dispozici i počítač s interaktivním CD o nich. Dole pod Kon-Tiki je to upravené tak, aby to vypadalo jako pod mořem. Jsou tu makety ryb a vše je pokryté atrapami řas.

Venku vidím zastávku a na ní zrovna zastavuje autobus s číslem 30, chvilku váhám, ale pak se ptám řidiče, jede-li i k vikingským lodím, v čemž mne kladně uspokojí. Nastupuji tedy, autobus sem jezdí jen občas, jde totiž jen o odbočku na jeho trase, navíc ve směru z města, proto teď jede delší dobu. Vikingské lodě jsou v bílém domě s půdorysem do kříže. Jdu rovnou ke vstupu, míjím automaticky pokladny a slože ke schodům batoh, mířím dovnitř. Strážce mne však zarazí a přinutí dojít si k pokladně pro lístek, za který však už samozřejmě nic neplatím. Potom mi strážce doporučí, abych si dal batoh za vstupní provaz. Vikingské lodě jsou tu tři a všechno jsou to zbytky vykopané z mohyl, kde byly pohřbeny i se svými majiteli. Z jedné tak třeba zbylo opravdu jen torzo a jen jedna má draky na přídi i zádi. Lodě jsou docela malé, nechápu, jak v nich mohlo cestovat až 32 veslařů. Podle popisků to vypadá, že Vikingové na lodi nebydleli, jen na volném moři, nebylo-li zbytí, jinak zastavovali na noc u břehu a spali venku. Vařili pak výhradně na břehu a nikdy na lodi. Bylo tu dost lidí a vůbec si nejsem jistý, jestli by mi nebýt toho Oslo pasu nebylo líto peněz zrovna za tohle, bylo to sice celkem zajímavé, ale zase ne tolik.

Dalším muzeem na trase je Folke museum, čili skanzen, a musím rovnou říci, že to byla velice dobrá volba. Bylo hned vedle a udělalo se opravdu krásně, tak akorát na procházku po skanzenu. Batoh si schovávám za pokladnou, při čemž jim málem v tom úzkém průchodu shodím skleničky. Zde dostávám i lístek s čárovým kódem do turniketu, u nich potom vidím nějaké turisty, kteří si s nimi zřejmě neví rady. Normálně stojí studenty lístek 30Kr. Ve skanzenu mířím nejprve doprava, kde je v jedné budově výstava věnovaná Laponcům. Podle toho, co napsal před několika desetiletími nějaký norský učitel, který se o Laponce zajímal, nechovali se k nim vždy Norové jako k sobě rovným. Potom, co si prohlédnu anglickou i francouzskou zahradu, mířím k dřevěnému kostelu. Ten je velmi pěkný, jen je u něj zrovna dosti velká výprava, a tak musím chvilku čekat, než si jej mohu vyfotit. V záběru mi pak zůstane jen domorodec tematicky oblečený jako kněz nebo kdosi s podobnou funkcí. Pohybuje se tu objektem a jeho hlavním úkolem je asi dotvářet atmosféru, zejména na fotkách. Ještě víckrát vidím v různých budovách podobné lidi, většinou ženy, které si hrají na původní obyvatele.

Hned vedle kostela je statkářský dům, po jeho prohlédnutí jdu dál, nejprve kolem vodní pily, která má velice sofistikovaný systém náhonu, je však v poněkud rozpadajícím se stavu. Mlýnská dolina v Rožnově pod Radhoštěm je neporovnatelně lepší. Nedaleko za pilou jsem zjistil, že jsem asi cestou vytrousil plán Osla i knížečku k Oslo pasu. Jdu ještě kolem dalších vesnických domů a hospodářských stavení všeho druhu, na jednom z nich je vidět, jak se staví ty domy s obložením ze svislých latí, což jsem již zmiňoval. Projdu tak pomalu až na festivalovou plochu uprostřed. Má tu být bufet, který je zavřený, ale alespoň jsou tu záchodky. Bufet je přitom umístěn v domě, u nějž je popisek, že jde o čekárnu na parník. Lehám si poblíž na lavičku, protože je krásně teplo, prostě je krásně.

Zanedlouho však přemohu lenost a zvedám se k další cestě. Ještě navštívím pár vesnických domků. V jednom z nich dělá selka placky, peče je na ohni na železném tálu, stejně, jako se mají dělat v naší rodině legendární nekysánky. Prodává je potom po dvaceti pěti korunách za kus, jsou alespoň docela velké. V jiném zase nabízí jiná selka kávu uvařenou na ohni. Uvnitř jsem zrovna současně s nějakou rodinou, a kávu, půl deci do papírového kalíšku, ochutnám. Ještě chvilku poslouchám, jak selka popisuje anglicky dům. V jiném domě opět odvíjela selka z vřetene vlákno, kolem byly hned tři stavy. Jeden dům měl pěkně vymalovaný interiér, třebaže byl ze dřeva.

Další na cestě potkávám laponskou chýši, která vypadá opravdu velmi podobně té, kterou jsme viděli ve Svartisenu u jezera. Podle štítku jde v tomto případě o zimní provedení, což se projevuje tím, že tato má vstupní tunel podobný jako u iglů a půdorys klíčové dírky. Uvnitř je jen ohniště a kotlík. Vedle stojí laponský stan, vyrobený však z vcelku novodobého plátna, ten vypadá trochu jako týpý. Líbila se mi jeho konstrukce, základem byly dva silné pruty ohnuté do oblouku, o ně byly opřené do špičky další pruty. Oblouky se nekřížily, naopak mezi vrcholy oblouků byla umístěna tyč na zavěšení kotlíku. Poblíž ještě stojí laponská sýpka, což je prostě dřevěná krabice, v obraně proti rosomákům umístěná na čtyřech vysokých kůlech.

Další zajímavou částí je staré město, které mi přijde asi nejzajímavější. Ty vesnické domky měly dost chudý interiér, zatímco tady se správci muzea vyřádili. Snažili se o to, aby domy uvnitř vypadaly tak, jako by v nich stále někdo žil. Hned na začátku je tu stará benzínka, naproti vinmonopolet, což je, jak název napovídá, monopolní státní obchod s alkoholem. V něm je popsaná i historie norského státního monopolu na alkohol, který tu vládne již od předminulého století. Na prodej alkoholu měli v takovémhle obchodě, který pochází z první poloviny století minulého, dosti komplikovaný systém a člověk musel absolvovat hned několik front, aby se dostal ke svému vytouženému moku. V patře je byt architekta z šedesátých let. Vedle je potom další byt. Ve vedlejším domě mě nadchne pákistánská domácnost z roku 2001, jde pochopitelně o domácnost Pákistánců, kteří se vysídlili do Norska. Fakt se mi líbí, že tu člověk může vidět i současnou domácnost. Je tu třeba počítač s otevřenou pákistánskou internetovou stránkou. V televizi běží video s pákistánským filmem. Jinak by pravda člověk asi nepoznal, že je u Pákistánců. Hned vedle je byteček z asi padesátých let, který je veliký asi jako polovina běžného obýváku. Byl určen pro svobodnou slečnu. Je velmi úsporně zařízen, postel je v patře, tak, aby se pod ní vešel stoleček, vedle je opravdu mikrokuchyňka.

V ulici je potom více zajímavých míst. Apatyka je bohužel zavřená, i když podle toho, co je vidět oknem, byla by jistě zajímavá. Vedle ní se člověk alespoň může projít bylinkovou zahrádkou, v níž je u každé bylinky cedulka s názvem. Opodál je však plně vybavený krám s jídlem, ve kterém opravdu prodávají cukrátka do kornoutku a pendrek. Krom toho tu mají krabice a konzervy od starších značek potravin. Vedle je dům obchodníka.

Jinde je zase hospoda s hostinskou místností. V ní je vytvořena opravdu dojemná scéna. Uprostřed je stůl, u nějž sedí dva opilci, kteří se zřejmě věnovali karbanu, soudě dle karet poházených po stole. Hlava jednoho ze zhýralců opírá se čelem o stůl a celé jeho vzezření naznačuje, že krom toho, že mnohem více než dovršil svou míru, nejspíš bude i tím, kdo ve hře ztratil velkou část obsahu svého váčku. Druhý opilec zřejmě rozhazuje rukama, z nichž jedna třímá sklenici s čímsi alkoholickým. Scéna je dotvořena v dojemnou vedle stojící holčičkou, jež vzlykajíc drží džbán a nejspíš je nucena obsluhovat. U kamen zatím sedí paní, též vzlykající do toho, co zrovna plete. Člověka hned přechází chuť na ten prokletý alkohol. U toho všeho je napsáno, že regulace alkoholu zde má již velmi dlouhou tradici. Už za dávných časů nařídila vrchnost, že každý půlden cesty od sebe, musí být hospoda, aby se cestující mohli občerstvit. V této hospodě však nesměli pít místní lidé. Ti si zde mohli alkohol koupit, ale vypít si jej museli jinde. Podle toho, co psali už ve vinmonopoletu, to vypadá, že Norové přes den a během práce i přes týden nic nepili, ani neměli normálně alkohol doma. Zato když už se rozhodli napít, pak se, volně přeloženo, sežrali jako prasata.

Postupně mířím ven, strávil jsem tu něco přes tři hodiny, ale myslím, že to stálo za to. Ještě se po vyzvednutí batohu porozhlédnu po suvenýrech. Mezi nimi tu mají i lžíci s rukojetí ze sobího parohu za pouhých 75Kr. Potom jdu na autobus, ještě na zastávce schroustám kus chleba a jedu zpět k Framu. Je tu ještě muzeum námořnictví a pobřeží, u nějž jsem něco před čtvrtou. Muzeum je rozděleno do dvou budov. V té hlavní je spousta modelů lodí a v patře pak jsou části jejich interiérů v životní velikosti. Zde zkouším u jednoho lůžka, že je sotva delší než já, což není mnoho. Mají tu i ukázku několika druhů kladkostrojů na lanoví. Člověk si pomocí nich může zkusit zvednout závaží a porovnat tak, jakou sílu k tomu potřebuje. U každého je i napsané, jakou má efektivitu. Naopak úplně dole je videosál, kde pouštějí stále dokola panoramatickou projekci norského pobřeží, při pohledu na tři plátna si člověk připadá, jako by se sám projížděl po fjordech, je to docela pěkné. V druhé budově, která stojí hned vedle muzea Framu a má i stejný tvar, je několik lodiček, s nimiž se jezdívá při pobřeží. Většina z nich slouží k rybářství, nahoře pak jsou umístěny dvě jachty, s nimiž vyhrávali Norové olympiády. Tohle muzeum jsem opravdu navštívil jen proto, že už jsem za ně nemusel nic navíc platit, jako studenta by mne to jinak stálo 25Kr, ale na závěr to bylo docela zajímavé. Dohromady se mi ten Oslo pas nakonec vyplatil, i když bez něj bych se asi nepodíval do všech muzeí, třeba muzeum vikingské lodi za ty peníze také podle mne úplně nestálo.

Asi v pět jsem venku a ještě si jdu sednout k moři, je tu krásný výlet na fjord, kam před chvílí vyjela řada jachtiček a jejich plachty se lesknou ve slunci. Navzdory předpovědím je totiž stále téměř jasno. U moře si skládám batoh poblíž pána, který si tu čte. Navazuje se mnou rozhovor slovy, že ten batoh je určitě těžký a že je tu hezké místo. Chvilku si jen tak namáčím nohy v moři, které je tu celkem teplé. Potom sedím a posvačím chleba se zbytkem brusinkové marmelády. V moři najdu zbytek kraba, kterého si zabalím do krabičky a celkem bez nehody ho odvezu až domů. Ještě než odejdu na loď do centra, ptá se mne ten člověk, kde jsem byl, když slyší, že v horách, naznačuje, že jsem měl zajisté jiné boty, než sandály, které mám na nohou nyní. Když slyší, že ve Svartisenu, ptá se, nevšiml-li jsem si, že jej ubývá, jak se říká. To nemohu dost dobře posoudit, protože jsem tam byl poprvé, ale je to bohužel dost pravděpodobné. Loučíme se a nabrav si na záchodě vodu, jedu v šest lodí do města.

V tomto směru mi cestou v tom zmatku ani nekontrolují lístek, což mě trochu urazilo. To bych byl býval ušetřil. Ve městě jdu k metru, vypadá trochu jinak než u nás. Jedu jím asi dvě stanice na nádraží, kde se ještě stavím v remě pro ty těstoviny, půl kila mě jich tu přijde na 8Kr. S nimi pak jdu k místu srazu, kde jsou už v půl sedmé Frso a Zuzu. Strávili prý přes čtyři hodiny v galerii, kde se jim velmi líbilo. Zuzu si pak v parku užívala sluníčka, zatímco Frso se šel ještě podívat do Vigelandova parku. Došel však jen na okraj. Zuzu si koupila 17,90Kr brusinkovou marmeládu, protože mi zbývá ještě 32Kr, jdu si také jednu koupit. Prý ji koupila v bunprisu v „téhle“ uličce, nějak mi však nedošlo, že uličkou míní tu uvnitř nádraží a vyrazím ven do ulic, kde samozřejmě nic nemohu najít. Zato vidím po pěší zóně proběhnout dva policisty a kousek za nimi projet dvě policistky v autě, zdá se, že někoho pronásledují. Na druhý pokus se už nechám od Zuzu nasměrovat správně, také díky tomu, že tentokrát jde Zuzu se mnou, protože mi slíbila za nošení stanu pivo, a tak je půjdeme teď koupit. Marmeládu mají. Co se týče piva, bohužel nemají carlsberg, který se na druhé straně láhve chlubilo tím, že je *probably the best beer in the world*, protože o nejlepším pivu na světě mám velice určité představy, docela rád bych ochutnal tohle. Nakonec jsem si tedy koupili jinou značku, jedna třetinka přišla Zuzu na 11Kr. Cestou do bunprisu jsme se ptali i vracející se Katky a Peťa, Peťo nakonec pivo nechtěl, i když v Trondheimu se ještě tvářil jinak. Zuzu původně chtěla to pivo ochutnat už v Trondheimu, ale nakonec ji chuť přešla.

Katka s Peťom složili v knihovně batohy a poté strávili dvě až tři hodinky v galerii. Nato zamířili pěšky do muzea Kon-Tiki, na víc neměli čas, zato se stihli vykoupat v moři. Cesta pěšky prý byla v pohodě, víceméně šli stále parky. Byli i ve Vigelandově, ale ne v jeho centru u soch. Pivo je docela dobré, samozřejmě na to, že není české. Pijeme ho hned, protože je vychlazené, i když Zuzu by si ho raději nechala až k večeři. S chladničkami je to v místních obchodech vůbec zajímavé, často je mají zařízené jako zvláštní místnost, která je chlazená celá a chodí se do ní zvláštními dveřmi. Jdu ještě vrátit láhve, do toho se Zuzu nechce, má totiž lichou obavu, že by jí peníze nedali, pokud by si nic nekoupila. Při vracení mě zdrží pán stojící u automatu s mohutnou taškou plnou lahví, které do něj postupně strká. Místo do bunprisu jdu tedy do remy. Dvě koruny nazpět Zuzu ani nechce, prý si je nezaslouží, když si pro ně nebyla schopna dojít.

Potom míříme od nádraží k takovému jezírku v parku, které jsme si předtím našli na mapě. U rybníčku na ní byl navíc nakreslen symbol pláže. Jde o rybníček, kolem nějž je velká travnatá plocha. Po jeho hladině se prohání modely motorových člunů, řízené z břehu okolostojícími lidmi. Kousek dál roste pár stromů a pod nimi se rozkládají vykopávky jakéhosi kostela. U nich se zastavujeme, rádi bychom tu pod širákem přespali, na každý pád jsme se rozhodli si tu uvařit. Začínáme průhlednou polévkou, následují těstoviny s červenou omáčkou ze sáčku a se žampióny. Jíme už skoro za tmy, zde se již opravdu setmělo. Nezbyde nám však dost vody na čaj, a tak jdu opodál, tedy asi půl kilometru, do hospody, protože bez čaje by to nemohl být úplný večer. Cestou zpět hledám druhý konec pěší lávky přes nedalekou železnici, ale neúspěšně, o to mi návrat trvá déle.

Nechám vařit vodu a jdu se ještě do rybníku vykoupat. Voda je krásně teplá, nikomu jinému se do ní však nechce. Žene se sem nějaká oblačnost, což pro můj péřový spacák není dobré. Opodál je však pěší lávka, pod níž se dá docela dobře a v suchu spát. Nakonec se pod ní přesunujeme všichni. Cestou ještě najdu 4Kr v láhvích od piva. Budík potom natahuji na sedmou, abychom to ráno všechno stihli.

Čtvrtek 19. srpna

Tak dnes jedeme opravdu domů. V noci nakonec nepršelo, ale je zataženo a obloha nevěstí nic dobrého. Vstáváme v sedm, Zuzu a Frso se balí a jdou hned na nádraží, snídani si chtějí koupit tam. Katka s Peťom dělají k snídani myšokaši s trochou vloček, je toho dost i pro mě, i když už jsem se najedl pudinkového krému s trochou sušeného ovoce. Potom také vyrážím na nádraží. Cestou se opravdu dává trochu do deště, ale mě to už nevadí, protože za chvíli beztak budeme v autobuse. Cestou si zpívám, až se lidi otáčejí. V bunprisu vracím láhve a kupuji si za posledních osmnáct korun salát s krabími tyčinkami, chleba už mám. Krom toho mám k jídlu už jen kus čokolády, sušené ovoce, hroznový cukr, hašlerky a tiktaky. Na autobusovém nádraží už sedí Zuzu s Frsem. Jdu ještě najít křoví, protože peníze na záchod mi už nezůstaly, potom už jsou tu i Katka s Peťom. Odjíždíme z nástupiště číslo 13, už na něm stojí spousta Čechů. Dostáváme místa u sebe. Při tom všem jsem bohužel zjistil, že jsem ztratil jelení lůj, lépe řečeno nechal jsem jej v kalhotech v batohu.

V autobusu už jen jíme a spíme, protože do mariáše se nikomu nechce. Až do Göteborgu mám dvousedačku pro sebe, pak si přisedává jakási slečna. Po poledni si dávám první a asi ve dvě druhé české pivo, mají tu dvanáctku gambrinus, což je trochu lepší než ten staropramen cestou tam. Ze začátku venku dost prší, ale postupně déšť ustává a když v devět večer vjíždíme na trajekt, vypadá to na hezký západ slunce. Na palubě jsme však už pozdě. Za 2,15 eura si tu kupuji ten jelení lůj, protože bez něj se mi těžko žije. Zuzu nejprve hrozně váhá, pak si kupuje parfém za 17 eur, třebaže z toho má trochu výčitky, protože jde o peníze od rodičů a Zuzu si ještě nezvykla podobné věci kupovat. Frso o ní pak prohlásí, že teda umí utrácet, ale ještě se přece má co učit, zejména co se týče těch výčitek. Zuzu a Frso si dávají hranolky a párek v rohlíku. Napočítají jim to jako speciální menu, což je dražší, protože k tomu počítají ještě kolu. Místo toho, aby se ohradili, dotočili si však tu kolu. Hranolky si za 2,82 eura dávám také, poněvadž je mám zrovna nazbyt. Potom si ještě kupuji maličkou tobleronku. Peťo by chtěl hranolky také, ale Katka mu je rozmluví. Před tím koukal na plné talíře, již vrácené do odpadu. Je mu jich líto, ale nakonec z nich žádný nesebere. V autobuse pak už opravdu jen spíme.

Pátek 20. srpna

V pět jsme na hranicích, následuje benzínka s hygienou a něčím malým k jídlu. V sedm jsme v Praze, kde se loučím s ostatními a jedu domů Je tu mokro a snad trochu i prší. Aspoň nedošlo k žádnému teplotnímu šoku, zvlášť proti tomu, co hlásila Zuzu, že jí píše maminka, totiž že v Bratislavě měli třicetistupňová vedra. Zuzu a Frso měli lístky jen do Prahy, ale nakonec mohou jet až do Brna, kde je vyzvedne maminka Zuzu a kam jedou i Katka s Peťom. Tak to už je opravdu všechno.